

Dialog kot krinka

Anže Logar med mimikrijo in depolarizacijo

Boris Vezjak

Boris Vezjak

Dialog kot krinka

Anže Logar med mimikrijo in depolarizacijo

Boris Vezjak

Dialog kot krinka

Anže Logar med mimikrijo in depolarizacijo

Zbirka Velikani slovenske politike

Izdalo Društvo za razvoj humanistike

Oblikovanje naslovnice Boris Vezjak

Karikatura na naslovnici Tomaž Lavrič, prvič objavljeno v Mladini (z dovoljenjem)

URL e-knjige www.vezjak.com, www.zofijini.net

Maribor 2026

To delo je objavljeno pod licenco [Creative Commons Priznanje avtorstva-Nekomercialno-Brez predelav 4.0 Mednarodna](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI](https://cobiss.si/)-ID [272953603](https://cobiss.si/)

ISBN 978-961-92577-8-4 (PDF)

Kazalo

(za hitro premikanje po prispevkih klikni na izbrani naslov spodaj)

Uvod v knjigo: Logarjeva retorika maskirnega dialoga	1
Dolga institucionalna pot.....	4
Ugibanja o dogovoru in meja med analizo in teorijo zarote.....	6
Retorika dialoga in vprašanje vsebine	7
Opravičilo in opozorilo	8
Medijska avtonomija ni ideološka tema	10
Afera depeša: naprej kot tragedija, potem kot Logar	13
Logar kot šef Ukoma	14
S pomočjo varanja in laži	15
Analiza Logarjevih manipulacij.....	16
Ministrova zmaga nad novinarsko papagajščino	25
Domnevna laž, da gre za depešo	25
Ugnal jih je v kozji rog.....	27
Bila je priloga depeši.....	27
Vsega ni kriva politizacija medijev	29
Ministrica na dopustu: dva pivca in en račun	30

Servilnost in sprenevedanje naše zunanje politike: Logar v Odmevih.....	33
Je minister Logar skrajno nerodno demantiral Janšo?	36
Dovžan demantira Logarja	37
Janšev poskus zanikanja	39
Predsednika demantira še Logar	40
Zaslužiti si zaupanje, ne moledovati.....	41
Resolucija o Sloveniji v Odmevih: Bergant se Logarju ni upiral.....	42
Oštevilčeni Logarji in kandidati.....	43
Voditelj ni opazil spornosti.....	44
Razposajenost namesto kritike.....	46
Po Pahorju Pahor. Pardon, Logar.	47
Nekronani Karel III.	47
Vsebinska votlost	49
Posvojil je maskirni dialogizem	50
Zaradi Logarja padli na izpitu	51
Pahorjanstvo kot marketinška niša	52
Logar se zapleta: bo na koncu priznal, da je bilo druženje z Janšo napaka?.....	53
Maserati pred Trstenjakovo.....	54
Ni ga videl.....	54

Janša kot napaka	56
Janez Janša ne zmore obsoditi nasilja nad Niko Kovač.....	58
Boj proti sovražnemu govoru.....	59
Janša dvomi in relativizira.....	60
»Nasilje rodi nasilje«.....	61
Logar bi abstraktno strpnost	61
Pahor proti Golobu: predsednik vlade je menda preveč vihrovega značaja.....	63
Težava z rojakom Golobom.....	63
Pokroviteljstvo in bolečina	64
Kandidat SDS v državi na poti v avtoritarnost	65
Definicije perversnosti	66
Pirc Musar o neobrušenem Golobu.....	67
Predsednik išče službo	68
Znova se bo aktiviral v stranki.....	69
O učinkovitosti neke replike: Nataša Pirc Musar bi kot predsednica odlikovala Logarja	70
Tri sporočila v eni povedi	71
Logarjeva reakcija	73
Bolje brez avtoritete kot z njo	74
Tudi Logar bi nas sproščal.....	75

Predanost bogu.....	75
Sprostitutvene obljube	77
Ideologija praznega označevalca	77
Logar pripravlja nekaj velikega: bo Janši zarinil nož v hrbet?	79
Nekaj velikega	80
Antijanševska retorika.....	81
Povezovalen obraz desnice.....	82
Ali Janša sluti?	83
Srčnost in karizma.....	83
Zelo kratek vodič po retorični praznini Anžeta Logarja	85
Njegova odločitev	86
Je, kar je.....	87
Večje zlo.....	87
Tudi oni so videli strokovnost	88
Maskirni dialogizem.....	89
Roka, ki ga hrani	90
Leto pečenega zajca po slovenskem koledarju	91
Metaforika zajca	91
Genialen Lavrič	92

Metafore v funkciji smešenja	94
Desnica se rekrutira	94
Sokol in golobica: Ruparjeva ulica dviguje nagačene golobe	96
Najbolj gnusna retorična propaganda v zgodovini	96
Levičarski golobnjak	97
Kako optimizirati volilni izplen	98
Golobovske metafore	99
Kdo so Logarjevi podporniki pri ustanavljanju društva?	101
Pričakovani nabor podpore	102
Nesramna kopija	103
Antipolitičnost kot dejanševizacija	103
Logarjeva »Platforma sodelovanja« nima stališča do hujskanja k državljanski vojni ...	105
Naivnost ali preišljenost?	106
Janševa Konvencija o prihodnosti Slovenije	106
Znova najboljši	107
Začetna praznina, ki si obeta uspeh	108
Za več sproščenosti	109
Nima mnenja o pozivih k državljanski vojni	110
Nevarno prazna floskula	110

Ponavljajoče se hujskanje, tokrat k vroči državljanski vojni.....	112
Nezavedno ali propaganda: lažna dilema.....	114
Od hladne do vroče vojne.....	114
Rdeča kapica na obisku pri Logarju	116
Kompatibilnost s SDS	116
Dobra malica.....	117
Zdravilec bipolarnosti in kiropraktik dialoga: zakaj Logarju ne smemo nasesti	120
Kako je Logar prevzel maskirni dialogizem	121
Dialog z rasistom?.....	122
Uplahnjena želja	123
Bulverizem	124
Dolgčas neskončnega recikliranja Logarjeve agende	125
Logar na hiperventilatorju: kako z retorično praznino osvojiti politiko	127
Hiperventilacija	128
Mož odprtih vrat	129
On je samo Janšev	130
Kdo nam grdo laže?.....	130
Obljuba nič	131
Logar predlaga nenavaden reformni ukrep – predčasne volitve	133

Predvidljiva logika blefa	134
Ultimativni reformni ukrep.....	135
Vedno manj razlogov za obstoj.....	135
Potrebujemo tečaj intelektualne samoobrambe.....	136
Vse je nared za volitve: Janša komentira volilni kapital svojega poslanca Logarja	137
Kako ohraniti pozornost do volitev	137
Logar se je oglasil na Facebooku.....	138
Trojanski konj	139
Človek občutka.....	140
Alive and kicking.....	141
Janševa analiza Platforme.....	141
Dve poti volilnega kapitala.....	142
Delno distanciranje	142
Platforma bo šla na volitve	143
Idealen par	144
Ujet na laži?.....	145
Dialog in laganje.....	146
Mimikrija dveh scenarijev	146
Ko se original navdušuje nad kopijo.....	147

Bil je žrtev centrov moči.....	147
Leva sredina je na koncu.....	148
Ni konca hvale.....	149
Spet bomo sproščeni.....	150
Biblični Han: minister je pripravljen sodelovati z Janšo	151
Koalicija Janša, Logar in SD.....	151
Služiti mamonu	152
To počne z razlogom: Pahor vedno bolj ščiti Janšo.....	154
Opozicija zastupljala proti Janši.....	155
Logarjev podpornik in Jambrekov sodelavec.....	155
Homofobije ne bo obsodil?.....	156
Nezadovoljen s pozornostjo medijev	156
Izkoristil je tehnologijo.....	157
Logar simulira vlogo predsednika vlade: začenja z regijskimi obiski	158
Piarovska domislica.....	159
Spet zanikal, da ustanavlja stranko.....	161
Zakaj je Logarjevo mimikretično postopanje neetično.....	162
Maškarada suspenza: dvojček Janša-Logar v pričakovanju sodelovanja.....	164
Taktika suspenza.....	165

Očetovska jeza	166
Novi Virant	166
Na koncu pride objem	167
Bil je neparen dan: Logar ostaja zvest SDS.....	168
Medijski mazohizem.....	169
Konstrukcija antipolitičnosti	170
Umetnost vojne.....	170
Lectovo srce za premierja Logarja: maskirni dialogizem in psihopolitika igranja prihodnjih vlog.....	172
Politika kot pripravništvo.....	173
Spremenila ga je predsedniška kampanja	174
Moraliziranje o nesodelovanju.....	175
Kaj pa avtoritarci?	175
Nesojeni novi princ SDS: Logar se prijazno ponuja, Janša ga neprijazno zavrača.....	177
Platforma sodelovanja in njena regresija	178
Logar bi pomlajeval stranko.....	179
Akcijski triler.....	180
Biti ali ne biti satelit	180
Igra suspenza	183
Janšev »knock out«	183

Končno nič več skrivalnic: Logar ekspresno ustanavlja stranko	185
Janša razkrije dopisovanje	185
Ločitev sina od očeta	188
Menda sta težko dogovorjena	189
Vprašanje motiva	190
Nova metaforika.....	191
Pahor in Sinatra kot originala.....	192
Blef kot tretji element.....	193
Konsistenten v tem, da stranke ne bo	195
Ideologija na delu: Trump in Janša stavita na razum.....	196
Revolucija zdrave pameti	197
Janšev razum	197
Učitelj in učenec: primer Logar	198
Pervertirana logika.....	199
Razum ni racionalnost.....	199
Mi razumni, vi ne.....	200
Po Grimsu tudi Pahor zanika genocid v Gazi: kaj nam sporoča RTV Slovenija?.....	201
Ni razočaral.....	201
Potrudil se je z razlago	202

Genocida ne vidi	203
Zakaj Pahor že ve?	204
Non sequitur	205
Kaj vse Pahor posredno zanika?	207
Zlo seva iz ekrana	208
Šarada ali bedarija? Logar in Janša kot zvezdi političnega teatra.....	209
1+1 je več	210
Zgodovina satelitov	211
Finančna dota	212
Kadri SDS	212
Bruseljska asistentka.....	213
Kako se je odzval Logar?	214
Kako se je odzval Janša?.....	215
Nova orožarska retorika: vlada se skriva za »odpornostjo« in »dvojno rabo«.....	216
Agent Črnčec	217
»Naše dete je komaj shodilo«	218
Sumljiva akviziterska retorika	219
Konzerva v glavo	220
Vojna kot poslovna priložnost	220

Poniževanje pameti in intelektualna odpornost.....	222
Zadnji anketi: Anže Logar kot pravi jeziček nove vlade.....	223
Resni.ca kot jeziček	224
Čigav projekt?.....	225
»Levi Logar«	226
Jezička sta dva	227
Psihopolitika navideznega konflikta: nam Janša in Logar uprizarjata spor?	228
Racionalnost ali preračunana psihopolitika?.....	229
Konflikt mora izgledati resničen.....	230
Zabloda in močvirjenje	231
Performativna narava.....	232
Dvojna mobilizacija	233
Izmikanje kot stalnica	234
Dokončna pika.....	235
Ni zanikanja	235
Indici se krepijo	236
Anatomija političnega izmikanja: Logar in njegova obrt neodgovarjanja.....	237
Niti štiri ponovitve niso dovolj	238
Moralna nenačelnost.....	239

Izmikanje kot slogan.....	239
Menda intelektualno podhranjena novinarka	240
Maksimacija volilne podpore.....	241
Erozija demokracije.....	241
On bo mandatar	242
Politika normalizacije in mehčanja podobe avtokrata: Logar kot anti-Janša	244
Projekt depolarizacije	244
Vprašanje političnega stila.....	245
Logar kot anti-Janša.....	246
Bo ostal načelen?	246
Nenormalna normalna država.....	247
Desnosredinske koalicije sploh ne bo? O mirnem spancu za levico ali programirani prevari teden pred volitvami	249
Janšev pogoj ne bo izpolnjen.....	250
Tudi Logarjev pogoj ne bo izpolnjen.....	250
Logar kot zlati prinašalec.....	251
Ko dialog postane ultimat: sodelovalni Logar izključuje.....	253
Izključitev Levice.....	254
On bo v vladi	254
Boj proti korupciji	255

Kdo še lahko ustavi Janševo vlado?	257
Umirjal bi živce.....	258
Etika na psu.....	258
Sami poštenjaki.....	259
Obljubili so marsikaj	260
Ena najtežjih nalog.....	262
Trojanski konj tretjega bloka: med Golobovo ponudbo in projektom laži.....	263
Trije ministri za Novo Slovenijo	263
Spinanje srednje poti	264
Samo če snedejo svoje besede	264
Polna zasedba v trojanskem konju	266
Taktika programirane prevare	266
Vlada, utemeljena na laži?	266
Staro pod krinko novega.....	267
Križci in krožci: anatomija tajne operacije z označenimi glasovnicami.....	268
Kako so glasovali	269
Sistem označevanja	269
Odsotnost simbola kot simbol.....	269
Mehanizem preverjanja.....	270

Kaj je motiv?.....	270
Miselni eksperiment s šimpanzi	271
Šimpanz spiše Zdravljico	271
Dogovor, prisila ali prisilni dogovor?.....	272
Orkester lažnivcev	272
Slovenski Hollywood	272
Končno v Janševem objemu: Logarjeve tri velike prevare za finale.....	274
Prva laž: prekinil je pogajanja, toda teh ni bilo.....	275
Druga laž: politična širina kot obljuba.....	275
Tretja laž: raznobarvnost kar znotraj sebe!.....	276
Novinarsko lakajstvo in sramežljivost.....	277
Laž je šele začetek	277
Organizirana laž prevzema oblast: kratka navodila za novinarsko rabo	279
Vsa imena prevare	281
Kako so zmanipulirali volivce.....	282
Izgubiti zaupanje v resnico.....	282
Kaj bi morali storiti mediji	283
Novinarski vademekum	284
Spomin zlate ribice.....	286

Logar se je uspešno zlagal: optimistično je skočil v objem Janši.....	287
Radi bi pozabo	288
Demokratska odgovornost medijev.....	289
Lagal in lagal.....	289
Pregon protestnikov	290
Perič kot izdajalec.....	291
Logar v Odmevih namignil: vsi politiki lažejo. Ko lažejo učinkovito, naredijo vlado ..	294
Trije retorični triki	295
Avtomati za laži	295
Svetovni unikum	296
Biti trojanski konj	297
Slovenski Epimenid	297
Politika je kurba.....	298
Stvarno in imensko kazalo.....	299

Uvod v knjigo: Logarjeva retorika maskirnega dialoga

Začelo se je z zaklinjanji o politični širini, dialogu, sodelovanju, politični racionalnosti in s tem, da z Janezom Janšo nikoli ne bo šel v koalicijo. Ali vsaj, da ne bo šel le z njim, kajti on je jamstvo za to, da se slovenska politika depolarizira. Kar je predpostavljalo, da je njegov dotedanji šef del problema, ne rešitve. Ja, Anže Logar je ves čas stavil na to, da se mora slovenska politika nujno depolarizirati. Takšna je bila njegova začetna politična obljuba. Začelo se je z napovedmi, kot je tale: »Govorijo nam, da bomo v prvih minutah po volitvah skočili v objem Janeza Janše. Ne, ne bomo. Janez Janša je že imel tri priložnosti, pa jih ni znal izkoristiti. Demokrati nikomur ne bomo omogočali vlade.«

Seveda se nič od naštetega ni zgodilo. Dobili smo četrto vlado njegovega večnega političnega botra in nobenega dvoma ni, da jo je v največji meri omogočil prav Logar. Četrtega junija 2026 je bila potrjena v Državnem zboru. Ljudje so nasedli in končalo se je z njegovimi lažmi, snetimi besedami in zaklinjanjem, da drugače ne gre – v najbolj desno usmerjeni slovenski vladi doslej, katere del je postal s svojo stranko Demokrati in v kateri je zasedel mesto ministra za gospodarstvo in delo. Si lahko ob vsem povedanem, celo nenehno ponavljajoč iste zaveze, še bolj neverodostojen kot politik, ko prelomiš vse možne obljube, ki za nameček tvorijo, kot je še večkrat pribil, »podstat« njegove nove politike? Nemogoče. To je neverodostojnost *nec plus ultra*. To je zanikanje svoje podstati *nec plus ultra*. Bolj nizko že v čistem začetku ne moreš pasti.

Če izhajamo iz navedenega dispozitiva, je pred vami knjiga ne le o »uspehu« neke retorike, ampak tudi o stanju politične kulture in verodostojnosti politikov. Njena ambicija je pokazati, kako malo je vredna politična beseda, kako je zavajajoča in kako je lahko zaradi tega uspešna. Pred državnozbornimi volitvami nihče ni računal, da se bo zgodilo dvakrat. Logarju je po vsem sodeč uspelo dokazati, da je kar dvojni trojanski konj, čeprav smo domnevali, da je morda le enojni. Ob vsem dolgotrajnem

sprenevedanju je postal tisto, kar je ostro zanikal ves čas, a mu za takšno razkritje prav nič ni mar: Janšev satelit, ki je bolj ali manj sistematično manipuliral z javnim mnenjem in volilnim telesom, da bi se na koncu vse izteklo po njegovi in Janševi volji. Ko pišem te vrstice, smo junija 2026 in ker mu težko verjamemo, si lahko na začetku novega mandata vlade privoščimo še tezo, da je glede na vse napovedi tudi trojanski konj kapitalskih lobijev, ki so več kot neskrito stavili nanj. Vse do trenutka, ko je postal del »koalicije prevarantov«, če uporabim slikovito prispodobo Roberta Goloba, je večino časa razdvajal predvsem glede vprašanja, kako pristen in avtentičen je v svojem bistvu.

En tabor javnosti je bolj ali manj iskreno verjel, da smo dobili nov obraz alternative na desni sredini, ki se želi znebiti svojega nadutega in avtoritarnega mentorja, ob katerem se počuti preveč stisnjene v kot. Spet drugi so, očitno zelo pravilno, dolgo časa napovedovali, da bo pomagal Janši do zmage na marčevskih volitvah 2026 in da so vložki jeze in besa šefa SDS v letih pred tem malodane zaigrani. Zdelo se je, da je dilema ostra in da ostajata dve možnosti: bo njegova pot maksimalno samostojna ali maksimalno odvisna? Danes in v trenutku, ko berete te vrstice, odgovor poznamo.

Pričujoča knjiga analizira predvsem Logarjevo »začetno« politično govorico in večino prepričevanja, ki sta omogočila vzpon potencialnega novega liderja na slovenski desnici. Želi biti predvsem analiza diskurza, s čigar pomočjo se je odvijala omenjena prevara. Te zagotovo kritična javnost ni znala učinkovito nasloviti in mediji so odigrali svojo preveč pasivno vlogo, kar tudi sicer najraje počnejo. Zakaj posebno zanimanje za politično retoriko nečesa, kar je po svojem bistvu maskirni dialog? Ena izmed mojih motivacij je zagotovila bila v odkrivanju tega, čemu slovensko volilno telo v svojih preferencah najbolj rado sledi, pri čemer sem postavil hipotezo, da ga še najbolj prepriča zmernost, depolariziranost in nekonfliktnost, kakršno smo velikokrat že videli, najbolj dolgotrajno pri Borutu Pahorju. Če smo bolj natančni, jih ne prepriča realna zmernost in nekonfliktnost, ampak »zgolj« retorika, ki našteje vrednote vsaj deklarativno zagovarja. Po prvi etapi, ko je jasno, da je Janši z organiziranimi lažmi vpletenih, torej predvsem Zorana Stevanovića, Logarja in njega samega, uspelo sestaviti vlado in so Demokrati

dosegli preboj v parlament s šestimi poslanskimi sedeži, je že čas, da uspeh takšne zavajajoče retorike ovrednotimo.

Volilni rezultat za šefa Demokratov ni bil slab. Dosegel je 6,69 odstotka, šest poslanskih mandatov in bil malenkost za Socialnimi demokrati, četudi je skrajno pogumno napovedoval drugače: nič manj kot 20 mandatov. Takoj zatem se je prelevil v ključno figuro pri sestavi vladajoče koalicije po tesni zmagi Golobovega Gibanja Svoboda in ko slednjemu ni uspelo sestaviti vlade. Uvrstitev v parlament, kamor se sicer njemu kot poslancu osebno ni uspelo prebiti, odpira novo fazo političnega pozicioniranja na desnici. Njegova stranka je pričakovano postala ključen jeziček na tehtnici pri formiranju oblasti, kar ji je dalo nesorazmerno pogajalsko moč na podoben način kot Zoranu Stevanoviću in njegovi stranki Resni.ca, ki se je odločila sedeti na dveh stolčkih in zvito igrati opozicijo, ki vsakič podpira Janšo. Prve dni po volitvah smo še pri Logarju lahko dvomili, ali bo delovala kot samostojen akter ali kot podaljšek SDS. Če bi Demokrati ostali v opoziciji, bi lahko gradili profil zmerne desnice in dolgoročno nagovarjali širši volilni bazen. V obeh scenarijih bi njihova prisotnost pomenila dodatno fragmentacijo političnega prostora in zahtevnejše oblikovanje dovolj stabilne oblasti.

Toda potem je prišel razplet, za mnoge pričakovan: skrbno nošene maske so padle, Logarjeve obljube o politični širini, preseganju polarizacije in tem, da bo šel v vlado zgolj, če bo ta mešana in vsebovala vsaj eno levosredinsko stranko, so bile snedene čez noč. Človek navideznih principov in »svežega vetra« je ostal brez njih in privesek svojega Velikega brata, v čigar senci je ležal celo življenje. Ves čas zelo živa teza o političnem konstrukt, v katerem je njegova podoba nastala in bila skrbno grajena, preizkušana in umeščena v specifičen politični okvir, je prejkone postala bolj prepričljiva kot kadarkoli prej.

Naj spomnim na začetne ambicije. Projekt, ki ga je Logar zastavil leta 2022, je od samega začetka obdan z raznolikimi interpretacijami: za ene je predstavljal možnost umiritve razmer in nov slog politike, ki ga ne le deklarativno napoveduje, za druge zgolj preoblikovanje že obstoječe politične logike z veliko posnemanja in sledenja širši agendi

krepiteve desnega političnega pola. Prav ta razpetost med nekakšno novo, bolj sredinsko politično umestitvijo, in začetnim skepticizmom o dobrih namenih, mu je dala posebno težo. Logarjev samostojni nastop na desnem političnem polu od začetka ni bil zelo radikalen in še manj impulziven. Hkrati je stavil predvsem na nekakšno sredinskost in spravo v pregretem slovenskem političnem prostoru. Šlo je za proces, ki je dozoreval skozi daljše obdobje in se na predsedniških volitvah leta 2022 oblikoval v prepričanje, da stopa na čisto samostojno pot, če takšno razlago sprejmemo. Njegova javna drža, dovolj zadržana, retorično umirjena, brez ekscesnosti, tako značilne za Janšo, je marsikaterega volivca takrat pritegnila in učinkovala kot kontrast politični govorici, ki je zaznamovala prejšnja desetletja. Obljuba že skoraj fetišiziranega dialoga, sodelovanja in preseganja delitev je bila predstavljena kot nov načrt v dvigu politične kulture, v celoti povzeta po retoriki tedaj odhajajočega predsednika republike Pahorja. Ni dvoma, da se je Logar retorično usmeril ravno v nekakšen občutek normalnosti in umirjenosti, ki bo hkrati prepričal desnega ali sredinskega volivca. Včasih mu je z jezika ušel tudi Janšev in Jambrekov koncept sproščenosti – ta da bo pomagala oblikovati ranjeno slovensko dušo.

Dolga institucionalna pot

Težava je zagotovo venomer v tem, da Logar ni politični novinec in mu zato javnost ves čas težko verjame, ne da bi vsaj malo dvomila v njegovo iskrenost. Že osebna biografija kaže kontinuirano delovanje znotraj SDS, ki je stranka z izrazito centralizirano strukturo in močno personalizacijo vodstva. Znotraj nje je napredoval in dosegel visoke in celo najvišje položaje. Njegov politični habitus se je odločilno kalil in oblikoval v okolju, zaznamovanem z Janševo dolgoletno politično prakso. Če danes nastopa z drugačno retoriko, je treba preučiti, ali to pomeni tudi spremembo temeljnih orientacij. Kot dokazujem, nikakor ne bistvenih.

Od študentskih let naprej vpet v strankarsko strukturo se nikoli ni otresel sence enega človeka, ki SDS zaznamuje že debela tri desetletja. V času prve Janševe vlade je vodil Urad vlade za komuniciranje. Ta funkcija je pomenila neposredno sodelovanje pri

oblikovanju vladnega narativa in strateškem usmerjanju javne podobe oblasti, če pustimo strankarsko udejstvovanje ob strani. Leta 2008 je bil govorec v času slovenskega predsedovanja Svetu Evropske unije, kasneje poslanec, predsednik odbora za zunanjo politiko ter minister za zunanje zadeve v tretji Janševi vladi. Dolga leta se je kalil na funkciji predsednika sveta stranke, njenega najvišjega organa med kongresi. Lahko bi dejali, da mu je glede profilacije stranke in njene komunikacije Janša neizmerno zaupal. Pozor, komunikacije! Tudi ni dvoma, da si je ta vedno želel močnega mednarodnega pozicioniranja, zato mesta zunanjega ministra ne bi zaupal nesposobnežu ali amaterju.

Že nekaj naštetih osnovnih podatkov kaže na Logarjevo tesno vključenost v jedro strankarskega aparata. V nobenem obdobju nikoli ni izstopal kot notranji kritik. Kasneje je sicer nekajkrat omenjal nekakšno točko preloma ob » aferi Vizjak« leta 2021, vendar njegov obrat nikoli ni bil širše skomuniciran v času njenega dogajanja. Kar je še huje, tudi po osamosvojitvi in odhodu iz stranke ni niti poskušal argumentirati svoje ločitve od Velikega brata. Njegova glasovanja v državnem zboru, pred in po ustanovitvi stranke Demokrati maja 2023, so bila praviloma usklajena s poslansko skupino SDS in tudi zelo podobna. Nedvomno je že omenjena predsedniška kandidatura leta 2022 pomenila ključno točko v njegovem samostojnem projektu. Logar je v prvem krogu volitev prejel največ glasov, v drugem ga je premagala Nataša Pirc Musar. Rezultat je bil kljub porazu zgodovinsko visok za kandidata politične desnice, zaradi česar je vidno navdušen na volilni večer v svojem govoru napovedal » nekaj velikega«. Novo zgodbo, novo poglavje.

Takratna izjava je nemudoma sprožila vrsto interpretacij in ugibanj. Sledilo je obdobje zanikanj, previdnih formulacij in skrajno počasnega in postopnega odmika od neposredne identifikacije s SDS. Iz tega konteksta je sprva nastala Platforma sodelovanja, njegov civilnodružbeni in intelektualni politični okvir, ki je na veliko obljubljal dialog, preseganje delitev in oblikovanje širšega prostora povezovanja. Tudi ta je po sestavi spominjal predvsem na nekakšen Janšev Zbor za republiko, ki je v zadnjih letih po svoji aktivnosti sicer usahnil.

Omenjena Platforma sodelovanja, o kateri v tej knjigi dovolj obširno pišem, je delovala kot laboratorij preizkušanja nove Logarjeve identitete in možnega pozicioniranja v javnosti. Vendar je kasneje poniknila, brez jasnega političnega epiloga in brez razvidne institucionalne umestitve. Takšno izginotje odpira dilemo, ali je šlo za prehodno fazo ali za zavestno omejeno operacijo testiranja podpore, če ne verjamemo nekaterim podatkom, da se je skupina entuziastov okoli novega političnega favorita utrudila in razpadla. Ravno ta faza začetnega obdobja »osamosvajanja«, ko še ni šlo za formalno novo stranko, temveč za preizkušanje terena in ugibanje, kaj bo iz projekta nastalo, si zasluži posebno pozornost. V knjigi se veliko posvečam Logarjevim številnim zanikanjem, da bo stranko sploh ustanovil, s čimer je verjetno načrtno vzdrževal napetost pričakovanja medijev in javnosti.

Ugibanja o dogovoru in meja med analizo in teorijo zarote

V javnosti se je že kmalu pojavilo ugibanje, da njegov projekt ne more biti spontan, pač pa vnaprej dogovorjena delitev političnega prostora znotraj istega ideološkega tabora. Po tej interpretaciji naj bi šlo za skrbno načrtovano strategijo maksimizacije volilnega dosega: ena politična formacija nagovarja trdno jedro, druga mehkejši, sredinski segment. Takšna hipoteza se je pojavila med delom komentatorjev, novinarjev, na družbenih omrežjih in v neformalnih političnih razpravah, nikakor pa je ne bi mogli zavriniti kot neresne. V resnici je vztrajala do konca in je še danes živa.

Vprašanje, ali je šlo za realno strateško koordinacijo ali za projekcijo političnih nasprotnikov, ostaja ves čas odprto. Trdnih dokazov o dogovoru ni, ostajajo pa indici. Hkrati velja, da popolnega razhoda med velikima strankarskima kolegoma zaenkrat ni mogoče empirično potrditi. Zato analitična drža zahteva veliko mero previdnosti, saj prehitro razglašanje vnaprejšnjega dogovora in mimikrije tvega, da bo obveljalo za teorijo zarote. Po drugi strani bi popolno zavračanje možnosti strateške racionalnosti bilo enako naivno. Politična zgodovina pozna primere, ko so se ideološko sorodni akterji razporedili po širšem spektru z namenom razširitve dosega, »satelitsko«

razumevanje drugih strank pa je sploh lastno Janši, če pogledamo z zgodovinske perspektive.

Ali je Logarjevo počasno zapuščanje Velikega brata bilo zaigrano, del takšne taktike ali rezultat dejanske osebne in politične ambicije, je ena izmed dilem, ki jih ta knjiga sistematično odpira. Odgovora ni mogoče zvesti na en motiv, običajno pojasnilo, ki ga navajam, pa je zagotovo, da ne smemo verjeti konfliktu med obema, ker bosta v politični areni zanesljivo dovolj tesno sodelovala tudi po volitvah.

Retorika dialoga in vprašanje vsebine

Logarjeva obljuba je bila, da bo v politiko vrnil dialog, spoštovanje in stabilnost. Da se bo zavzemal za politično širino in depolarizacijo. Gre za pojme z izrazito pozitivnim nabojem, ki nagovarjajo utrujenost volivcev od konflikta, kar se je doslej že izkazalo za zelo koristno. Ne dvomim, da je tudi pri tem Pahorjeva sredinska retorika hote ali nehote odigral velik zgled za snovalce, ki jih vsaj deloma lahko slutimo tudi v krogu okoli Petra Jambreka. Vendar ti pojmi sami po sebi ne določajo konkretnih političnih usmeritev: ne razkrivajo jasne pozicije glede socialne politike, medijske zakonodaje ali razmerja med državo in trgom, če navedem nekaj področij.

Preseganje delitev na levo in desno, opisana depolarizacija, konsenzualnost, nekonfliktnost in skrb za dobrobit države kot osnovno vodilo so osnovni retorični poudarki vsakokratnega Logarjevega nastopa, ki so predvsem med leti 2023 in 2025 zveneli kot pokvarjena plošča, ker smo se jih naposlušali. Nenavadno, če pomislimo, da sam ni gradil svoje politične identitete v opoziciji do Janševe paradigme, temveč znotraj nje, do konfliktne in sovražne retorike svojega »očeta« pa se nikoli ni posebej distanciral.

Toda z vstopom v Janševo koalicijo je postalo jasno, da je lažna retorika dosegla svoj cilj, ker pa je bila razkrinkana kot takšna, jo Logar ne more več verodostojno uporabljati, zaradi česar jo bo zelo verjetno opustil. Le kako bi lahko še naprej nakladal, da

zagovarja depolarizacijo, sodelovanje in vključevanje, če pa se jim je rigorozno odpovedal? V kakšnem obsegu bo to storil in s čim bo lažno retoriko zamenjal, bomo videli v naslednjih mesecih in letih.

Opravičilo in opozorilo

Pričujoča zbirka sprotnih zapisov je nastajala na moji strani [In media res](#). Objavljam tiste, ki so nastali v letu 2020 in naprej, torej od časa tretje Janševe vlade naprej, v kateri je Logar bil zunanji minister. Kar je že običajno, moji komentarji niso pritegnili posebne pozornosti medijev v času nastanka in objav, čeprav so morda takrat odigrali določeno analitično vlogo pri mojem sicer ne preveč številnem bralstvu. Izjemo predstavlja spletna Mladina, ki je v nekem obdobju objavila katerega od mojih zapisov, a je s tem prenehala. Če novinarjev pač večinoma ne pritegne, je knjiga vendarle namenjena vsem drugim zainteresiranim. Nekateri zapisi posegajo v širši kontekst Logarjevega delovanja in predvsem v obdobje, ko se je kalil kot zvest sopotnik svojega šefa, nato pa nenadoma razglasil, da odhaja na svoje.

Posebno opravičilo na koncu tega uvoda velja bralki in bralcu: ker je pričujoče besedilo, ki je vsem na voljo brezplačno, nastajalo v gverilskih pogojih in brez finančnih sredstev, prosim za potrpežljivo presojo ob vseh pomanjkljivostih, na katere bo naletel in so povezane z lektoriranjem, grafičnim in tehničnim urejanjem ali številnimi drugimi spodrseljaji, ki jih morda nisem niti opazil niti znal popraviti, čeprav so vsi po vrsti moje delo. Prosim za prizanesljivost, ker sem se preizkušal v vseh teh vlogah, in ne za odpustek glede odgovornosti, pri čemer računam na presojo, da vsebina zapisanega ob pomanjkljivi formi ni bila bistveno okrnjena.

Ker sem se včasih posredno ali neposredno soočal s tovrstnimi očitki, bi rad ponovil: moji zapisi so nastajali na osebni blogu, na katerem izražam zgolj svoja prepričanja in ugotovitve, in so nekomercialne ter neprofitne narave. Zanje ali za urejanje strani nisem prejemal nobenega denarja, name ni vplival nihče, uporabljeni tekstovni ali slikovni material, povzet iz medijev, pa je bil namenjen zgolj analizi medijev ali družbeni kritiki,

podan v ilustracijo ali kontekstualno dopolnitev lastnega besedila z namenom citiranja (51. člen Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah).

Še tehnično napotilo. Zavzeti bralec se bo lažje premikal po besedilih, ki so razvrščena po datumu nastanka, če bo kliknil na ustrezen naslov v kazalu. Če se tako odloči, seveda, saj knjiga ni nujno ali sploh ne namenjena klasičnemu branju od prve do zadnje strani. Imenskega ali stvarnega kazala je na koncu knjige zgolj za vzorec in morebitno idejo, kaj iskati; temu namenu naj služi vaš iskalnik. Nekatere povezave, čeprav zelo redke, v besedilu morda ne delujejo več in so postale relikviji časa, in to natančno v takšni meri, kot se to večkrat dogaja na spletu.

Še več prispevkov in še več kontekstov na temo nastopov Anžeta Logarja in njegove politike je mogoče najti na moji strani *In media res* (www.vezjak.com).

Boris Vezjak

junij 2026

Medijska avtonomija ni ideološka tema

10/04/2020

Po tistem, ko je [slavna depeša](#) kot odziv na objavo na Platformi Sveta Evrope za promocijo zaščite novinarstva in varnosti novinarjev bila razkrita kot problematična, se je na vladi vsi otepajo in iščejo avtorja.

Najlažje bi bilo trditi, da jo je podtaknila kakšna tajna služba! Pa so izumili formulo, kaj z njo storiti. Recimo takole: urad vlade za komuniciranje (Ukom) Uroš Urbanija bo rekel, da je šlo za solistično akcijo Ukoma. In da s tem zunanji minister Anže Logar in predsednika vlade nimata nič!

Ali kdo verjame v to zgodbico, razen slovenskih novinarjev, ki jim ni jasno, kaj morajo storiti? Ali morda verjame predsednik Pahor, ki je danes dejal, da se do tega ne bo opredeljeval, dokler se do tega ne opredelita Logar in Janša? A kdo misli, da se bosta? Super, potem se njemu ne bo treba!

On bi se, skratka, pogovarjal o depeši le, če bo to uradno stališče države, sicer ga zadeve ne zanimajo. Ker depeša UKOMa menda ni uradno stališče. Ne, UKOM je država zunaj/znotraj države. Razen tega: le čemu bi tratil čas za sramotenje države in domačega novinarstva?

DEPEŠA | BORUT
PAHOR | ANŽE
LOGAR

Borut Pahor: Sem za razpravo o depeši, če gre za uradno stališče slovenske države

Objavljeno
10. april 2020 13:51

Posodobljeno
10. april 2020 14:00

Slovenska vlada je Svetu Evrope kot odgovor na kritike o pritisku na novinarje posredovala pismo, v katerem je med drugim zapisala, da večina medijev v Sloveniji izvira iz komunističnega režima.

Naslov v Delu pove vse

A kdo resno misli, da se na vladi ne bodo medsebojno zaščitili in da nihče ne bo odgovarjal? Lep zgled situacije, ko bi morali novinarji vztrajati. Še zlasti, ker depeša govori o njih, ker je od te odprte fronte odvisna prihodnja medijska svoboda pri nas. Ker so bili obtoženi, da so del komunističnega režima, iz katerega izvirajo.

In kakor da vse to ni dovolj, se povprašana po mnenju salomonsko izvije še kmetijska ministrica Aleksandra Pivec. Da bo vztrajala in ne bo dopuščala ideoloških tem? A res gre za njih?

Popolnoma deplasirana reakcija, ki zgolj kaže na zadrego nekoga, ki se je podredil vladajočemu režimu in s tem zamazal svoje ime. Omemba komunizma v depeši ne zadostuje za kvalifikacijo o ideološki temi in pošiljanje depeše ne šteje za ideološko dejanje. Medijska svoboda in novinarska neodvisnost s tem nimata ničesar. Zelo nevarna, a zvita redukcija! S katero je ministrica zgrešila razpravo, ker bi ta od nje terjala opredeljevanje. Tista o ideološki temi pa bo seveda benigna in v svoji deplasiranosti povsem nenevarna.

NOVICE

SLOVENIJA POSEL DANES KRONIKA SVET DIGISVET

Petek, 10. 4. 2020: 15.52
Osveženo: 1 ura, 39 minut

Pivčeva o vladni depeši: Vztrajala bom, da se ideološke teme ne odpirajo #video

Avtorji: M. L., VIDEO: Planet TV

2,35
TERMOMETER

komentarji: 39
delitve: 6

f t
p
w e
in

Prva priložnost, da koalicija spregovori o vladnem pismu Svetu Evrope glede stanja v medijih, bo na sobotni seji vlade, je na današnji novinarski konferenci povedala predsednica DeSUS Aleksandra Pivec. Koalicijske stranke SMC, NSi in DeSUS so sicer zahtevale pojasnila, prva priložnost za pogovor pa bo ravno tokratna seja vlade, je dejala Pivčeva.

Članek v današnjem Siolu: Pivčeva bo vztrajala

Afera depeša: naprej kot tragedija, potem kot Logar

14/04/2020

Anže Logar, zdaj je napredoval do zunanjega ministra in se mora ukvarjati z revanšističnimi obračuni z mediji, ki jih pripravlja Urad vlade za komuniciranje (Ukom), je bil v preteklosti kar dvakrat šef tega organa vlade. Zanimivo, ampak podatek se kaj prida ni prebil v medije, tega so se bolj spomnili politiki. Tudi ne, da je v tistih časih z novinarji že manipuliral. In še tretji izgubljeni poudarek: že takrat se ga je pozivalo k odstopu.

Logar je danes na parlamentarnem odboru, preden je iz prostora hitro izginil, vehementno zatrjeval, da Svetu Evrope poslane depeše, ki blati in žali slovenske novinarje in medije, sploh ni, da to ni »Logarjeva depeša«, da je v njem vse, kar piše, faktografsko točno ([Medijska avtonomija ni ideološka tema](#)). Še več, če pred dnevi zanj ni vedel in se je do nje distanciral, je danes že priznaval, da jo pozna, da jo je pred pošiljanjem videl in se z njeno vsebino lahko strinja. Presenečeni?

[Vodja Ukoma Uroš Urbanija je za Delo pred dnevi povedal](#), da po njegovem mnenju minister za zunanje zadeve z vsebino depeše ni bil seznanjen, MZZ pa je zanikal avtorstvo. Današnji nastop ministra je stvari postavil na glavo in pokazal, da nekdo presneto dobro laže. No, časi so se vmes, odkar več ne vodi Ukoma, malce spremenili na slabše, njegov šef dnevno licitira presstitute in presstitutke (manj sreče sta imeli Eugeniya Carl in Mojca Pašek Šetinc, omenjeni sta razglašeni za medijski prostitutki zvodnika Milana Kučana), podeljuje piškotke malopridnim in njegovo glasilo pogumno napada že tudi mednarodne novinarje, ne le celo vrsto domačih, nazadnje kar v angleščini škandalizira nemški tednik Der Spiegel. K temu prištejmo še financiranje političnih medijev iz tujine in neprikrito delovanje povsem strankarskih.

DEPEŠA

STA

14. april 2020

14. april 2020 13:22

Predviden čas branja: 2 min

NAJNOVEJŠE ↕

9 min Prihaja pomoč prijateljem iz Teksasa

22 min Francija podaljšuje karanteno do 11. maja, v Italiji odprtje knjigarn in trgovin...

29 min Ustavno sodišče bo obravnavalo pobudo za oceno ustavnosti odloka o prepovedi gib...

40 min V krizišču pred Bavarskim dvorom zaradi del spremenjen prometni režim

55 min Požar v Černobilu pod nadzorom

Vse objave

Logar v DZ zanikal, da je vladni odgovor Svetu Evrope depeša

Zunanji minister Anže Logar je na današnji skupni seji odborov DZ za zunanjo politiko in za kulturo dejal, da vladni odgovor Svetu Evrope na prijave o pritiskih na medije v Sloveniji ni bil depeša. Ob tem se je vprašal, kaj v besedilu ne drži. Predsednik OZP Matjaž Nemeč je v imenu predlagateljev seje dejal, da gre za enostranski politični pamflet.

Anže Logar trdi, da odgovor Svetu Evrope ni depeša. (Foto: Jaka Gasar)

Današnji Dnevnik o nastopu ministra v parlamentu

Logar kot šef Ukoma

V prvem Janševem mandatu je Logar vlogo šefa urada opravljal brezkompromisno, in to v času, ko je njegova stranka s trdo roko prevzemala medije in izvajala politične pritiske in cenzuro – tudi po mnenju 571 podpisnic in podpisnikov novinarske peticije. No, sedanji zunanji minister je prevzel vodenje Ukoma, očitno kot velik specialist za domače medije in komuniciranje, tudi v drugem mandatu leta 2012 in podobno so takrat množični mediji znova zelo stoično prenesli tovrstno izbiro, za nameček z dobršno mero cenzure kritikov na račun njegovega delovanja, kar je dobro dokumentirano.

Da se je potem v tretjem Janševem mandatu zgodila trenutna depeša Ukoma, ki ga zdaj vodi Uroš Urbanija, je v resnici precejšnja logična posledica, saj se pred nami odvija že tretja repriza identičnega odnosa do medijev, nekako v smislu »Najprej kot tragedija,

potem kot farsa, potem kot Logar«. Toda ker ima slovenska javnost povsem resne težave s spominom zlate ribice, vključno z novinarskim cehom, se spleta z nekaj zgodovinske reminiscence osvežiti preteklo dogajanje.

Če navržem spekulacijo: kaj pa, če se nam dogaja večno vračanje in pulziranje istega, ker v preteklosti nismo znali ali želeli rešiti težav pred sabo? Kaj pa, če sta nesposobnost in (medijski) spomin zlate ribice naša prekleta usoda?

S pomočjo varanja in laži

Logarjevo prvo ukomovsko delovanje je padlo v obdobje vedno močnejših medijskih eksekucij v drugi polovici leta 2007, ko je nekje avgusta nastala novinarska peticija proti vladnim pritiskom, približeval pa se je čas predsedovanja Slovenije na čelu Evropske unije, tik pred tem pa je novica o zatiranju domačih medijev s strani predsedujočega EU dodobra zaokrožila v mednarodni areni.

V začetku leta 2008 je na povabilo Slovenije kot predsedujoče EU k nam prispela skupina skoraj 60 novinarjev, v glavnem bruseljskih dopisnikov večjih evropskih medijev. Takrat se je vlada glede številnih kritik na račun njenega prisvajanja medijev odločila, da izpelje »posebno obravnavo« s pomočjo varanja in laži. Materiali, ki jih je Logar diletantsko dostavil tujim novinarjem v nenavadnih okoliščinah kar pred hotelske sobe, so vsebovali seznam najmanj petih (in skoraj vseh) avtorskih citatov, ki v izvornem kontekstu zvenijo povsem drugače: v resnici tedanjo vlado kritizirajo glede omejevanja svobode, izbrani pa so na način, kot da jo sami novinarji, vlado namreč, hvalijo ali s tem zanikajo omejevanje! O konkretni grobi kontekstomiji pišem več v nadaljevanju, objavil sem jo v tistem času – pač spregledano, kot vselej.

Kasneje je reagiralo Društvo novinarjev Slovenije, zahtevalo opravičilo zase in še prej za tuje novinarje, ki so na lastni koži in na svoje veliko presenečenje začutili nekaj, kar v Sloveniji izkušamo že od tistih časov pa vse do danes: brezvestno prepuščenost demagogiji in lažnivim manipulacijam. Mednarodna zveza novinarjev (EFJ) je takrat

zato zapisala, da je Slovenija padla na prvem testu iz predsedovanja EU. Njen generalni sekretar Aidan White je v svoji reakciji na ravnanje Ukoma opazal naslednje:

»Vlada izkrivlja dejstva in se Slovencem izogiba povedati resnico, ob tem pa poskuša evropski javnosti prikriti svoj odnos do medijev. To je sramoten začetek nečesa, kar bi moral biti ponosen trenutek v zgodovini demokracije v Sloveniji.«

A tudi februarja 2012 ni bilo nič drugače. Janševa druga vlada je na svoji prvi konstitutivni nočni seji najprej zamenjala ljudi v treh »propagandno-verskih« sektorjih, namesto da bi v skladu z obljubami dala prednost gospodarskim temam: prišlo je do razrešitve dotedanjšega direktorja urada vlade za komuniciranje, direktorja obveščevalno-varnostne službe in direktorja urada za verske skupnosti. Direktor Ukoma je spet postal Logar, a novinarska javnost se znova ni zganila – v bistvu je spet cenzurirala pozive, ki so to problematizirali.

Analiza Logarjevih manipulacij

Februarja 2008 sem spisal omenjeno besedilo (Mojstri dekontekstualizacije), ki podrobneje analizira naravo Logarjeve manipulacije. Priznam, še danes sem fasciniran, kako so takrat na pomoč vladi pritekli strokovnjaki in na veliko pojasnjevali, da dekontekstualizacija (kontekstomija) tako rekoč ne obstaja kot problem. Mnogi novinarji so potem papagajsko ponavljali, da težave, glede na ekspertno mnenje, dejansko ni in posledično implicirali, da tudi ne zlorabe. In če je ni, se ni zgodilo nič takšnega.

Seveda je bil to tudi čas političnih prevzemov medijev, kje so novinarji pisali provladno – kar je še danes tabuizirana tema, saj se mnogi tistih časov in svoje nepokončnosti sramujejo. Ampak na nek komični način je posledica tovrstne manipulativnosti bila med drugim nova manipulacija: ljudje so Logarja menda vzljubili in postal je ime tedna na Valu 202. Bil je 14. januarja 2008 in o tem več v zapisu »Anže Logar postal ime

tedna in zmagovalec brez enega klica v živo«. Spodaj v osvežitev spomina objavljam tri besedila: o manipulaciji in o glasovanju za ime tedna.

Je pa danes lahko Uroš Urbanija v parlamentu pojasnil, da tviti predsednika vlade nikoli ne morejo šteti za pritisk na medije in novinarje. Zato, ker ni v poziciji odločanja o njihovi usodi! Skratka, motimo se, globoko, skupaj z mednarodnimi medijskimi organizacijami. Ne, takšne zgodbe ne bodo končane, dokler ne bodo novinarji manipulacij analizirali do potankosti. Zaenkrat znova slabo kaže.

(1)

Mojstri dekontekstualizacije

Nočni portir je po naročilu vladnega urada za komuniciranje tujim novinarjem v hotelske sobe diskretno razdelil publikacijo, naslovljeno »Medijska situacija v Sloveniji«, in pričakovano je ta dogodek odmeval v tujini. Oglasil se je tudi generalni sekretar Mednarodne zveze novinarjev, ki so ga o tem obvestili, in je naravnost povedal, da je Slovenija padla na enem izmed prvih testov predsedovanja EU.

Če se doma na svojih hrbtih pustimo manipulirati po dolgem in počez, tega v tujini ne bodo dovolili. To bi morala biti lekcija za direktorja omenjenega urada, a se ni dal. Manipulacijo je zanikal in si pri tem opekel prste, v tem primeru je bilo namreč mogoče postopek nedvoumno identificirati. Pa pojdemo po vrsti. Kaj je značilnost vladnega manipuliranja? Da so pretežno izbrali »kritike« sedanje oblasti in poskušali najti njihove izjave, ki dokazujejo, da v svoji kritiki »lažejo«, češ: saj sami priznavajo, da pritiskov in cenzure s strani g. Janše ni. Razen citata Stojana Zdolška, ki ima drugo poanto (namreč v smislu: danes je Delo avtonomno, pod Janšo ni bilo), so vsi citati do konca sfabricirani na enak način: iztrgani so iz vsebinskega konteksta.

Najprej pojdemo k izjavi Gregorja Repovža, ki je bila izrečena v oddaji RTV Slovenija Vroči stol: »Zdi se mi zanimivo, da se postavlja začetek teh dogodkov v začetek leta

2007. Začeli so se zdavnaj prej, gre za posledice neke povsem konfuzne situacije, ki je nastala znotraj hiše Delo.« Naslednji stavek, ki ga je Repovž v oddaji izrekel, tega pa vlada ni posredovala tujim novinarjem, je bil: »Drži, kar pravi gospod Frankl, da gre za lastnika Dela, ki je za neko obdobje posodil Delo vladi v zameno za spodoben paket delnic Mercatorja.« To je manipulacija, ki si jo je privoščil urad vlade za komuniciranje, da bi prikazal drugačen položaj, kot je v resnici, je protestiral Repovž.

Nič bolje se ni zgodilo Janezu Markešu. V kolumni, ki je bila objavljena septembra lani, je želel povedati, da je treba do vsake, tudi do te oblasti, vzpostaviti razdaljo, merili pa sta interes javnosti in profesionalna etika. Markeš je zapisal: »Zato sem polemiziral z načinom peticije novinarjev, kar v ničemer ne pomeni, da sem glede medijske politike pritrjeval oblasti.« Pri tem dodaja, da predsednik vlade niti osebno niti prek urada ni odgovoril na pisno zahtevo, naj dokaže trditve, ki jih je novembra izrekel v parlamentu na račun Dela in odgovornega urednika, ali pa naj se opraviči.

Naslednji sfabricirani avtor je odgovorni urednik Dnevnika, Miran Lesjak, ki je takole potarnal: »Kar si je privoščil vladni urad za komuniciranje, je nepojmljiva in zlahka dokazljiva manipulacija z izjavami novinarjev, tudi z mojo.« »Vlada ima vso pravico,« je dodal, »da tujim medijem pripoveduje svojo resnico o medijski situaciji v Sloveniji, toda pri tem naj uporablja argumente, namesto da se zateka k metodi iztrganih citatov. S tem je vlada sama sebi in Sloveniji naredila medvedjo uslugo, saj bodo v svet spet šle novice o njeni kratkovidni reklamni vojni.«

Tudi Janiju Severju, ki je sicer za Večer zanikal manipulacijo, se v resnici ni zgodilo bolje: »Premier ima povsem prav, ko trdi, da vlada v tem trenutku ne kontrolira medijev.« To je izjavil v Nočnem klubu na Pop TV, bilo je 25. novembra 2007. Kontekst pa je bil: »Jaz mislim, da si je ta vlada na začetku svojega mandata zadala zelo ambiciozen načrt, kako bi uredila svoj vpliv praktično na vse medije v Sloveniji, preko direktnih povezav, preko sprememb zakonov ali preko vplivanja z razdeljevanjem oglasov nekih paradržavnih sistemov. To ji ni uspelo. Predsednik vlade ima povsem prav, ko trdi, da vlada v tem trenutku ne kontrolira medijev.« Komentar ni potreben.

Vzemimo še en primer. Mateju Šurcu so vladni ljudje servirali naslednji stavek: »Peticijo sem podpisal iz solidarnosti. Sam nisem občutil neposrednega vladnega pritiska ali cenzure. Pravzaprav sem to bolj občutil pod prejšnjo vlado, kar je paradoksalno.« Novinarica Pop TV ga je kasneje povprašala za komentar in povedal je naslednje: »Tukaj se je vlada ujela v past. Nadaljevanje sledi, da sem čutil pritiske prejšnje vlade. To drži. Ampak jaz sem bil takrat v Ameriki. In takrat je bil zunanji minister Dimitrij Rupel.« Šurc torej v času mandata prejšnje vlade ni bil v Sloveniji, tisti, ki je pritiskal, pa je tudi sedanji minister Rupel, sicer član te in prejšnje vlade, danes član SDS. In v tem je bila poanta njegovega stavka!

Medtem ko je DNS pričakovalo »opravičilo tujim novinarjem in nam«, sta se urad in njegov direktor Anže Logar branila s cinizmom: »Citati so besede, ki so jih posamezniki izrekli, in jaz verjamem, da stojijo za njimi.« Ko je kasneje korak dlje storila še STA in za strokovno mnenje povprašala zgodovinarja in slovenista ddr. Igorja Grdino, ga je tudi dobila: »Če je povzet stavek in so v stavku izvirna ločila ter je stavek v narekovajih, potem ne more nihče nič.«

Ergo: dekontekstualizacija in z njo povezana manipulacija nista mogoči. Že res, da marsikateri kontekst ničesar ne spremeni, toda marsikateri spremeni vse. Zato je Logar, ko je ob asistenci strokovnjaka streljal kozle, po pomoti ustrelil še svoja nadrejena, g. Janšo in g. Simonitija. Prvi je svojo izjavo o štrucih v smetnjakih pred nekaj meseci pripisal »mojstrom predvolilne propagande iz nekaterih totalitarnih sistemov« in potarnal, da je »eden od časopisov iztrgal stavek iz konteksta in ga prikazal, kot da sem kritiziral tiste, ki živijo na robu in morajo pobirati kruh iz smetnjakov«. No, Janša je manipuliral v manipulaciji: njegova izjava resnično ni bila iztrgana iz konteksta, pač pa je bil takšen naknadno sfabriciran okvir njegovega opravičila.

Leta 2006 pa je minister Simoniti celo utemeljeval pravico do popravka in spremembe v medijski zakonodaji z argumentom, češ da se večkrat »iztrga eden del stavka ali pa eventualno eden stavek, ki je dvoumen in se ne ve, v kakšnem kontekstu je bil izrečen.«

Morala zgodbe je jasna iz letala: »naši« smejo citirati iz konteksta, drugim je treba to prepovedati. Logar in Grdina bi morala, če bi bila konsistentna v svoji predrznosti, zabrusiti predsedniku vlade in njegovemu ministru na enak način: »Gospodje ministri, upajmo, da stojite za svojimi besedami!« Toda pri mojstrih propagande iz totalitarnih sistemov, če uporabimo iskrene besede premiera za lasten urad, bi bilo sklicevanje na konsistentnost še ena naivna utopija.

(2)

Tuji novinarji »začutili« vladno manipulacijo namesto Slovenije

Namesto, da bi čutili Slovenijo (I feel Slovenia), kot [piše na mapah, dostavljenih pod režo vrat ljubljanskega hotela](#), je 60 tujih novinarjev, bruseljskih dopisnikov največjih medijev, začutilo, kako vlada z njimi manipulira. Boljšega dokaza o njeni manipulabilnosti glede trditev o medijski svobodi si ne znamo predstavljati. Včeraj je predsednik DNS Gregor Repovž sklical konferenco, da predstavi dogodek manipulacije UKOMa (Urad vlade za komuniciranje, ki ga vodi Anže Logar) in zahteval opravičilo.

Sporna ni le dostava map v hotelske sobe, temveč predvsem vsebina. Dokument naj bi vlada pripravila, da bi »pomirila« nekatera vprašanja in radovednost teh novinarjev, toda ob spremnem dopisu vsebuje kopijo dveh strani, ki ponazarjata lastniško strukturo medijev, k čemur sta pripeta famozna dodatka v fusnoti, češ medijsko sceno obvladujeta (bivša) člana strank LDS in SD. Nato sledijo izključno komentarji nekaterih novinarjev in drugih. Po vrstnem redu nastopajo odgovorni urednik Dela Janez Markeš, odgovorni urednik Dnevnika Miran Lesjak, odgovorni urednik Vesti Jani Sever, nadzornik Dela Stojan Zdolšek, pobudnik peticije proti pritiskom in cenzuri Matej Šurc in odgovorni urednik Mladine ter predsednik Društva novinarjev Slovenije Grega Repovž.

Temu sledijo še tri strani z naslovom »Medijska situacija v Sloveniji« in so bolj ali manj povzete po pravkar objavljeni Makarovičevi in Tomšičevi analizi – tudi te so polne manipulacij.

Kaj je značilnost vladnega manipuliranja? Da so pretežno izbrali »kritike« sedanje oblasti in poskušali najti njihove izjave, ki dokazujejo, da v svoji kritiki lažejo, češ saj sami priznavajo, da pritiskov in cenzure s strani g. Janše ni. Razen citata Stojana Zdolška, ki ima drugo poanto (namreč v smislu: danes je delo avtonomno, pod Janšo ni bilo), so vsi citati do konca zmanipulirani na enak način: iztrgani so iz konteksta.

[Tu je prva stran](#), [tu je druga stran](#). Poglejmo si postopanje vlade (pretežno povzemamo [po tiskanem Delu, ki danes o tem poroča na prvi in drugi strani](#) in [portalu 24ur.com](#) z našim prepisom).

Gregor Repovž:

Izjava Repovža je bila izrečena v oddaji RTVS Vroči stol in se glasi: »Zdi se mi zanimivo, da se postavlja začetek teh dogodkov v začetek leta 2007. Začeli so se zdavnaj prej, gre za posledice neke povsem konfuzne situacije, ki je nastala znotraj hiše Delo.« Naslednji stavek, ki ga je Repovž v oddaji izrekel, pa ga vlada ni posredovala tujim novinarjem, pa je bil: »Drži, kar pravi gospod Frankl, da gre za lastnika Dela, ki je za neko obdobje posodil Delo vladi v zameno za spodoben paket delnic Mercatorja.« To je manipulacija, ki si jo je privoščil urad vlade za komuniciranje, da bi prikazal drugačen položaj, kot je v resnici, protestira Repovž.

Janez Markeš:

V kolumni, ki je bila objavljena septembra, je želel povedati, da je treba do vsake, tudi do te oblasti vzpostaviti razdaljo, merili pa sta interes javnosti in profesionalna etika. »Zato sem polemiziral z načinom peticije novinarjev, kar v ničemer ne pomeni, da sem glede medijske politike pritrjeval oblasti.« Pri tem dodaja, »da predsednik vlade niti

osebno niti po uradu ne odgovori na pisno zahtevo, naj dokaže trditve, ki jih je novembra izrekel v parlamentu na račun Dela in odgovornega urednika ali pa naj se opraviči«.

Miran Lesjak:

»Kar si je privoščil vladni urad za komuniciranje, je nepojmljiva in zlahka dokazljiva manipulacija z izjavami novinarjev, tudi mojo,« je ogorčen odgovorni urednik Dnevnika Miran Lesjak. Vlada ima vso pravico, da tujim medijem pripoveduje svojo resnico o medijski situaciji v Sloveniji, toda pri tem naj uporablja argumente, namesto da se zateka k metodi iztrganih citatov. S tem je vlada sama sebi in Sloveniji naredila medvedjo uslugo, saj bodo v svet spet šle novice o njeni kratkovidni reklamni vojni. »Funkcionarja, ki je odgovoren za to manipulacijo, bi morali nemudoma odstaviti,« je prepričan Lesjak.

Jani Sever:

»Premier ima povsem prav, ko trdi, da vlada v tem trenutku ne kontrolira medijev.« To je izjavil v Nočnem klubu na 24ur.com, bilo je 25.11.2007.

»Jaz mislim, da si je ta vlada na začetku svojega mandata zadala zelo ambiciozen načrt, kako bi uredila svoj vpliv praktično na vse medije v Sloveniji, preko direktnih povezav, preko sprememb zakonov ali preko vplivanja z razdeljevanjem oglasov nekih paradržavnih sistemov. To ji ni uspelo. Predsednik vlade ima povsem prav, ko trdi, da vlada v tem trenutku ne kontrolira medijev.«

Matej Šurc:

»Petico sem podpisal iz solidarnosti. Sam nisem občutil neposrednega vladnega pritiska ali cenzure. Pravzaprav sem to bolj občutil pod prejšnjo vlado, kar je paradoksalno.« To je stavek, ki so ga vladniki servirali novinarjem. Novinarka POP TV je povprašala Šurca za komentar in povedal je naslednje: »Tukaj se je vlada ujela v past.

Nadaljevanje sledi, da sem bil po pritiskih prejšnje vlade. To drži. Ampak jaz sem bil takrat v Ameriki. In takrat je bil zunanji minister Dimitrij Rupel.« Šurc torej v času mandata prejšnje vlade ni bil v Sloveniji, tisti, ki je pritiskal, pa je tudi sedanji minister Rupel, sicer član te in prejšnje vlade, danes član SDS. In v tem je bila poanta njegovega stavka!

Dodajmo še, da je enako izvzet iz konteksta citat Mirovnega inštituta o stanju sprememb v RTV hiši in nekatere druge trditve.

Medtem ko DNS pričakuje »opravičilo tujim novinarjem in nam«, sta se UKOM in Logar branila s cinizmom: »Citati so besede, ki so jih posamezniki izrekli in jaz verjamem, da stojijo za njimi,« pravi v.d. direktorja UKOMa.

(3)

Anže Logar postal ime tedna in zmagovalec brez enega klica v živo

[Današnje ime tedna na Valu 202 je mag. Anže Logar.](#) Gospoda v.d. direktorja Urada vlade za komuniciranje poznamo po tem, da se je angažiral v manipulaciji s tujimi novinarji. O njem in tem [smo že pisali](#). Kaj je bilo presenetljivo v njegovi kontaktni predstavitvi okoli 12. ure? Veliko. Malo manj njegove ponovljene sprevržene besede, češ da morajo novinarji stati za svojimi besedami. Tisti, katerih stavke je iztrgal iz konteksta in jih zapakirane dostavil v hotelske sobe bruseljskih dopisnikov.

Še bolj presenetljivi je bil sam izid. Javno za Logarja ni glasoval nihče. Klicev je bilo okoli 20. Ampak vseeno je zmagal s 56 odstotki. V SMS glasovanju, nekaj manj kot 90 glasov, je bil šele tretji. Po spletu je prejel 231 od 409 glasov. Dovolj za končno zmago!

Kdo je po vašem mnenju najbolj zaznamoval minuli teden v Sloveniji?

Odgovor:	Rezultatov:
Darko Brlek	4% (17)
Anže Logar	56% (231)
Sašo Peče	17% (68)
Marko Peljhan	1% (6)
Anže Kopitar	21% (87)

Št. vseh odgovorov v anketi: 409

Neuradni, po SMS

Brlek	7
Logar	21
Peče	24
Peljhan	1
Kopitar	30

Na novinarjevo sumnjičavo povpraševanje po tem, zakaj in od kod je nenadoma prejel več kot 200 glasov, Logar ni znal odgovoriti. Pač pa je povedal, da nima časa spremljati spletne forume.

Ministrova zmaga nad novinarsko papagajščino

15/04/2020

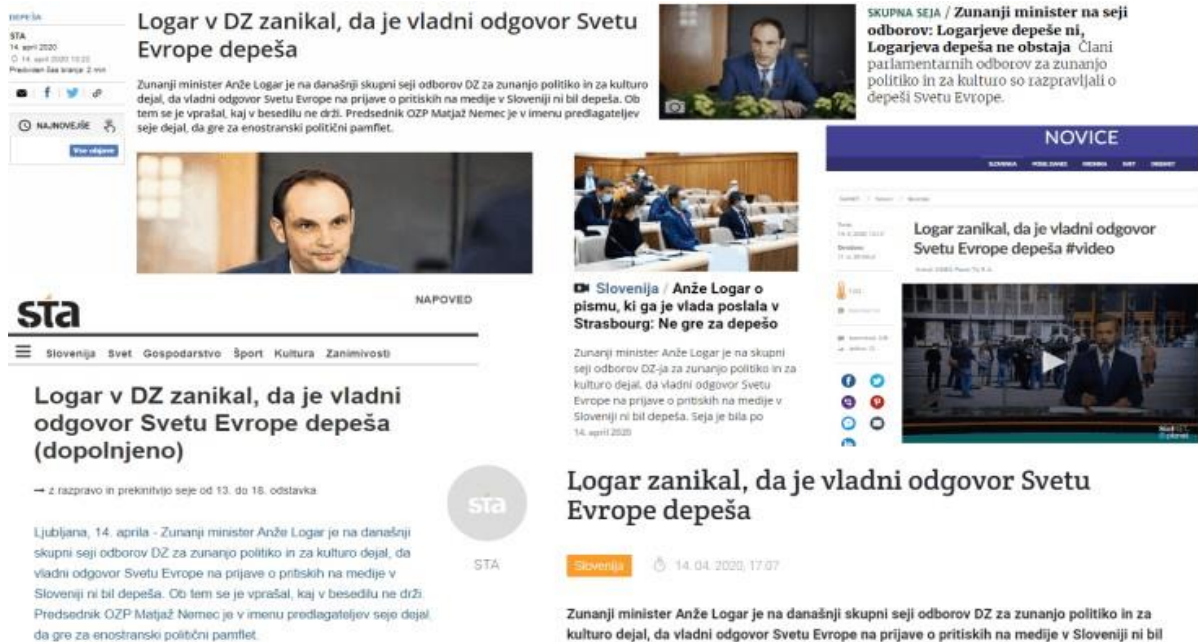
Obstaja nekaj takšnega kot novinarska papagajščina? Seveda, pri nas je udomačena na vse pretege in prepoznali jo boste vsakodnevno: neka novica se, ne glede na svojo pravilnost, razširi čez celotno medijsko polje v svoji nereflektirani začetni obliki, brez posebne preverbe, in s tem doseže večino javnosti. Primer: če novico objavi Slovenska tiskovna agencija (STA), potem jo bodo v bolj ali manj enaki formi povzeli skoraj vsi drugi mediji z naslovjem vred.

Drži, da je takšna pač praksa tudi drugod po svetu, ampak ali res v tolikšni dozi svoje nereflektiranosti? Izvorni greh je seveda pri STA, ampak pri nas v tej igri radi sodelujejo vsi, načeloma stvar celo benigno deluje, a večkrat se povsem zatakne. Včerajšnji nastop zunanjšega ministra Anžeta Logarja na parlamentarnem odboru glede zloglasne depeše, ki obračunava z novinarji, o čemer sem na široko pisal prav včeraj ([Afera depeša: naprej kot tragedija, potem kot Logar](#)), bi bil lahko zgled omenjenega početja.

Vsi največji mediji pri nas so takoj neznatno variirali osnovni naslov, ki ga je ponudila STA, namreč »Logar v DZ zanikal, da je vladni odgovor Svetu Evrope depeša«. In pod njim potem povzeli agencijsko vsebino. Pri večini je pri tem tudi ostalo.

Domnevna laž, da gre za depešo

Spodaj navajam ilustracijo povedanega, naslove naslednjih: STA, RTV Slovenija, Siol, Delo, Primorske novice in Dnevnik.

Naslovni poudarki naštetih medijev, podobni kot jajce jajcu

Svet24 je svojega malce kombiniral: »Logar zanikal, da je vladni odgovor Svetu Evrope depeša. 'Kaj pa v zapisanem ne drži?' je dejal in odšel«. Edino pomembno izjemo predstavljata 24ur.com, ki je naslov oblikovala v »Opozicija ni dobila odgovorov: 'Vlada naj sporen dopis umakne'« in Večer, kjer je Kristina Božič, »v živo« spremljala dogajanje v parlamentarnem odboru, svoj zapis pa na koncu naslovila z »Marko Bandelli direktorju Ukoma Urošu Urbaniji: 'Če ste vi oče te zadeve, nimate več kaj delati na tej poziciji. In upam, da bo vlada vašo odstopno izjavo sprejela'.«

Na ravni vsebine je potem najširše polje slovenskega novinarstva več kot očitno povsem prepričal naslednji poudarek iz novice STA:

Minister je poslancem pojasnil, da vladni odziv ni bil depeša, temveč odgovor na objavo na platformi Sveta Evrope, da predsednik vlade Janez Janša pritiska medije. "Laž je navedba, da gre za depešo, Logarjeve depeše ni, ne obstaja," je zatrdil.

Ugnal jih je v kozji rog

Domača novinarska papagajščina tudi tokrat ni imela sreče, osvojila jo je Logarjeva manipulacija. In to pri nečem, kar najbolj zadeva njih same in kjer so bili na dogajanje že zaradi tega stoddstotno skoncentrirani! Ali pa bi vsaj pričakovali, da so. Če kdo, je bil lahko včeraj zadovoljen prav zunanji minister, ker je dominantne medije ugnal v kozji rok in motil se je madžarski strankarski medij, ko je v naslov navdušeno poročal »Minister Logar sesul opozicijo«, kajti bistveno bolj je posekal domače medije. Ti so mu gladko nasedli ob klasični zvijači, ko je skozi enostaven [red herring](#) sporni dopis, diskreditirajoč slovenske novinarje, prekvalificiral v nekaj drugega: v to, da ne gre za depešo!

Kakor da bi bilo res pomembno poimenovanje dokumenta, ki so ga prejeli na Svetu Evrope. Pa vendar je tragedija papagajščine v tem, da so novinarji kolektivno nasedli spremembi teme, za nameček celo v res dolgi zgodovini manipulacij, ko bi lahko bili vsaj malce previdni ([Afera depeša: naprej kot tragedija, potem kot Logar](#)). Še večja farsa je v tem, da seveda *je* šlo za depešo.

Bila je priloga depeši

»Spontanost« medijskih reciklaž novic ni bila dovolj, papagajščina se je kot sicer stara bolezen izkazala za usodno tudi na »epistemski« ravni: Logar jim je v svoji razpravi celo jasno in nazorno povedal, da diskreditacijski dokument ni depeša, ampak je del prave depeše. Ja, del depeše!

Domači medijski cvetober torej ni uspel izluščiti poante, na katero je nasedel, čeprav je čarovnik celo razkril svoje karte in jim nazorno povedal, v čem je trik. In še več, celo Primož Cirman in Vesna Vuković na necenzurirano.si sta jim [včeraj že ob 14.45 uri pri tem nazorno pomagala](#):

»Da je pojasnilo, objavljeno na spletni platformi Sveta Evrope, del depeše ministrstva, je danes v državnem zboru potrdil minister za zunanje zadeve Anže Logar. Šlo je za dokument, ki je bil priložen skupaj z depešo.«

Skratka, Logar je uspel javnost do ravni prikazanega izbranega naslovja večinsko prepričati, da dokument ni depeša, čeprav je v resnici del depeše, njena priloga. In pri tem novinarji pretežno niso niti trenili z očesom, še vedno sem ji je to zdel zelo uspešen argument, vreden ploskanja v naslovnih poudarkih!

Dvomov ni več: Logarjeva depeša je uradno stališče vlade

Depeša ministrstva za zunanje zadeve o slovenskih medijih ni bila napaka vladnega urada za komuniciranje, ampak del vladne kampanje, usmerjene v prepričevanje Sveta Evrope.

Avtor: Primož Cirman / Vesna Vuković

torek, 14. 4. 2020, 14:45

AKTUALNO

Značke:

anže-logar

mediji

ministrstvo-za-zunanje-zadeve

Deli:

Anže Logar, minister za zunanje zadeve | Foto: STA

Navedeni članek s portala Necenzurirano.si

Vsega ni kriva politizacija medijev

Brodolom slovenskega novinarstva, uzrt v fenomenu papagajščine, je torej dvojen: manifestira se v popolni nereflektiranosti, v prenašanju sporočila, ki je pač servirano, v tem primeru skozi izjavo ministra Logarja, in potem še v totalnem nerazumevanju tega sporočila. Do tega trenutka mi razen Cirmana in Vukovićeve ni uspelo najti niti enega novinarskega teksta, ki bi sploh ugotovil in javnosti sporočil, da je bil poslani diskreditacijski dokument del depeše in da potemtakem njihovo naslovje ne more biti pravilno!

Kajti če je Logar zanikal, da je vladni odgovor Svetu Evrope depeša, potem pa celo povedal, da je del depeše, kar kot priloga v njej nesporno je, so v seštevku obojega raje dali prednost prvi trditvi in povsem zanemarili drugi in s tem končni rezultat, s tem pa spregledali manipulacijo. Ne vem, morda imamo pri nas ljubitelje kakšne posebne »fuzzy« logike in zanje del nečesa ne šteje za stvar samo, zato se pač rade volje pustijo docirati ministru? Zato nimam niti posebnega upanja, da bodo uspeli izpostaviti druga protislovja iz njegovega nastopa, recimo o tem, da je tokrat nenadoma besedilo poznal pred pošiljanjem, ali teže tega, da se z njim v resnici povsem strinja: »Kaj pa v zapisanem ne drži?«

So slovenski mediji sploh sposobni spremljati dogajanje okoli sebe, reflektirati in tehtati izrečeno? Ali pa nam papagajščina dokazuje, da žal ne? Njen obstoj izpričuje resen problem, ki niti malo ne zadeva politizacije, pristranost in ideološko polarizacijo. Ne, zadeva njihovo profesionalnost, argumentacijsko kompetenco in smisel za resnico.

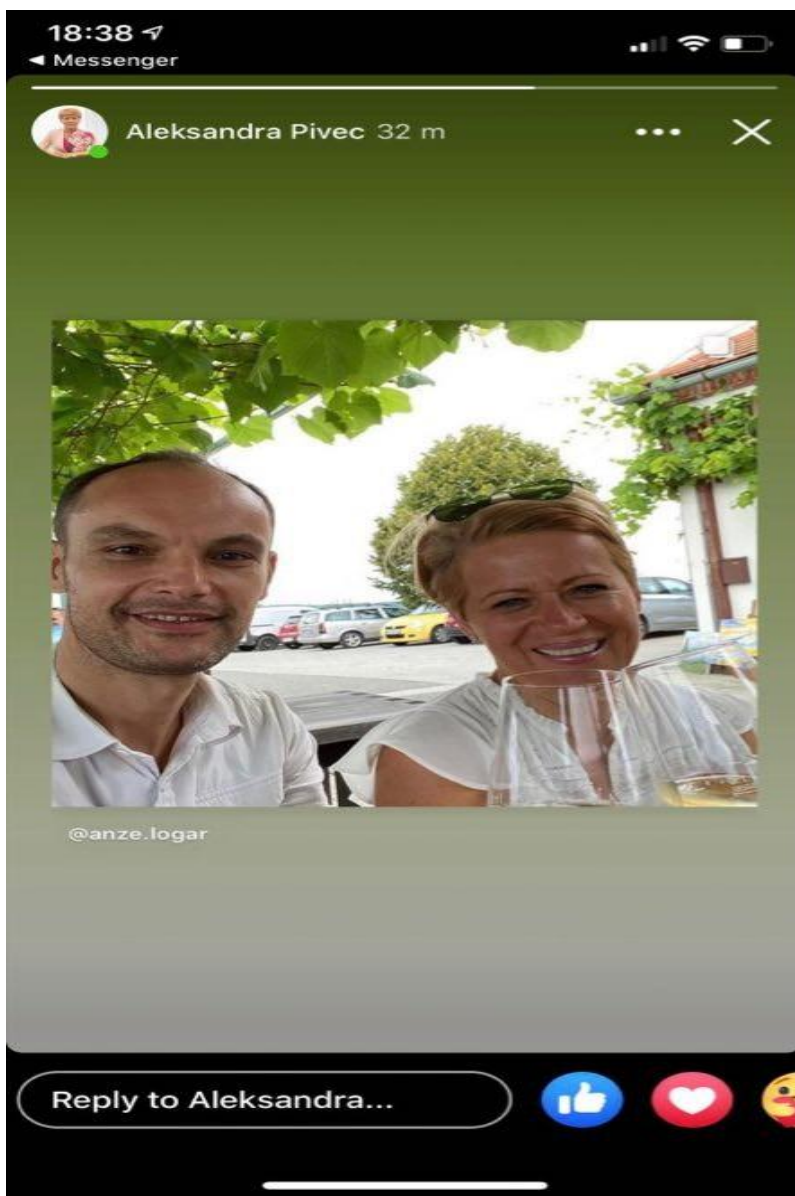
Ministrica na dopustu: dva pivca in en račun

03/08/2020

V prispevku [Čas za ministričino slovo, čas za njeno družino](#) sem že ugotavljal, da bi se morala Aleksandra Pivec zaradi spretnega, a zato nič manj korupcijsko spornega mešanja zasebnih obiskov s službenimi, od katerih prve plačujejo gostitelji, posloviti s svojega položaja. Sledila je napovedana solidarizacija z njo s strani strankarskih medijev, saj morajo vendar braniti ministrico v svoji vladi. Obenem pa lahko spremljamo zanimivo piarovsko taktiko – ministrica in predsednik vlade razkritij TV Slovenija ne komentirata, zavila sta se v molk.

Ministrica je sicer dejala, da bo vse pojasnila po vrnitvi z dopusta, tudi morda poneverjene in popravljane račune. Vmes pa se je na dopustu odločila za instagramske vinjete s pomočjo ministra Anžeta Logarja, ki je na lokaciji vinske kleti Puklavec pri Ormožu ob kozarcu rujnega kolegialno ugotavljal, da sta se našla *dva pivca*.

In ne zgolj to, enako solidarno je ponosno pokazal račun z vsemi prikritimi podatki, kar zadeva zneske – kakor da bi se rogal javnosti, ki pričakuje pojasnila glede spornih ravnanj ministrice glede naknadnih sprememb hotelskega računa v Izoli. Ministrica je zgodbo delila na Facebooku.

Ministričina objava na Facebooku

Bomo videli, če bo piarovska pomoč ministra Logarja kaj zalegla. Še novembra lani so Janševi mediji sicer ministrico huronsko napadali in ugotavljali, da je Pivčeva ponarejala listine, izvajala krajo intelektualne lastnine in goljufala v zadevi SRIPT.

Ampak marca 2020 je postala »naša« in temu sledi značilna moralna hipokrizija – kdor je »naš«, sme vse našteto početi, kdor je »njihov«, pa seveda ne!

Politika

Dokumenti razkrivajo, da je Erjavčeva ministrica Aleksandra Pivec ponarejala!

28. 10. 2019, 23:45

39

[Facebook](#) [Twitter](#)

Aleksandra Pivec (Foto: STA)

Nova24TV lanskega oktobra ogorčeno o ponarejanju ministrice

Servilnost in sprenevedanje naše zunanje politike: Logar v Odmevih

14/08/2020

Slovenska politika je pričakovano klecnila in se na veliko dobrikala ob obisku ameriškega državnega sekretarja. Formalni razlog njegovega prihoda v Slovenijo, podpis dokumenta o varnosti omrežij 5G, ni uspel postati res problematiziran, zato je bolj kot samo pričakovano dejstvo dobrikanja Janševe vlade, vključno z njegovim nesprejemljivim in za republiko Slovenijo žaljivim govorom vred, razočaranje odziv pogorelega slovenskega novinarstva. Mike Pompeo na Bledu ni imel nobenega dela, obisk je minil brez posebnega kritične obravnave ameriške ali slovenske strani, v že znanem stilu medijske apatije in lenobe: »Če se zgodi, mi poročamo, komentiramo ne.«

1 TV SLO

★ PRIPOROČI SHRANI DELI

OBISK DRŽAVNEGA SEKRETARJA ZDA PO 23 LETIH

ODMEVI

VSEBINA O ODDAJI ★ DODAJ MED MOJE

Datum predvajanja: 13. avg. 2020 Dolžina: 10 min. 18 s. Vsi ogledi: 432 Povp. čas ogleda: 6 min. 14 s.

Uradna slovenska politika se na redko posejanim dvomom imenitno izmika – in zdi se, da je takšen *modus operandi* tudi pri zunanjem ministru. Lep zgled je bil njegov [včerajšnji obisk v Odmevih](#), kjer smo naleteli na klasična izmikanja, ko sogovorec lakonično odgovori v znanem zlizanem slogu »To morate pa druge vprašati?«. Novinarka Tanja Starič je doživela prav takšno repliko Anžeta Logarja:

»Dobro. Podpisali ste izjavo o varnosti omrežij 5G. Podobno izjavo so že podpisale Poljska, Češka, Estonija, Latvija in Romunija, ne pa tudi zahodnoevropske države. Zakaj? Kje je tu razlika?

To morate vprašati druge države, zakaj niso podpisale.«

Minister seveda še predobro ve, da novinarka poizveduje po njegovem mnenju, ne drugem. In tudi, da v danem primeru praktično ni mogoče izvesti tega, kar predlaga. Njegov odgovor je zato nujno ciničen in sprenevedav: on še predobro pozna odgovor, a z njim ne bo postregel.

Na podoben način je minister nadaljeval s svojo *hybris* ob naslednjem vprašanju voditeljice: »Ker je Slovenija Kitajski zagotovila, da izjava ni uperjena zoper njo, Kitajska pričakuje, da bo Slovenija kitajskim podjetjem še naprej omogočala odprto, pravično in enakopravno poslovno okolje. Precej ostro se je odzval tudi Huawei, kitajski proizvajalec. Kaj to pomeni za odnose Slovenije in Kitajske? Jih lahko poslabša?«
Minister za zunanje zadeve jo je hladno zavrnil:

»Ne razumem, zakaj bi kakorkoli omenjena izjava pomenila poslabšanje odnosov s katero od drugih držav. V tej deklaraciji, v tej skupni izjavi, ni nobena država posebej izpostavljena, ni nobena, ne vem, proizvodno podjetje posebej izpostavljeno.«

Tako rekoč skrajno presenečen se je začudil, zakaj sploh odziv Kitajcev. Ne samo, da je včeraj Pompeo na Bledu neposredno omenjal Kitajsko, kasneje tudi v intervjuju za POP TV z Juretom Tepino, ministrov odziv lahko štejemo za šolski primer popolnega

pretvarjanja. Konteksti nastanka podpisane izjave so jasni, splošno znani in neskriti, zato je sklicevanje na dejstvo, da v izjavi ni omenjena nobena država, do konca prignano otročje sprenevedanje in vrhunsko podcenjevanje javnosti.

Pri čemer dejstva, da minister niti ni pojasnil dvojega, kaj bo storil s potencialno ohlajenimi odnosi s Kitajsko in kako bo Slovenija omogočila enakopravno poslovno okolje, niti ne omenjam.

Je minister Logar skrajno nerodno demantiral Janšo?

12/05/2021

Ali naj verjamemo zunanjemu ministru Anžetu Logarju v njegovem pojasnilu, da Janez Janša sploh ni imel namena nastopiti na konferenci o prihodnosti Evrope v Strasbourgu? Poskušal bom pokazati, da mu ne moremo.

Verjetno sem [med prvimi poročal o informaciji bruseljskega dopisnika Jacka Parrocka](#), da je Guy Verhofstadt ustavljal Janšev nastop na njej kot sopredsedujoči izvršnemu odboru. Podatek, ki ga, jasno, ni mogoče kar neposredno potrditi, saj se vpleteni gotovo ne bi izpostavili na neposreden način.

Logar je zdaj prepričan, da je »premier po nedolžnem padel v to razpravo, na otvoritveni slovesnosti konference niti ni mogel sodelovati, saj je iz Portugalske, kjer se je udeležil socialnega vrha, nemudoma odpotoval v Grčijo.« Toda kaj demantira takšno ministrovo naknadno racionalizacijo?

Janez Janša ✓
@JJansaSDS

Svet EU v vodstvu konf. predstavlja PV države, ki predseduje. Do konca junija je to PV Portugalske @antoniocostapm. Od 1. julija 2021 predseduje 🇸🇰 in sopredsedujoči Konference o prihodnosti #EU skupaj z @vonderleyen in @EP_President bo @JJansaSDS. Guy nima nobenega vpliva na to.

Delo ✓ @Delo · 10 May

Sopredsedujoči izvršnega odbora konference o prihodnosti Evrope Guy Verhofstadt ni želel, da bi na njen uvodni dogodek povabili predsednika vlade Janeza Janšo. 🗨️ Piše: @ZerjavicDelo
delo.si/novice/sloveni...

7:36 pm · 11 May 2021 · Twitter for iPhone

Dovžan demantira Logarja

Predvsem dopis njegovega državnega sekretarja Gašperja Dovžana, ki ga je danes razkril Delov dopisnik Peter Žerjavič. Iz njega zelo jasno izhaja, da drži začetna in osnovna teza o lobiranju naše vlade v podporo Janševemu nastopu v Strasbourgu. Prvonaslovljeni v pismu vlade je ravno sopredsedujoči konferenci Guy Verhofstadt, osnovni poudarek pa jasen: Slovenija si želi, da bi na začetni ceremoniji ob konferenci bil prisoten slovenski premier. Logarjeva trditev, da premier ni imel časa za postanek v Strasbourgu, [in pismo njegovega sekretarja sta res v popolnem neskladju](#):

Ker ima Svet EU rotirajoče predsedstvo, ga bodo na konferenci predstavljali voditelji držav članic, ki si bodo sledile s predsedstvom. Zato sem močno prepričan, da bi vsi trije voditelji morali imeti priložnosti biti navzoči na slovesnosti.

STATE SECRETARY
MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
REPUBLIC OF SLOVENIA

Ljubljana, 23 April 2021

Dear Conference Co-Chairs,

Yesterday, at the third meeting of the Executive Board of the Conference on the Future of Europe, we discussed the draft programme of the inaugural event for the Conference that will take place on 9 May in the premises of the European Parliament in Strasbourg.

I hereby reiterate my intervention with regard to the participation of guest speakers at this solemn event.

Let me emphasize my full support to the idea that presidents of all three EU institutions, acting as a Joint Presidency of the Conference, need to be present at the event and given the opportunity to address the European citizens. However, as the Council has a system of rotating presidency, it will be represented at the Conference by the Leaders of the three consecutive Member States holding the presidency; Portugal, Slovenia and France. I therefore strongly believe that the Leaders of all three Member States should be given the opportunity to be present at the ceremony. This would demonstrate the continuity of support of the consecutive presidencies to the Conference and equal representation of the three EU institutions for the entire duration of the Conference.

I kindly ask you to take this strongly into consideration when preparing the inaugural event of the Conference.

Yours sincerely,

Gašper Dovžan

*Mr Guy Verhofstadt
Member of the European Parliament*

*Ms Dubravka Šuica
Vice-President of the European Commission*

*Ms Ana Paula Zacarias
Secretary of State for EU Affairs*

Dovžanovo pismo, ki ga je objavil Delov dopisnik Peter Žerjavič

S tem smo bližje začetni trditvi, da je nekdo vendarle preprečil Janševo udeležbo, novinar Jack Parrock je s prstom pokazal na Verhofstadta, nikakor pa ne razlaga, ki jo zdaj v svoji vnemi po kontroli škode servira zunanji minister in poskuša dokazati, da obisk sploh ni bil načrtovan.

Janšev poskus zanikanja

Žerjavič še dodaja, da bi Janša lahko prišel, »a brez možnosti govora. Zato zanj ne bi bilo smisla, da bi bil tam« in se ob tem sklicuje na vire v Evropskem parlamentu. Da je bil zavrnjen, je pričakovano zanikal sam Janša, naprej z retvitom Tomaža Štiha z namigom, da je afera izvožena v tujino in potem uvožena nazaj, pri čemer je trdil celo, da sem, ker sem o tem prvi podrobneje pisal, sam lastnik tviter računa »Mr. No«: izjavljam, da je to laž in izmišljotina.

 Janez Janša Retweeted

 Libertarec @Libertarec · 6h

Replying to @jackeparrock, @JJansaSDS and @guyverhofstadt

Hello Jack, this is just to let you know that you might have been a victim of a "Newswashing" operation. Your SCOOP was published two days ago with the exact same wording by socialist activists in Slovenia and their network is probably your (only?) source. Sorry about that. 🍰

"Newswashing" in Slovenia: Exporting fake news abroad and importing them back into the country as "reliable foreign sources".

7th of May
MLADINA
Publishes the story on 7th of May at 19:00. Uses secret source "Mr No".

8th of May
Jack Parrock @jackeparrock
SCOOP: EU sources telling me Slovenian PM @JJansaSDS is not being allowed to speak at Sunday's launch event for the Conference on the Future of Europe at the insistence of @guyverhofstadt. Jansa's team has been calling around Europe all week to try to get a speaking slot approx.
Jack Parrock publishes the story on 8th of May.

9th of May
MLADINA
Re-publishes the story (openly on 9th of May), quoting Jack Parrock. The piece is written by B. Veržak, suspected of being Mr No.

"Matching phrases."

  15 36

Tomaž Štih in predsednik vlade s poskusom vpeljave izmišljene konstrukcije dogajanja

Po retvitu Štiha pa je na svojem računu premier podal naslednje pomirjujoče pojasnilo:

Svet EU v vodstvu konf. predstavlja PV države, ki predseduje. Do konca junija je to PV Portugalske [@antoniocostapm](#). Od 1. julija 2021 predseduje in sopredsedujoči Konference o prihodnosti [#EU](#) skupaj z [@vonderleyen](#) in [@EP_President](#) bo [@JJansaSDS](#). Guy nima nobenega vpliva na to.

Opazimo lahko, da je izjemno spravljivo omenja Verhofstadta, celo zgolj po imenu, kakor da bi želel ustvariti vtis, da sta velika prijatelja. [V luči agresivnega napada nanj pred tem](#) skrajno nenavadno in – sumljivo.

Druga stvar je očitna še močneje, namreč [menjava teme kot argumentacijski trik](#): premier nenadoma ne pojasnjuje več konteksta organizacije konference in svoje udeležbe pri tem, ampak govori o prihodnji strukturi predsedovanju Svetu EU. Verhofstadt seveda res nima vpliva na to, kdo bo sopredsedujoči konferenci po 1. juliju, vendar to nikoli ni bilo bistvo razprave. Janša je potemtakem spretno premaknil njen kontekst, da bi belgijskega politika prikazal kot nekoga, ki ni mogel preprečiti njegovega nastopa.

Predsednika demantira še Logar

In kakor da protislovnih stališč še ni dovolj, je Janšo zanikal še njegov zunanji minister. Odločitev izvršilnega odbora konference je bila, da na otvoritveni slovesnosti z govori sodelujejo predstavniki Sveta EU-ja, Evropske komisije in Evropskega parlamenta. Toda potem je minister namignil, [kdo vse je prejel pismo iz Slovenije](#):

Kot je dodal Logar, so pismo dobile tri osebe: predstavnica portugalskega predsedstva Svetu EU-ja ter evropska komisarka Dubravka Šuica, ki ga nista dali v javnost, ter Guy de Verhofstadt. 'Jasno lahko ugotovimo, kdo je to pismo dal ven,' je dejal Logar.

Sicer ne moremo razumeti, po kakšni logiki je izključil prvi dve osebi, toda minister je očitno želel s prstom zelo nediplomatsko pokazati na Verhofstadta kot tistega, ki je želel škodovati Sloveniji. Po njegovem potemtakem ni težava v tem, kaj piše v pismu, ampak kdo ga je spravil v javnost. Ker pismo postavlja na laž distanciranje slovenske vlade, češ nismo lobirali za nastop, se je našlo krivca v tistem, ki je na laž pokazal s prstom – v tem primeru na belgijskega politika. Kaj je po takšnem Logarjevem razkritju sploh še ostalo od premierjeve intence, da »Guy nima nobenega vpliva na to«?

Res je sicer, da posredovanje pisma javnosti, če je do njega prišlo, še ne dokazuje omenjenega lobiranja proti nastopu Janše, vsekakor pa gre za obtožbo, da omenjeni deluje proti interesom Slovenije.

Zaslužiti si zaupanje, ne moledovati

Logar je v svojem nastopu »pozval je k zaupanju v vlado, saj bo po njegovem tudi ugled Slovenije v tujini manj trpel.« No, pri tem je potrebno povedati dvoje. Zaupanje si vlada sicer kar sama zapravlja na dnevni ravni s svetlobno hitrostjo, tudi v tem primeru, predvsem si ga je pa potrebno zaslužiti, ne pa zanj prosjačiti.

In še drugič: mar ni Logarjev sekretar [Dovžan nekaj tednov nazaj izjavil, da ugled Slovenije v tujini nikakor ne trpi, še najmanj zaradi Janševih tvitov](#)? Zakaj njegov šef poziva k varovanju ugleda Slovenije, če ta nikakor ni ogrožen?

Resolucija o Sloveniji v Odmevih: Bergant se Logarju ni upiral

23/12/2021

Oddaja Odmevi poskuša po novem biti zabavna, celo zabavljaška. Ne gre le za humorne dovtipe, ki jih je običajno poln voditelj Igor E. Bergant in s katerimi največkrat začini njen konec, **včerajšnja je pokazala nekaj dodatne bizarne tabloidnosti**: že v začetni špici so nam v grafiki ponujali podpis v najavi dveh prispevkov, ki so ju podnaslovili kot »LOGAR 1« in »LOGAR 2«, kasneje pa so v uvod dodali še »KANDIDAT 1« in »KANDIDAT(KA) 2«.

Bizarna in tabloidno intonirana grafika v oddaji Odmevi 22. decembra 2021

Voditelj nam je hkrati v najavi napovedal, da prihaja v goste Mateja Logar, vodja strokovne skupine za covid-19, da pa za njo tudi zunanji minister Anže Logar, s katerim bosta govorila o zunanje-politični bilanci predsedovanja Svetu EU. Enigma podnaslovov

je s tem bila nekolikanj razrešena: gostili so dve osebi, obe se pišeta enako, uredniki pa so ju razposajeno, ker jih je očitno zabaval isti priimek, označili kar s številčkama ob priimkih.

Oštevilčeni Logarji in kandidati

Ker pa očitno zabave ni bilo čisto dovolj, so nadaljevali še s prispevkom o morebitni kandidaturi predsednika vlade Maria Draghija za predsednika Italije, zato so ga opisali s »KANDIDAT 1«. In kdo je potem tisti drugi? Šmentana muha, to smo postali kar vsi državljani po vrsti, kajti v četrtem iz najave so spregovorili o postopkih za potovanje v nekatere države EU, »če ste pač med kandidatkami in kandidati za kakšno praznično pot v tujino«, kot je povedal Bergant. No, naključnemu gledalcu Odmevov se je lahko kar milo storilo, ko je uzrl svojevrstno tolažilno nagrado: vsak med nami sicer ni kandidat za predsednika sosednje države, toda vsaj za nekaj je!

Toda kaj bi s tem in novimi manirami, oddajo sicer podpisujeta urednica Aleksandra Saksida in v.d. urednice informativnega programa Jadranka Rebernik, glede na konec predsedovanja je bil najbrž politično najbolj intriganten pogovor z zunanjim ministrom. Od Berganta, ki je nekakšen komunikator kolektiva novinarjev informativnega programa, [a se zaenkrat očitno prav nič ne boji politizacije zavoda in je niti ne zaznava](#), sicer vsakič pričakujemo le uglajenost, s katero blaži pričakovano kritičnost do svojih gostov. Tudi tokrat ni bilo drugače.

Če je mimo domačih medijev katastrofalno neproblematizirano spolzela Logarjeva izjava pred tednom, da resolucija o vladavini prava v Sloveniji »ne potrebuje posebne pozornosti«, pri čemer se je skliceval, da med evropskimi poslanci »ni večjega interesa« zanj, smo si upravičeno obetali voditeljevo strožjo držo. A smo se zmotili! Naj spomnim, sprejeta resolucija o temeljnih pravicah in vladavini prava v Sloveniji, s katero se izraža veliko zaskrbljenost zaradi globoke razklanosti v državi in za katero je glasovalo 356 evroposlancev, proti 284, medtem ko se jih je 40 vzdržalo, nas postavlja ob bok avtokratskim državam, kot sta Madžarska in Poljska.

Resolucija opozarja na nizko raven javne razprave, na ozračje sovražnosti, nezaupanja in globoke polarizacije v Sloveniji, kar je spodkopalo zaupanje v javne organe in med njimi. Ironično za Logarjev nastop v Odmevih pa besedilo govori tudi o predlaganih spremembah zakona o državnem tožilstvu, ki bi omogočile retroaktivno spremembo meril za imenovanje in tvegale razrešitev imenovanih delegiranih tožilcev, izpostavlja pomen državnega financiranja STA in dolgoročne finančne vzdržnosti za neodvisno delovanje agencije, vsebuje pa tudi poziv slovenski vladi, naj zagotovi zadostno financiranje RTV Slovenija ter naj preneha z vsakršnim političnim vmešavanjem in pritiski na njeno uredniško politiko in zagotovi njeno neodvisnost. Povedano na kratko: resolucija opisuje Slovenijo kot državo, v kateri oblast ogroža demokracijo, tudi javni zavod RTV.

Voditelj ni opazil spornosti

Bergant je svoja vprašanja začel s pohvalo, na katero ministru res ni bilo težko replicirati, ampak se je celo lahko počutil hvaležen, ko je dejal, da ob koncu leta prevladujejo ocene, da je bilo predsedovanje precej učinkovito in da so slovenski pogajalci opravili zelo dobro delo. Nakar je svoje novo vprašanje gostu o resoluciji zavrnil v spravljivo retoriko sugestije:

»Zdaj ko gre za resolucijo, nedavno v Evropskem parlamentu o vladavini prava ste bili do njenega sprejetja kritični, ampak mar se vlada vseeno temu ne bi izognila, če bi pač že pred predsedovanjem storila to, kar je potem storila ob koncu predsedovanja, namreč imenovanje evropskih delegiranih tožilcev in STA?«

Voditelj ni naslovil spornosti početja vlade, ampak je njeno avtoritarnost v odnosu do medijev in tožilcev preformuliral v argument iz »koristnosti«: Janša in Logar pač ne bi imela »težav«, če jih ne bi ustvarjala in bi se jim raje izognila že v začetku. S tem, da ga je spraševal o izogitvi očitkov, ni načel teme o problematičnosti tovrstnih zatiralnih praks vlade. Mimogrede, mar res še nihče doslej ni pomislil, da bi brez predsedovanja

Svetu EU najbrž Janševa vlada še naprej vztrajala pri zatiranju tožilcev in STA, kar bi bilo potem lahko tudi merodajno vprašanje za gosta?

Zunanji minister, za katerega je novinar že moral vedeti, da zanj resolucija o vladavini prava v Sloveniji »ne potrebuje posebne pozornosti«, tako kot je očitno ne potrebuje ogrožanje medijev, pravosodja in demokratičnih standardov pri nas, je potem z lahkoto navrgel svoje plehko pojasnilo.

sta

JAVNI SERVIS NAPOV

Slovenija Svet Gospodarstvo Šport Kultura Zanimivosti

Logar: Resolucija o Sloveniji ne potrebuje posebne pozornosti

Bruselj, 13. decembra - Resolucija o vladavini prava v Sloveniji, o kateri bo v četrtek glasoval Evropski parlament, je političen dokument, ki ne potrebuje posebne pozornosti, je danes v Bruslju menil zunanji minister Anže Logar. Tudi novembrska razprava evropskih poslancev o tem je po njegovih besedah pokazala, da ni večjega interesa za to resolucijo.

Bizaren propagandističen naslovni poudarek na straneh STA: resolucija ni vredna pozornosti

Ker po njegovem je prišlo do »izvoza teh tem na evropski vrh«, ne bi pa se mogli temu izogniti, kot je perfidno zaključil, ker »bi pač opozicija iskala neke druge mehanizme

tovrstne uporabe časa predsedovanja, ko je Slovenija na nek način pod soji žarometov, da domače politične teme potem uveljavlja.«

Razposajenost namesto kritike

Da bi poskušal ustavljati gostove propagandistične nebuloze, Bergantu potem ni zneslo: problematika nefinanciranja STA potemtakem sploh problem nezakonitega izčrpavanja medija, ampak le groba manipulacija politične opozicije, ki so ji nasedli naivni evropski politiki. Podobno velja za neimenovane evropske tožilce, te so menda izvozili kot problem – novinar je Logarjevo politikantsko tezo preprosto sprejel in ji v nadaljevanju ni skušal oporekati.

Logarjev nastop je torej minil v komornem in zanj prijetnem vzdušju, izpadel je kot še ena izgubljena priložnost domačega avtokastriranega novinarstva. Toda povrnimo se k opazki o nenavadnih tabloidnih grafikah z začetka Odmevov. Ali bo morda Bergant skušal po novem ublažiti svoje zanikanje teze, [da se javni radioteleviziji dogaja politizacija](#), s tamponom razposajenosti o Logarju1, Logarju 2 in tako dalje? No, potem bo naš nasmeh res bolj grenak.

Po Pahorju Pahor. Pardon, Logar.

20/09/2022

Anže Logar je po zadnji anketi agencije Ninamedia nepričakovano prvič prehitel dosedanjo favoritko Natašo Pirc Musar. Ne le v prvem, tudi v drugem krogu. Mu lahko na koncu uspe celo zmagati? Skrajni čas, da preizprašamo, kaj točno naredi kandidata SDS za tako privlačnega, da se je začela topiti dosedanja kar zajetna prednost njegove konkurentke.

Če odmislimo druge trenutne težave kandidatov levosredinske politične opcije, med katere gotovo spada nepričakovano odstopljena Marta Kos, najbrž ne po lastni volji in izbiri, nato ne ravno prijazna medijska razkritja o družini Pirc Musar in nejasnost, koga bo dejansko podprla vladajoča koalicija, pri čemer SD vsem članicam ponuja svojega Milana Brgleza, nekdanji zunanji minister res ni storil ničesar, kar bi lahko zaznali in opisali kot ključen razlog njegove vse večje popularnosti. Kaj mu potemtakem dviguje rejtinge? Je to zgolj čakanje na napake rivalov, ki postajajo konfliktni in malce nestrpni?

Nekronani Karel III.

Logar že kar nekaj časa igra na enostavno karto drugačnosti v svojih vrstah, namesto toksične ponorelosti, žaljivosti, cinizma in neotesanosti stavi na imidž uglajenega, dostojnega in umirjenega člana SDS občestva, zdaj celo nečlana. S čimer, vsaj glede umirjenosti, ni nič narobe. Prav zato so ga najbrž že pred leti razglasili za potrpežljivega nekronanega Karla III., če bi kdaj slučajno umrla dolgoživa SDS kraljica.

Očitno se mu takšna drža še ne kronanega princa, čakajočega na svojo priložnost, počasi obrestuje, predsedniška kampanja pa je zanj imenitna medijska in razkošna promocija tudi v primeru, če ne bo zasedel palače na Erjavčevi. Toda natančno na enak način, kot je s svojo sredinsko zmernostjo, ko se mu pripisuje tudi nekaj koketiranja z levim

političnim polom, doslej kopiral vsebinsko praznega Pahorja, ga mora in celo želi imitirati tudi v predsedniški kampanji.

Dober razlog za podkrepitev omenjene teze o nastajajoči ceneni varianti Pahorja po Pahorju je že branje [intervjuja z njim za Mladino](#), v katerem je novinar Jure Trampuš zastavil kopico zelo neposrednih vprašanj, na koncu pa na nobeno ni prijel kakšnega otipljivega pojasnila. Še več, vsa njegova izmikanja je bilo zelo mučno prebirati.

Vsebinska votlost

Novinarju je na koncu že skoraj prekipelo, saj od sobesednika ni izvedel ničesar, sploh pa ni slišal mnenja glede kopice avtoritarnih gest njegove matične stranke. Način distanciranja je bil predvidljiv in ne preveč spreten:

»Lepo zvenite. Pogovarjava se celo uro in v vsem tem času niste izrekli nikakršne kritike delovanja stranke SDS ali njenega predsednika. Pa ste bili aprila poraženi na volitvah.

Res smo bili. Verjetno je vsak volivec skozi svoje lastne oči ugotovil, kaj mu ni bilo všeč, in zato je večina dala priložnost neki drugi politiki. A odgovarjam le za dejanja, ki sem jih storil sam.«

Njegovo zapuščanje radikalnih pozicij lastne stranke očitno poteka ob tistem odobravanju Trstenjakove. Tehnično vzeto ni bil povprašan po tem, za čigava dejanja je odgovoren, ampak po opredelitvi do stališč in dejanj njegovih tesnih kolegic in kolegov – končno je še vedno predsednik sveta stranke, ki ji dolguje svojo politično in siceršnjo eksistenco.

Svet SDS

Dr. Anže Logar, predsednik Sveta SDS
E-pošta: anze.logar@sds.si

Dr. Anže Logar se je rodil 15. maja 1976 v Ljubljani. Leta 2000 je diplomiral na Ekonomski fakulteti v Ljubljani, januarja 2006 je magistriral na Fakulteti za podiplomske državne in evropske študije, v juliju 2016 pa je doktoriral na Fakulteti za uporabne družbene študije. Leta 2000 se je zaposlil v SKB banki, januarja 2003 pa odšel z mesta produktnega vodje v oddelku za marketing ter se zaposlil v Evropskem parlamentu.

V obeh vladah premierja Janeza Janše ga je Vlada RS imenovala na položaj direktorja Urada Vlade RS za komuniciranje, med predsedovanjem Slovenije Svetu EU pa je opravljal funkcijo uradnega govornika slovenskega predsedstva Svetu EU. Kasneje je v Direktoratu za gospodarsko diplomacijo na Ministrstvu za zunanje zadeve v nazivu pooblaščen minister deloval na področju odnosov z OECD, v začetku julija 2014 pa je bil izvoljen za poslanca v Državni zbor Republike Slovenije. 16. februarja 2007 mu je ob dnevu neodvisnosti tedanji litovski predsednik Valdas Adamkus podelil državno priznanje Life Saving Cross za zasluge pri reševanju državljana Republike Litve Mantvydasa Juozapavičiausa pred utopitvijo v enem od madžarskih jezer. Je ljubitelj športa in navdušen pohodnik. Že dvakrat je odšel na romanje v Španijo in prehodil Jakobovo pot do romarskega središča Santiago de Compostela – prvič po francoski in drugič po severni poti. Podpredsednik Sveta SDS je **Rado Gladek**.

Spletna stran SDS na 20. september 2022: Logar kot predsednik sveta SDS

Podobno kot v celotnem intervjuju se je na vse kriplje izmikal jasnim opredelitvam na povsem enak način, kot to že celo dekada počne Pahor, le da je slednji v tem malce bolj verbalno uglajen in prebrisan.

Posvojil je maskirni dialogizem

Med retoričnimi tehnikami, ki jih je bojda čisto neodvisni kandidat skopiral od Pahorja, je zagotovo tako imenovani **maskirni dialogizem**, hipertrofirano sklicevanje na pomen in nujnost dialoga v politiki, s katerim je sedanji predsednik učinkovito preveslal svoja mandata in z njim licenciral odpustke vsem stranem, vladi in strankam, koaliciji in opoziciji, sploh pa avtoritarnim težnjam Janše.

V Mladini je zato tako rekoč zaprisegel: »Skozi celotno politično kariero sem in bom prisegal na dialog«. Logično je nato Logar prišel do sklepa o sodelovanju z vsemi, zato trditev, da »jaz lahko sodelujem z vsakim«. Ni težava, če je na drugi strani neonacist, fašist, totalitarist ali preprosto nekdo z nemogočimi zahtevami, pomembno je dialogizirati:

»Najprej se moramo pogovarjati. In ko se pogovarjamo, se moramo slišati. Dialog gluhih ne koristi nikomur. Posledica pravega dialoga različnih bi moralo biti približevanje končnemu cilju, ki je sprejemljiv za vse... Naj ponovim še enkrat, v politiko sem odšel, da dokažem, kako se lahko z dobrim zgledom in zmernim dialogom doseže veliko.«

Logar v skladu z Janševo rahlo pozabljeno ideologijo sproščenosti, [ki jo je prevzel tudi Pahor](#), iskreno verjame, da bomo od sodelovanju še bolj sproščeni in prav takšna bo tudi naša prihodnost:

»Naj o tem, zakaj je do tega prišlo, razpravljajo profesorji na fakultetah, a dejstvo pač je, da lahko kot družba in država napredujemo v boljšo in bolj sproščeno prihodnost le, če se zavežemo sodelovanju.«

Končno pa svojo pahorjansko devizo naklonjenosti vsem najbolj razkrije z napovedjo, da ne bo kritičen do nikogar, da ne bo obsojal in bo končno, v tem je malo manj na ravni svojega idola, sebe drugim ponudil za svetel zgled, ki mu moramo slediti:

»Odločil sem se, da bom deloval z zgledom, ne bom obsojal, ne bom kritiziral, odgovarjam le za sporočila, ki jih v javnost pošiljam sam. Rad bi dokazal, da se na takšen način da doseči več.«

Zaradi Logarja padli na izpitu

Logar je svojčas zaslovel kot tisti direktor Janševega Ukoma, ki je tujim novinarjem kot kakšen nočni portir kar pred vrata hotelskih sob dostavljal nespretno spisane in skomunicirane demantije vlade. Šlo je za čas, ko je Janša v prvem svojem mandatu izvajal relativno uspešen desant na množične medije in so v njegove roke padli Slovenska tiskovna agencija, RTV Slovenija, Delo, Slovenske novice, Večer in Primorske novice. Takrat se je zaradi novinarske peticije proti cenzuri in političnim pritiskom na

dogajanje v Sloveniji burno odzvala svetovna novinarska in širša javnost, ki jo je bilo potrebno utišati.

Po Logarjevi intervenciji s poskusom vplivanja na tuje novinarje [se je burno odzval sekretar Evropske novinarske zveze \(EFJ\) Aidan White in povedal](#), da je Slovenija januarja 2008 padla na izpitu iz vodenja Evropske unije zaradi ravnanja z mediji in novinarstvom. K temu je dodal, da vlada maliči dejstva, Slovencem prikriva resnico o medijih in jo zamegljuje pred očmi evropske javnosti, kar je ocenil za sramoten začetek nečesa, kar bi moral biti ponosni trenutek v zgodovini slovenske demokracije.

Začuda pa se v predsedniški tekmi Logarjeva takrat odmevna nečedna vloga nočnega portirja, [vsebino njegovih takratnih pojasnil novinarjem sem sicer podrobno razčlenil](#), skoraj ne omenja, kar je pač še ena posebnost domače anemične medijske realnosti.

Pahorjanstvo kot marketinška niša

Ker Pahor ob zaključku drugega mandata še vedno vodi v lestvicah javnega mnenja, celo pred Robertom Golobom, se zaenkrat zdi, da je pahorjanski Logar kar uspešna marketinška drža, s katero kandidat, ki se razglaša za neodvisnega, v resnici pa je trojanski konj Trstenjakove, prepričljivo maršira proti dobremu rezultatu. Konja ne zamenjaš sredi tekme, pravijo Angleži, kar bi v našem primeru pomenilo, da se mu spleča čim dlje ohraniti pahorjanski slog, če ga ljudje v takšni meri obožujejo in zanj navijajo.

Zato bi večja katastrofa od te, da smo deset let opazovali razkroj predsedniške funkcije, bila lahko samo še, če bomo deležni nadaljevanja enakega razkroja z novim predsednikom.

Logar se zapleta: bo na koncu priznal, da je bilo druženje z Janšo napaka?

15/10/2022

[Odmevno soočenje predsedniških kandidatov na TV Slovenija](#) je po zaslugi tokrat nadpovprečne Erike Žnidaršič razkrilo, kako težko nalogo bodo imeli državljani na volitvah. Skoraj vsakemu med preostalo sedmerico upajočih na končno zmago je našla kakšno ne tako majhno hibo in zazdelo se je, da voditeljica z ekipo neusmiljeno »roštilja« vse po vrsti na podlagi skrbno pripravljenih dosjejev o vsakem med njimi.

Nataša Pirc Musar ni bila prepričljiva s svojimi razlagami o »davčni optimizaciji« in lastniških hobotnicah svojega moža, Miha Kordiš se je zapletal ob očitkih, da je njegovo podjetje prejemnik kmetijskih dotacij, pri tem pa je izigralo pogoje, zahtevane na razpisu. Milanu Brglezu je očitala, da je pri svoji izvolitvi na čelo Šahovske zveze Slovenije zahteval sponzorsko pogodbo Slovenskih železnic v višini 200.000 evrov, Janez Ciglerju Kralju pa, da je kot soustanovitelj zavoda Iskreni, ta je prejel rekordno veliko denarja v zadnjih dveh letih, morda malo pomagal na razpisih, ko je bil minister.

Scena iz soočenja: sedem kandidatov se predstavi

Maserati pred Trstenjakovo

Anžeta Logarja, trenutno mu kaže presenetljivo dobro, je voditeljica med drugim sprovcirala glede sodelovanja njegove SDS z razvpitim davčnim utajevalcem Rokom Snežičem. Ker kandidat iz vrst SDS uspešno vleče za nos inertno ljudstvo s svojim igranjem na karto neodvisnosti, se poskuša že dolge mesece distancirati od vseh povezav s svojo matično stranko in njenimi nečednimi posli ali posamezniki.

Zato je, ne nepričakovano, sprva oporekal sodelovanju z razvpitim sozapornikom Janeza Janše, ki rad parkira svoj maserati pred Trstenjakovo, a vedno očitno takrat, ko Logarja ni tam:

»Glede Snežiča sem rekel, da mi ni vseč sodelovanje z gospodom Snežičem, ja, seveda.«

Kasneje je svoje nestrinjanje še okrepil: »Jaz imam težave, s takšno osebo ne bi mogel sodelovati.« Toda že nekaj sekund kasneje je Logarja popadel dvom, zato je v hudem sprenevedanju zanikal ravnokar povedano s kar dvema stavkoma. Ko ga je voditeljica izzvala s »Kaj pa so rekli?«, da bi izvedela, kako je svoje nestrinjanje glede Snežiča skomuniciral v svoji stranki, je najprej dobesedno poskušal s sprenevedanjem otroka, ki krade marmelado iz shrambe. Zaigrano je odvrnil: »Kdo?«, kakor da ni razumel, o čem je povprašan, voditeljica pa je takoj odvrnila: »Ja v stranki, kaj so rekli?«

Ni ga videl

Vidno vznemirjen in nespretno skrivajoč svoj blef je nato pohitel z dvema ugotovitvama: »Saj jaz ne vem, če je bil svetovalec.« in »Saj pravim, jaz nisem nikjer videl gospoda Snežiča kot davčnega svetovalca.«

Popolnoma jasno se je s tem zapletel v klasično protislovje: hkrati mu ni všeč sodelovanje z Snežičem in obenem niti ne ve, če je ta svetovalec stranki. Prva poved kakopak implicira, da je sodelavec in druga, da ni.

Logarjeva manira nam razkrije veliko pomanjkljivosti v njegovi retoriki, na kar sem že opozoril: iz protislovij in nekonsistenc se pri očitkih na svoj račun izvija skrajno neprepričljivo in v tem močno zaostaja za [svojim vzornikom Borutom Pahorjem](#). Če je bil slednji vedno mojster subtilne retorične hipokrizije, nabrit v izmikljanju in iskanju rešitev, kako se izogniti nekonsistenci, neodvisni predsednik sveta SDS težko skriva nezadovoljstvo ob novinarskih vprašanjih, hlini strašno začudenost in se neprepričljivo izgovarja.

Hkrati pa je takšna protislovna govorica celo izsiljeno dobičkonosna. Ko mu prisluhnejo na Trstenjakovi ali v stranki SDS, so lahko veseli in porečejo: naš je, ne zanika povezave z našim Rokom in Dijano Đuđić; lepo se pretvarja, da jih sploh ne pozna. Takega imamo radi. Ko mu prisluhnejo na sredini ali levici, pa bo marsikdo rekel: pogledjte ga, saj je čisto drugačen od Janše, bolj normalen. Celó Snežiča ne bi imel ob sebi. Z navideznim protislovjem, da je proti davčnemu utajevalcu in malo posredno tudi zanj, saj ničesar ne ve o njem, zadovolji obe hemisferi političnega prostora.

Janša kot napaka

Resda ima težavnejšo nalogo od sedanjega predsednika, a si jo je na glavo nakopal kar sam s svojo agendo težko prebavljive mimikrije, ko se mora pretvarjati, da ni povezan z matično stranko, saj mu očitno svetovalci na vse kriplje dopovedujejo, naj do konca izkoristi zmagovito karto Boruta Pahorja: hliniti moraš, da si nikogaršnji in s tem »nevtralni« apolitični predsednik vseh državljanov, pa naj to pri konsistenci stališč stane, kar hoče.

Nekaj pa mu lahko vendarle štejemo v dobro. V sicer redko zastavljenem vprašanju v kampanji, zakaj je kot nekdanji direktor Ukoma v času prve Janševe vlade grdo manipuliral s tujimi novinarji in jih grobo zavajal, ni poskušal lagati. Končno je priznal, da je to bila »napaka« in se s tem pokesal.

Manira, ki je pri stranki SDS nismo navajeni. Če bi iste besede uporabil za svoje druženje s stranko, ki mu je v političnem smislu »dala« vse in ga končno podprla na volitvah, bi si v tem trenutku kakopak močno škodoval. Ne pa tudi kasneje. Zato lahko slutimo, da bo, če bo morda izvoljen za predsednika, kar ni čisto nemogoče, storil ravno to: čez leto ali dve bo lahko povedal, da je bilo druženje z Janšo velika napaka.

Janez Janša ne zmore obsoditi nasilja nad Niko Kovač

26/10/2022

Niko Kovač so fizično napadli že drugič v desetih dnevih. Kasneje je v svojem komentarju zapisala, da imajo »Janševi kolaži, Nova24TV in spodbujanje sovraštva tudi materialne učinke«. Smisla njenih besed ne moremo zgrešiti, želela je povedati, da so se v zadnjem času proti njej še bolj intenzivno vrstili verbalni izpadi, grožnje, žalitve in norčevanja, katerih tarča je kot voditeljica vplivnega civilnodružbenega gibanja že leta, to pa je stimuliralo fizične napadalce.

Najbolj hrabro je kot glavni promotor zadnje mesece zastavo vihtel kar Janez Janša osebno s serijo posmehljivih in ciničnih tвитov na njen račun. Še več, svojo tovrstno produkcijo je širil sistematično in s pomočjo objav, ki jih je naslovil »ena na dan«, kar jasno kaže na načrtovanost osebnih diskreditacij. Zato ni bilo presenečenje, ko je na tviterju, namesto da bi obsodil nasilje, kar je storila večina politikov, raje podvomil v resničnost dogodka in Niko Kovač s tem obtožil še laganja in inscenacije. Svojim privržencem je na ta način signaliziral, da tudi tokrat njenim izjavam ne smejo verjeti.

Boj proti sovražnemu govoru

Kjer je on, dokazani prvak v toksičnosti, je na stotine posnemovalcev. Fizično nasilje nad direktorico Inštituta 8. marec odpira staro temo odnosa med sovražnimi besedami in sovražnimi dejanji. Nečesa, kar v osnovi regulira naša ustava in zakonodaja ravno iz skrbi in previdnosti, da bi lahko hude besede prešle v huda dejanja, zaradi česar moramo prve ustavljati in kaznovati.

Povedano drugače: ko se pogovarjamo o sovražnem govoru, ga ne želimo omejevati le zato, ker je kot takšen nedopusten, ampak predvsem zaradi bojazni pred nasilnimi ravnanji, v katera bi lahko pripeljal. Žal vsi delimo izkušnjo, da ga v Sloveniji predvsem [po zaslugi tožilcev res ne znamo ali ne želimo preganjati](#). Pri tem si tudi politika zatiska

oči in pretvarja, da z dikcijo 297. člena Kazenskega zakonika ni nič narobe – pa je. Premier Robert Golob je morda ravno zato po omenjenem napadu boj proti sovražnemu govoru izpostavil kot novo prioriteto v svojem političnem delovanju. Naj takoj glede napovedanega izrazim dvome, izhajajoč iz dosedanjega odzivanja našega pravosodja in samega dejstva, da tudi aktualni predsednik vlade, sploh ne prvi, narobe razume osnovne pojme.

Kajti če smo zelo natančni in še bolj tehnični, Nika Kovač ni bila deležna sovražnega govora v striktnem pravnem smislu, saj je ta po definiciji usmerjen proti z zakonom zaščitenim manjšinam in njenim pripadnikom. Če nasilje sledi osebnemu sovraštvu in njegovemu širjenju, kar se je zgodilo tokrat, zaradi tega omenjena korelacija ni nič manj problematična. Zagotovo nimamo čistega dokaza, da je napadalca pri nedopustnem dejanju najbolj prepričala verbalna psihopolitika katere od strank ali političnih liderjev, ga zmanipulirala v čustvih in pripeljala v stanje jeze, a je takšna povezava verjetna.

Janša dvomi in relativizira

Strategije odziva na fizični napad so bile različne. Šef SDS je, kot rečeno, v dogodek podvomil. Najlažje se je pretvarjati, da se nekaj ni zgodilo in s tem pomiriti tiste, ki nate kot odgovornega kažejo s prstom. Za nameček je po shemi argumentacijske prevare »[kjepajevstva](#)« in »[kajpajevstva](#)« v nizu kar trinajstih tvitov očital Inštitutu 8. marec, da je v podobnih primerih molčal:

»Spodaj je stotine primerov, ob katerih so bili v Inštitutu 8. marec in 24 ur tiho, ali so bili celo soudeleženi.«

Argumentacija z očitkom iz hipokrizije je katastrofalna, saj predpostavlja privoščljivost, sploh v kombinaciji z zanikanjem dogodka, kar je že po sebi protislovje: Kovač si je kar sama kriva, če je deležna nasilja, saj ga v drugih primerih ni obsodila. Še več, bila je zraven. Pri čemer tudi na tej ravni Janša manipulira, saj omenjeni tega ni mogoče očitati,

niti ni primerjal istovrstnega nasilja ali je celo navedel dejanja, ki jih ne moremo šteti za takšna.

»Nasilje rodi nasilje«

Pri Nova24TV so napovedali tožbo, ker jih je napadena omenila v svojem komentarju, nato pa so perverzno in hkrati paternalistično ugotavljali:

»Draga Nika, nasilje rodi nasilje – več kot dve leti ste grozili in napadali drugače misleče.«

Po Janševi metodi zrcalnega pripisa so tudi oni uporabili prozorno tehniko legitimacije nasilja, nekako v stilu: kar seješ, to žanješ. Podpisani Gal Kovač, pri čemer večkrat niti ne vemo, ali so novinarji tega strankarskega portala sploh resnične osebe, je z ubrano intonacijo namigoval, da je nasilje povsem dopustno in se je, ker ga domnevno sprejema sama, obrnilo proti njej:

»Ob tem seveda ne smemo pozabiti, da so prav njena organizacija in lobiji, ki jih zastopa, tisti, ki so odgovorni za degradacijo javne debate in nastanek pouličnega nasilja, ki ga niso nikoli v resnici obsodili. Danes pa kažejo s prstom na druge.«

Reakciji Janše in Nova24TV torej v polnem smislu sploh ne obsojata nasilnega dejanja: bodisi se pretvarjata, da ga ni bilo ali da je bilo nekako zaslužno. Si predstavljamo, kaj to pomeni? Da živimo v državi, kjer imamo politike in propagandne medije, ki širijo idejo zasluženega nasilja, nas resnično mora močno skrbeti. Najmanj toliko kot nasilje samo.

Logar bi abstraktno strpnost

Zapomnimo si torej: v Sloveniji ga vsi politiki ne obsojajo. Janša že ne. In kako se je zmagovalec prvega kroga predsedniških volitev? Zapisal je, da z zaskrbljenostjo spremlja informacije o fizičnem napadu in nato zmogel le splošno abstraktno izjavo:

»Ostro obsojam napad nanjo kakor tudi vsakršno obliko nasilja do posameznika. Zavzemam se za strpno družbo in spoštljiv dialog. Pozivam vse, da tudi z besedami prispevajo k temu!«

Odzivu Anžeta Logarja lahko očitamo presojevalno sterilnost tiste vrste, ki je odlikovala Boruta Pahorja, njegov siceršnji »dialoški« zglede v kampanji. Toda obenem ima kandidat za predsednika resen problem – kot pravoveren član SDS je pred leti kupil delnice v omenjenem strankarskem propagandnem trobilu Nova24TV, »tovarni sovraštva«. Povedano drugače, Logar je do nedavnega bil lastnik in finančni podpornik medija, ki ga Nika Kovač vidi kot enega izmed razlogov za fizični obračun z njo.

Pri tem je manj pomembno, da je ob začetku kampanje po novem »neodvisni« kandidat svoje delnice prodal naprej. Kar je storil, ker predsednik republike ne sme biti lastnik v medijski hiši, je zvenelo njegovo pojasnilo ob prodaji. Od Logarja bi zato morali pričakovati, da bi svojega šefa v stranki, v kateri je še vedno predsednik Sveta SDS, drugega najvišjega organa takoj po kongresu, pozval k obsodbi napada in slehernega nasilja. K temu, da preneha s svojo toksično govorico, ki nagovarja množice k sovraštvu in da pokaže, da mu ne gre zgolj za žongliranje s praznimi besedami. Če misli resno z distanciranjem do lastne stranke, bi to gesto moral povleči zdaj.

Kajti ob primerih fizičnega nasilja imamo kar dva razloga za sive lase. Najprej zaradi njega samega in vsega, kar ga povzroča. Nato pa zaradi tistih, ki ga po tistem tolerirajo, podpirajo in zanikajo. Iz vsega povedanega lahko z zanesljivostjo slutimo, da bo boj proti njemu še dolg. Preveč je tistih, ki se sprenevedajo in si ga morda naravnost želijo.

Pahor proti Golobu: predsednik vlade je menda preveč vihravega značaja

01/11/2022

Je predsednik vlade Robert Golob šel predaleč, ko je po prvem krogu predsedniških volitev zatrdil, da njegova stranka že ne bo podprla Anžeta Logarja, s čimer je dal vedeti, da bo njegov glas šel Nataši Pirc Musar? Če tega ne bi storili, je še nakazal, bi se sicer država vrnila v mračne čase vladavine Janeza Janše:

»Danes že vemo, koga ne bomo podprli. Zagotovo ne bomo dovolili, da se kandidat SDS zavihti v predsedniško palačo. To bi bilo nekaj, kar bi Slovenijo vrnilo v mračne čase zadnjih dveh let, in tega si zagotovo nihče ne želi.«

Izjava je zbudila številne pomisleke in tudi ogorčenje, pričakovano še zlasti v desnih političnih vrstah in medijih, ki jih kontrolira Janez Janša, čeprav ne bi smela, saj je šlo za klasično izražanje strankarskih preferenc do kandidatov. Zato ni bilo nobeno presenečenje, da se je vprašanje znašlo [na jedilniku Siola v zadnjem intervjuju tega portala z odhajajočim predsednikom republike](#). Verjetno tudi enem zadnjih za ekipo odgovornega urednika Petra Jančiča, [ki je sicer ekspresno zasedel položaj le 14 dni po začetku mandata tistega](#), ki ga je tja nastavil.

Težava z rojakom Golobom

Aleksander Kolednik, Jančičev sodelavec v Siolovi ekipi, v kateri so bili Katja Nakrst, Rebeka Krašovec in nekateri drugi novinarji, za katere je odgovorni urednik ves čas zatrdjeval, da njihovo identiteto raje izdaja le z začetnicami, da ne bi bili deležni pritiskov, v svojem vprašanju Pahorju ni bil posebej sugestiven. Zato njegovi dikciji ne moremo česa očitati, je pa bil toliko pomenljivejši odgovor.

Predsednik je v njem nakazal, da ima s premierjem »neko težavo«, da se dobro poznata kot rojaka, da sta si zelo blizu, celo naklonjena in da zato verjame, da izjava ni bila mišljena tako, kot je zvenela:

»Pri predsedniku Golobu imam, seveda, to moram priznati, neko težavo, ker sva rojaka, se poznavata, poznam njegov vihravi značaj, zato bi se recimo tako izjavo potrudil videti nekoliko manj boleče, kot pa jo, verjamem, lahko vidi nekdo drug. To moram priznati. Ne rečem, da sva zelo tesna osebna prijatelja, ne skrivam pa, da sva si bila vedno na nek način malo naklonjena, se razumela v vseh različnostih, in tako ga tudi sam danes vidim. Vem za njegove posebnosti, a jih ima vsak. Vem, da sploh ni tako mislil, kot je njegova izjava dejansko zvenela.«

Pokroviteljstvo in bolečina

Takoj zaznamo, da je Pahor zavzel izrazito pokroviteljsko držo nekoga, ki pozna stališče izjavljalca bolje od njega samega. To so tiste življenjske situacije, ko ti nekdo prijazno pojasni, kaj si želel sam povedati in mogoče tudi, kaj si povedal. Predsednik republike po novem popravlja predsednika vlade, ker ima ta preveč vihrav značaj – celo v situaciji, ko se običajno zaklinja, da besed in ravnanj vlade ali celo vseh politikov ne komentira.

Pokroviteljski način govora je retorična zloraba, žaljiva in ponižujoča, saj predpostavlja, da je druga oseba, do katere smo zavzeli patronizirajočo držo, po svojem značaju, mentalnih in drugih sposobnostih inferiorna, morda neobvladana in šibka. Vihravi Golob ne ve ravno, kaj natančno govori, ko govori za koga boleče (sic!), nam sugerira komentator njegovih mentalnih stanj.

Ob tem se niti za trenutek ne trudi pojasniti, v čem naj bi bila točka bolečine takšne govornice. Ampak tu se ni ustavil in v nadaljevanju je zato novinarja izzval, da mu pomaga: »Če bi jo (izjavo) položili komu drugemu v usta, da ne rečem komu, bi delovala precej, kako naj rečem, pomagajte mi ...«.

In res mu je novinar Kolednik rade volje pomagal:

»Totalitarno?«

Predsednik je vendarle začutil nevarnost, kajti svojemu rojaku se ni dobro preveč zameriti, in je sugestijo ublažil. Nato je še enkrat vzvišeno opozoril na Golobov domnevno vihrav značaj in premalo discipline:

»Mogoče je to preveč. Reciva mogoče avtoritarno. A kot pravim, če bi hotel pretiravati. Ker pa ga poznam, ker vem, kakšen je, ker poznam njegov vihravi značaj in seveda cenim njegovo inteligentnost, vem, da ni tako mislil. Je pa seveda, če besede potem zapišete na papir in jih preberete, mogoče treba povedati, da je to pretirana izjava, ki mu je mogoče za trenutek ušla. Ni bila izrečena disciplinirano. Vsaj to moram pa že povedati, če me vprašate, čeprav se ne oglašam glede takih izjav predsednikov vlad. Tega nisem storil pri nobenem od predsednikov vlad. Zdi se mi, da mora biti predsednik republike zadržan.«

Kandidat SDS v državi na poti v avtoritarnost

Pomislimo torej, v čem bi Golobova izjava sploh bila sporna, saj nam Pahor konkretnega pojasnila ni privoščil. V osnovi vsebuje dve trditvi in sklep: da je Logar kandidat SDS in da bi njegova izvolitev predstavljala vrnitev v mračne čase zadnjega Janševega mandata, v katerem je bil zunanji minister, zaradi česar si ne zasluži podpore v tekmi.

Naj bo takoj jasno: Logar je aktiven v stranki že od mladih nog, od njenega podmladka naprej. Čisto možno in celo verjetno je, da je v zadnjih letih zavzel nekaj distance do Janše, toda stranka SDS, v kateri je ves čas zasedal vodilne pozicije, ga v vseh ozirih podpira v njegovi kandidaturi in hkrati nesramežljivo razglašča za neodvisnega kandidata. Na tej podmeni je nepošteno gradil svoj imidž. Še več, tudi 1. novembra 2022 je Logar na spletni strani SDS še vedno označen kot predsednik Sveta SDS, kar je po

kongresu drugi najvišji organ stranke, ki šteje čez 300 članov. Najbrž zato, ker mu mandat še ni potekel vse od zadnjega kongresa. Pred nekaj tedni je imenovani organ celo podprl kandidaturo svojega predsednika. Če sklenem: da je Logar kandidat SDS, v formalnem in tudi v neformalnem smislu preprosto drži, zato ugotovitev ne more biti posledica nediscipliniranega vihravega značaja.

Kako je potem z drugo trditvijo? V njej je predpostavljeno, da bo omenjeni deloval po načelih stranke SDS, kar najbrž res ni nujno in tega preprosto še ne moremo vedeti vnaprej. Toda proti čemu Pahor potemtakem protestira? Proti prognozi prihodnjih ravnanj ali temu, da sta dve leti zadnjega Janševega mandata bili mračni in je zato mogoče samo izjavo razumeti kot avtoritarno? Morda proti sklepu, da si tak kandidat ne zasluži podpore?

Svet stranke SDS podprl predsedniško kandidaturo Logarja

Ljubljana, 16. septembra - Svet stranke SDS je na današnji seji podprl predsedniško kandidaturo njihovega poslanca Anžeta Logarja, so sporočili iz stranke. Logar bo sicer kandidatura za predsednika republike, podprto s podpisi 5000 volivcev, vložil prihodnji teden, je sporočil v teh dneh.

Več kot 300 članov sveta stranke SDS je danes ob predsedniških volitvah obravnavalo tudi aktualne politične razmere, pogovor je tekel tudi o lokalnih volitvah in morebitnih referendumih, so še sporočili iz SDS.

Svet SDS

Dr. Anže Logar, predsednik Sveta SDS.
E-pošta: anze.logar@sds.si

Dr. Anže Logar se je rodil 15. maja 1976 v Ljubljani. Leta 2000 je diplomiral na Ekonomski fakulteti v Ljubljani, januarja 2006 je magistriral na Fakulteti za podiplomske državne in evropske študije, v juliju 2016 pa je doktoriral na Fakulteti za uporabne družbene študije. Leta 2000 se je zaposlil v SKB banki, januarja 2003 pa odšel iz mesta produktivnega vodje v oddelku za marketing ter se zaposlil v Evropskem parlamentu.

V obeh vladah premierja Janeza Janše ga je Vlada RS imenovala na položaj direktorja Urade Vlade RS za komuniciranje, med predsedovanjem Slovenije Svetu EU pa je opravljal funkcijo uradnega govornika slovenskega predsedstva Svetu EU. Kasneje je v Direktoratu za gospodarsko diplomacijo na Ministrstvu za znanje zadeve v nazivu pooblaščen minister deloval na področju odnosov z OECD, v začetku julija 2014 pa je bil izvoljen za poslanca v Državni zbor Republike Slovenije. 16. februarja 2007 mu je ob dnevu neodvisnosti tedanjega litovskega predsednika Valdas Adamkus podelil državno priznanje Life Saving Cross za zasluge pri reševanju državljana Republike Litve Marijvydasas Jusaspavičiusa pred utopitvijo v enem od madžarskih jezer. Je ljubitelj športa in navdušen pohodnik. Za dvakrat je odšel na romanje v Španijo in prehodil Jakobovo pot do romanskega središča Santiago de Compostela – prvič po francoski in drugič po severni poti. Podpredsednik Sveta SDS je **Rado Gladek**.

Logar kot predsednik Sveta SDS (na dan 1. november 2022)

Definicije perverzности

Skrajna perverzija se skriva v dejstvu, da Pahor nikoli ni opazil ali mislil, da Janša vzpostavlja avtoritarno oblast, pač pa mu je ves čas zvesto stal ob strani. Februarja 2020 je bilo javnosti posredovano pismo 150 akademikov pod naslovom »**Obvarujmo občutljivo slovensko demokracijo pred avtoritarno oblastjo!**« Kasneje se je zgodilo prav

to, kar je bilo v njem napovedano in svetovna politična javnost, vključno z mednarodnimi mediji, je na podoben način dve leti svarila, da učenec Viktorja Orbana slovensko državo vodi po poti proč od demokracije. Maja 2021 je Financial Times v članku z naslovom »[Janša sledi Madžarski na svoji avtoritarni poti](#)« povzel bistvo vseh podobnih opozoril zaskrbljenega dela političnega sveta. Le predsednik Pahor je bil tisti politik na svetu, ki takšni nevarnih trendov v svoji državi ni opazil.

Če razumemo stavek »Zagotovo ne bomo dovolili, da se kandidat SDS zavihiti v predsedniško palačo« kot Golobovo zatrjevanje, da Logarja pač ni mogoče podpreti v predsedniški tekmi, kar je zares njegov osrednji smisel, od kod potem omemba avtoritarnosti? Pahorja bi lahko zmotila le označba »mračnih časov zadnjih dveh let«, ki je v kombinaciji z zavrnitvijo Logarja sama označena za avtoritarno. Je lahko kaj bolj sprevrženega od takšnega obrata? Ob predpostavki, ki je ni potrebno znova posebej dokazovati, da je bila Janševa oblast za slovensko demokracijo pogubna, Logar pa je bil njen aktivni del, je Golobovo stališče v celoti racionalno, smiselno in, kot sicer radi povedo na politični desnici, globoko državotvorno.

Pirc Musar o neobrušenem Golobu

Zdi se, da je Pahor s svojo gesto bolj ali najmanj enako reševal Janšo kot Logarja. Da bi opisana situacija razumevanja bila še bolj komična, se je Siolovi travmi o nezaslišani Golobovi izjavi pridružila še protikandidatka Nataša Pirc Musar. Tudi z njo so opravili intervju in ji zastavili isto vprašanje. [Povedala je nekaj Pahorju podobnega](#):

»Zagotovo bi gospod Golob to lahko povedal drugače. Je energičen Primorec, kar je za operativno delo zagotovo pozitivna lastnost, verjetno pa ga bo politika še nekoliko obrusila!«

Njena rahlo presenetljiva posredna podpora protikandidatu Logarju bi bila sicer plemenita in velikodušna, če bi bila upravičena, pa tudi pogumna, saj je z njo kritizirala tistega, ki je podprl njo: šefa vladajoče stranke. Opazimo lahko, da se tudi ona sklicuje

na Golobov značaj, le da je ta tokrat »energičen« in ne »vihrav«, vidimo pa tudi nekaj pokroviteljstva: tako kot Pahor svetuje Golobu, da se kroti, mu tudi ona napoveduje, da se mora še obrusiti...

V čem natančno je začetna izjava oporečna in problematična, tudi tokrat nismo slišali.

Predsednik išče službo

Siolov intervju s Pahorjem si bomo zapomnili po še enem poudarku. Če se je v poprejšnjih intervjujih skorajda zdelo, da ima novega delodajalca in se veseli nove službe, čeravno je ob tem bil previden in nikoli ni izrecno omenil, kakšna bo, je v samem izteku mandata bistveno bolj zadržan in poudarja, da bo še nekaj časa koristil ugodnosti, ki mu pripadajo kot bivšemu predsedniku republike.

Izrecno je razložil, da nima nobene želje po vračanju v politiko, toda zdaj se spet obrača proti njej. Naj spomnim, kako decidiran je bil glede izstopa iz nje [v intervjuju za RTV Slovenija junija letos](#):

»Nimam načrtov, da bi se vrnil v politiko. Politika je seveda moja ljubezen, in ko imate še vedno nekaj, kar je vaša ljubezen, ne razmišljate o ljubici. Ne morem zdaj razmišljati o nečem, kar bi bilo podobno politiki. Razmišljati moram o nečem, kar bo zunaj tega. Morda mi ne bo dajalo takega zadoščenja, kot mi ga daje politika.«

Slabega pol leta se zdi vse precej drugače. Na poizvedbo o njegovem sodelovanju s stranko Socialnih demokratov je najprej spomnil, da jo je vodil celih petnajst let, kot predsednik republike pa je nato zamrznil svoj status v njej, da bi funkcijo predsednika opravljal neobremenjeno. »Vedno sem cenil podporo svoje stranke pri izvolitvi, tako pri prvi kot pri drugi. Stranka pa je vedela, da se zaradi tega ne bom vsiljeval njeni politiki in tudi ne bom pustil, da se ona vsiljuje moji,« je še dodal.

Znova se bo aktiviral v stranki

Toda zdaj je prišel čas, da malce pokramlja o svoji vnovični aktivaciji v njej:

»Zdaj, po koncu mandata, pa mislim, da je prav, da se usedem z vodstvom stranke in se pogovorim. Morda bo kdo v stranki menil, da jim bom s tem, ko se bom znova aktiviral, povzročal težave. Tega ne želim. Če pa bodo menili, da je v redu, če bom član, čeprav se ne mislim zelo aktivirati in biti politični aktivist, potem pa tudi v redu. Skratka, glede tega sem pripravljen narediti tako, da bo stranki prav.«

Pahor bi sicer želel pomiriti tiste, ki se bojijo, da bi se aktivno vključil v delo SD, ima pa nekaj »trmastih zamisli«, kako ji pomagati, zato bi se rad posvetoval z vodilnimi ljudmi v njej. Čeprav torej ne obljublja polne aktivacije, pa je videti, da mu je vsaj delna aktivacija blizu.

In tako kot se mora Logar pretvarjati, da nima ničesar z matično SDS, Pahor po koncu dveh mandatov znova leze v naročje svoje SD. Očitno je politika v naši državi stvar hlinjenja in pretvarjanja: če ti preveč škodi bližina strank, se jih za krajše ali daljše časovno obdobje spleča zatajiti. Vse dokler ni več koristi od nasprotnega.

O učinkovitosti neke replike: Nataša Pirc Musar bi kot predsednica odlikovala Logarja

04/11/2022

Kandidatka za predsednico, ki ji pred drugim krogom volitev kaže bolje kot protikandidatu, je [na soočenju RTV Slovenija](#) pokazala nekaj svoje retorične bravuroznosti v trenutku, ko je poskušal Anže Logar plehko zaigrati na karto Pahorjevega zaščitnega znaka – nenehnega sklicevanja na pomen in težo dialoga v družbi. Mimikretično držo [maskirnega dialogizma](#), kot mu pravim in jo je Logar v svoji retoriki spretno prekopal od sedanjega predsednika, je Nataša Pirc Musar učinkovito ustavila.

Njena replika se je prebila v naslovje spletnih medijev in začela figurirati kot eden najbolj zanimivih trenutkov soočenja. Poglejmo si njuno izmenjavo besed, nato pa analizirajmo, zakaj je bila tako učinkovita:

Logar: »Moja celotna pot, pa tudi tisti, ki me poznajo, vam bodo znali povedati, da sem vedno opozoril na zdrse in slabe besede oziroma nestrpne besede. Res, morate mi verjeti, težko prenesem ta oster dialog, ki se je zdaj začel v slovensko politiko in bom naredil vse, kar je v moji moči, da do tega ne pride in to je bil tudi eden od razlogov, da sem se odločil kandidirati za predsednika republike, ker iz te funkcije bistveno lažje vplivaš na to, da se pomiri ...«

Pirc Musarjeva: »A se lahko samo malce pošalim? Če vam bo to uspelo tudi znotraj vaše stranke, gospod Anže Logar, vam bom tudi jaz kot predsednica republike podelila odlikovanje.«

Logar: »A se lahko ne pošalim? Ne bo treba, ker bom kot predsednik republike z vsemi predsedniki ravnal enako.«

Pirc Musarjeva: »Če ne boste predsednik, bi si želela, da boste znotraj stranke zastavili to svojo moralno avtoriteto. Namreč, ta polarizacija znotraj slovenske družbe je odgovornost politike in je odgovornost tudi vaše stranke.«

Logar: »Vseh strank.«

Tri sporočila v eni povedi

Izhodiščna tema, boj proti politično diriganemu sovraštvu in toksičnosti besed, v katerih pri nas nesporno kraljuje Logarjev šef, pa še to v stranki, v kateri sam, čeprav nam tega mediji sploh ne želijo jasno skomunicirati, zaseda vlogo aktualnega predsednika njenega Sveta, je prišla kot naročena; v nevarnost se je spravil s tem, ko se je neprepričljivo pohvalil, da je vedno aktivno opozarjal na nestrpne besede. Seveda se javnost ne spomni prav nobenega primera, ko bi se v dolgih letih zares izpostavil s kritiko sovraštvenega in sovražnega govora, še najmanj na način, da bi kritiziral strankarske kolege.

Čisto mogoče je, da je kaj takšnega storil interno, na kar je poprej namignil z omembo, da že 23 let opozarja na iste stvari »znotraj posameznega kroga«, kar pač ni dovolj za tolikšno kategorično samohvalo. Ko je Pirc Musar v šali opozorila, da mu bo kot predsednica podelila odlikovanje, če bo kritiko izpeljal znotraj svoje stranke, je s tem v enem zamahu znotraj kratkega stavka signalizirala tri pomembna sporočila.

Prvo sporočilo je preprosto opozorilo, da je Logar strankarski človek. V fazi kampanje je igrala na karto neodvisne kandidatke, podobno kot konkurent, ki pa je vse kaj drugega, zato je razgaljanje njegove hipokritičnosti postala ena glavnih deviz za končno zmago.

Drugo sporočilo posredno opozarja na že omenjeno neverodostojnost Logarjeve trditve. Ni namreč res, čeprav želi prikriti možen dvom z emfatičnim sklicevanjem, da je (»Res, morate mi verjeti«), da bi doslej njegovo apeliranje k strpnosti dajalo kakšne sadove znotraj matične stranke. Če se je že trudil, te trditve Pirc Musar sicer ni problematizirala, se je neuspešno.

Tretje sporočilo je bilo piarovsko briljantno, čeprav bi se komu zazdelo preveč drzno: o svoji predsedniški funkciji ni več hipotetizirala, ampak je, varno skrita za »disclaimer« o šali, svoj prihodnji položaj konstatirala. Nič več »če bom predsednica«, ampak »ko bom predsednica«. S tem je gledalkam in gledalcem oddaje dovolj neagresivno sugerirala, da je zmagovalec že določen in da je njen sogovorec poraženec v tekmi.

V seštevku je tako v eni povedi Logarja kolosalno deplasirala: povedala je, da je strankarski človek, da je glede boja proti nestrpnosti najmanj neuspešen, v najslabšem primeru pa mu ni verjeti, obenem pa ga ponižala s tem, da ga je razglasila za poraženca predsedniških volitev, ki ga bo nagradila.

Utrinek iz soočenja: Logarju ni uspevalo delovati prepričljivo v funkciji domnevno neodvisnega kandidata

Logarjeva reakcija

Ta se je sicer odzval bliskovito, ko je začutil, da je konkurentki uspela verbalna bravura. Njegov »A se lahko ne pošalim? Ne bo treba, ker bom kot predsednik republike z vsemi predsedniki ravnal enako.« je zvenel semantično manj razumljivo. V želji, da bi reagiral hitro in uspešno, je zelo verjetno želel povedati, da bo on predsednik, ne ona, ker je presodil, da mora tej možnosti urgentno oporekati, saj je bila sugestija konkurentke nevarno močna. Da bo z vsemi predsedniki ravnal enako, pa se, če ne gre za lapsus, razume kot relativizacija – domnevamo lahko, da je želel povedati, da bo zahteval strpnost od vseh predsednikov strank, ne zgolj od svojega.

S tem, ko je zašel v relativizacijo o vseh predsednikih, je nerodno stopil v past: predpostaviti je moral, da je nad njim njegov predsednik, torej Janša. Nekaj, kar bi moral kot domnevno neodvisen kandidat tako ali drugače zanikati. Ko je Pirc Musar ugotovila, da se njen konkurent poskuša tudi razglasiti za prihodnjega predsednika republike, je občinstvu nemudoma spretno sugerirala nasprotno možnost in znova

opozorila na odgovornost njegove stranke. S tem je spomnila, da je odvisen kandidat in ponovila začetno gesto signalizacije, da bo predsednica ona.

Omenila je še odgovornost, ki jo ima v svoji stranki, ki stoji za njim: »Če ne boste predsednik, bi si želela, da boste znotraj stranke zastavili to svojo moralno avtoriteto«. Ko je Logar zaslutil, da je v svoji verodostojnosti besed poražen, je zato na kratko poskusil še z novo relativizacijo; če je poprej apeliral na predsednike vseh strank, je tokrat odgovornost za sovraštvo znova želel razporediti na vse z dodatkom, da so za stanje odgovorne »vse stranke«.

Na ta način je izrisal svoj pahorjanski slog dojemanja krivde in odgovornosti: kot predsednik republike si predsednik vseh, kar v praksi pomeni, da se abstraktno sklicuješ na dialog, ki postane zgolj alibi za to, da se do patoloških družbenih stanj ne bi rabil opredeliti drugače kot s praznimi apeli. Kadar gre za licitiranje odgovornosti, zato vsakič vpleteš odgovornost vseh, ker bi se lahko z jasno obsodbo konkretnih dejanj in besed kateri od vpletenih strani zameril.

Bolje brez avtoritete kot z njo

In tako pridemo do deset izgubljenih let zadnjih dveh mandatov: ne gre le za to, da Pahor tako rekoč o ničemer ni imel svojega stališča, ampak ga zaradi varnega ekvidistanciranja ni mogel imeti. Maskirni dialogizem in abstraktno ekvidistančno dojetje politike sta dejansko za delovanje predsednika republike dva zelo nevarna principa, ki konsekventno pripeljeta do točke, ko je za državljane res bolje, če predsednik ni moralna avtoriteta.

Zato moramo Pahorju biti po svoje celo hvaležni, [da se je izrecno odpovedal tej možnosti](#). Kajti še hujše od odsotne moralne avtoritete bi bilo, če bi nas predsednik prepričeval, da so njegove prazne in abstraktne puhlice proizvod temeljitega moralnega premisleka, ki mu moramo nujno slediti. Zdi se, da ima Logar natančno takšno ambicijo.

Tudi Logar bi nas sproščal

11/11/2022

Anže Logar je bil kot kamuflažni neodvisni kandidat proti koncu kampanje vedno bolj prisiljen v odpoved pretvarjanju glede svojega nestranskarskega pedigreja, saj s svojim očitnim blefom več preprosto ni bil prepričljiv. Ne le široka javnost, konkurentka mu je tudi v drugem krogu dovolj spretno nenehno očitala odvisnost od »šefa« Janeza Janše, njegove stranke SDS in končno vseh podpornikov.

Ne vemo sicer, kdo so bili Logarjevi svetovalci, ampak večina je spregledala še najmanj en strankarski prstni odtis, skozi katerega se pokažejo prave barve njegove odvisnosti. Sicer na oba možna načina: da bodisi kot oseba razmišlja v ideologiji stranke SDS ali da mu v taisti stranki, v kateri zaseda aktualno vlogo predsednika sveta, pač svetujejo. Ta prstni odtis je sproščenost.

Predanost bogu

O čem govorim? Naj spomnim, Janša je leta 2004 na državnozborskih volitvah prvič zmagal pod sloganom »Za sproščeno Slovenijo«. Izkazalo se je, da so njegovo zmago pomembno trasirali intelektualci iz Nove revije, ki so leta 1999 izdali zbornik o sproščeni Sloveniji.

Ta pojem ni kar tako, kajti sproščenost je dejansko filozofem – izraz so prevedli iz filozofije Martina Heideggra, ta pa je svojo *die Gelassenheit* prevzel po srednjeveškem mistiku Mojstru Eckhartu. Zato sproščenost ne pomeni kakšne posebne ali splošne relaksacijske prakse, njen pomen ni banalen, ampak vse kaj drugega, pri Eckhartu recimo nekakšno predanost Bogu.

Sam sem [v svoji knjigi](#) in tudi na blogu dolga leta dokazoval, do kakšnih neverjetnih nesporazumov in zlorab, velikokrat tudi komičnih, prihaja ob prenosu tega filozofema

v realno politiko majhne državice in še zlasti na teren Janševih apetitov po oblasti. Tokrat pa se zdi, da je Logar stopal po podobni poti.

Janez Janša Retweeted

SDS

@strankaSDS

.@AnzeLog: Želim si 🇸🇮, kjer bi vse ocenjevali z enakimi vatli, kjer bi se vsem dala priložnost, da se izkažejo, kjer bi uspeh ocenjevali, ga nagradili in ne zamerili. Ko si bo tega želela tudi večina na levi strani političnega spektra, bomo na konju.

sds.si/novica/anze-lo...

Translate Tweet

10:36 AM · Jun 21, 2020 · Twitter for iPhone

Janšev kandidat s sproščenim občutkom

Sprostitvene obljube

Kdor je prebiral Logarjeve nagovore, plakate in izjave, je lahko naletel na veliko zguljenih gesel, ki so povzeta po Borutu Pahorju. Tista o sodelovanju, dialogu in tem, da želi biti »predsednik vseh«. Tem je nato [dodal še sproščenost](#):

»Za Slovenijo, ki naj bo v naslednjem petletnem obdobju čim bolj odprta, sproščena in ponuja priložnosti našim državljanom in državljanom.«

V intervjujih se je Logar zavzel za idealno Slovenijo in navedel nekaj njenih kvalitativnih:

»Moj cilj je Slovenija, dežela visokega življenjskega standarda, sproščena, s čistim okoljem, delujočim sistemom, ničelno toleranco do korupcije in s solidarno družbo, ki zna in zmore sodelovati. Ter poudarjeno mednarodno vlogo.«

Spet drugje je sproščenost postavil na prvo mesto: »Sproščena, podjetna, okolju prijazna Slovenija, kjer mladi vidijo svojo prihodnost, zaposleni ustvarjamo dodano vrednost, starejšim pa omogočamo dostojno starost, je moja vizija Slovenije.«

Lahko bi še našteval, toda v glavnem je Logar variiral približno iste stavke, v njih pa vsakič dodal še element njemu ljube sproščenosti, ki nas bo menda poslej odlikovala: »To pa je boljša, bolj sproščena Slovenija, s podjetnim duhom in predvsem takšna, ki je državljanom in državljanom v ponos!«

Ideologija praznega označevalca

Žal v kampanji nismo slišali, kaj si pod tem emfatičnim pojmom predstavlja, ker nam tega ni pojasnil in ker ga nihče ni vprašal. Sam sem pred leti dokazoval, da je sproščenost tipično ideološko mašilo, nekakšen prazen označevalec, katerega izvora politični akterji sploh dobro ne poznajo in jih niti ne zanima. Ko obljublajo več sproščenosti, kar v vsakdanji govorici zveni dobro, enostavno niti ne vedo, kaj bi to bilo in še manj, da se spuščajo v sfero filozofskih in religijskih pojmov.

In tudi v tem smislu je Logar kot kandidat brez barve, vonja in okusa ponudil lepo zvonečo praznino, kjer nihče natančno ne ve niti tega, kaj je del ponudbe in kako bi sproščenost sploh izmerili. Le tega najbrž ni slutil, da ga bo, ob vsem drugem in začeni s financiranjem, njegova sproščenost izdala kot strankarskega kandidata.

Logar pripravlja nekaj velikega: bo Janši zarinil nož v hrbet?

16/11/2022

Imamo dovolj dobre razloge za prepričanje, da se skrivoma pripravlja revolt proti Janezu Janši v njegovih sicer vedno discipliniranih in njemu lojalnih vrstah? Kdo bi bil tako pogumen in bi si drznil izpeljati najbrž nevaren korak? Poglejmo si nekaj izjav ekipe, ki je stala okoli Anžeta Logarja in za katero se zdi, da je dobila krila za počasno organizacijo naslednje politične faze nemudoma po predsedniški tekmi z zmagovalko Natašo Pirc Musar.

Teza je preprosta: z velikim uspehom opogumljeni kandidat brez barve, vonja in okusa, ki je poskušal imitirati Boruta Pahorja s koncepti »biti predsednik vseh«, dialoškosti in povezovanja, bo morda že kmalu preizkusil nov recept poenotenja desnice. Vendar ga bo skoraj zagotovo moral izpeljati ob neodobravanju svojega šefa in morda celo ob njegovem aktivnem nasprotovanju in nagajanju.

Nekaj velikega

Spekulacija res ni brez soli in zdi se, da je nekaj namigov v nakazano smer ušlo v javnost. Med njimi je največ pozornosti vzbudil enigmatičen nastop njega samega na volilno nedeljo o zapiranju enih vrat in odpiranju novih. Iz njega bi se dalo slutiti, da so predsedniške volitve v ožjem krogu njegovih sodelavcev jemali kot začetni eksperiment, ki se lahko prelije v »nekaj velikega«. No, obljuba je enormna in uporabljene besede dovolj enoznačne, da jih je težko spregledati, vključno s slabo slovnico, uporabljeno v tvidu, ki je povzel dikcijo njegovega nastopa:

»Vsem, ki ste glasovali zame se iskreno in iz dna srca zahvaljujem za vaš glas. Sodelujmo za prihodnost je to kar iskreno zastopam. 23 let sem v politiki in v tem času sem se marsičesa naučil. Tudi tega, da ko se ena vrata zaprejo se druga odprejo. Smo na začetku nečesa velikega!«

Kaj je potemtakem tisto »veliko«, kar nas še čaka in so nam z jasnim namigom zaupali v žaru evforije ob doseženem nedeljskem rezultatu?

Anže Logar
@AnzeLog

Vsem, ki ste glasovali zame se iskreno in iz dna srca zahvaljujem za vaš glas. Sodelumo za prihodnost je to kar iskreno zastopam. 23 let sem v politiki in v tem času sem se marsičesa naučil. Tudi tega, da ko se ena vrata zaprejo se druga odprejo. **Smo na začetku nečesa velikega!**

[Translate Tweet](#)

8:11 AM · Nov 14, 2022 · Twitter for iPhone

250 Retweets 32 Quote Tweets 1,860 Likes

Logarjev tuit, ki povzema njegov nastop po razglasitvi rezultatov: pripravlja se nekaj velikega

Antijanševska retorika

Težko bi rekli, da se je z izjavo zgodil zdrs s kompenzacijsko funkcijo zato, da bi se potolažili, ker so tekmo izgubili, kajti ob njej se je Logar zelo samozavestno in hkrati skrivnostno nasmihal. Dve vneti podpornici, Eva Irgl in Romana Jordan, sta takoj po volitvah podobno predli od zadovoljstva v njegovem štabu in na vse pretege hvalili zastavljeni komunikacijski pristop, za katerega očitno menijo, da je značilno »antijanševski«. Če smo se doslej pogovarjali o taktičnem glasovanju, ko se je volilna fronta proti Logarju organizirala zaradi domnevne nevarnosti, da bi lahko zmagal Janšev kandidat, pa smo mogoče spregledali, da je on sam s svojo politično kulturo postopal »antijanševsko«, in to morda tudi iz določenih taktičnih razlogov.

Poslanka Irgl je po koncu volitev navdušeno hvalila, ker je imel »res izjemno lepo, čeprav naporno kampanjo«. Ni nobenega dvoma, da je bila njegova retorična usmeritev nekaj nepričakovano svežega, saj so dosedanji največji Janševi podaniki vedno raje ploskali toksičnosti in nestrpnosti, nenadoma pa postajajo goreči privrženci umirjenosti pod pahorjanskimi gesli sodelovanja in sprave.

Poskusimo primerjati državnozborske in predsedniške volitve ob vseh posebnostih obeh in upoštevajoč zavedanje, da je to metodološko tvegano početje. Logar je v drugem krogu prejel 411.432 glasov, kar znese 46,13 odstotka vseh, ki so odšli na volišča. Udeležba je bila 53,22 odstotna. Janša je na aprilskih državnozborskih volitvah s svojo SDS prejel 23,48%, Tonin z NSi 6,86%. Za prvega je glasovalo 279.897 volivcev, za drugega 81.794. Udeležba je bila 70,97 odstotna.

Če vse seštejemo, je Logar ob neprimerno slabši udeležbi ugnal v kozji rog Janšo in Tonina skupaj. Morda sklepanje ni dobro, toda razloži nam fascinacijo Logarjevih sodelavcev, ki je pomensko enoznačna: da so volivci morda pripravljene podpreti Logarja močnejše od omenjenega tandema, strpno in uglajeno komunikacijo pa nagraditi. Še več, morda so večne psihopolitike sovraštva in razdvajanja pri Janši naveličani, zato so veselijo nekoga, ki jim bo pokazal luč.

Povezovalec obraz desnice

Podobno navdušenje je med komentiranjem rezultata izpričala Jordan, tudi vodja kampanje; povedala je, da jim je »uspelo pokazati tisto, kar so nameravali, to pa je nek strpen, povezovalec obraz desnosredinske politike«. K temu je še dodala, da verjame, da bodo s tem »pustili pečat, ki se bo kasneje kazal v nadaljevanju v slovenski politiki«.

Nekdanja evropska poslanka je potemtakem nesporno dovolj nazorno namignila na nekakšno »nadaljevanje«, ko se hkrati veseli učinkov »pečata« kampanje. Zastavek Logarjeve mirne in tolerantne države v njej torej ni bil naključno fokusiran zgolj v maksimiziranje dobrega rezultata v predsedniški tekmi. Če ob tem ni merila na

nekakšen dvig politične kulture, kar se zdi bistveno manj verjetno, lahko zaslutimo, da so ambicije okoli Logarja že od začetka ali najmanj po koncu volitev zastavljene širše.

Kar sicer pušča nekaj dvomov, je vprašanje, čemu se Logar že v času kampanje in pred njo ni distanciral od matične stranke zgolj v besedah, ampak tudi v dejanjih. Zakaj ni iz nje izstopil in se odpovedal funkciji njenega predsednika sveta? Najbrž je pojasnilo zelo enostavno – tak korak bi bil zelo tvegan ne le zaradi srd šefa, ampak tudi izgube pomembnega dela volivcev v SDS.

Ali Janša sluti?

Je morda Janša tisti, ki ve več in že sluti, da se pripravlja veleizdaja? Ne more biti dvoma, da se je Logar v predsedniški tekmi šele »naredil« in ustvaril močan politični kapital, ki pa ga mora unovčiti, po možnosti čim hitreje. Ker si je težko predstavljati, da bi v stranki SDS po mirni poti predali prestol nasledniku, se zdi bistveno bolj verjetna razlaga o novem političnem projektu na desnici. Razen tega mirna primopredaja žezla znotraj stranke, sploh zdaj, ko se je razglasil za neodvisnega, na nek način ne bi bila »nekaj velikega«.

Številni so opazili, da Janša ni podpiral Logarja zelo naravnost, tudi prihod v štab je ob drugem krogu skrival: doslej se je navedeno dejstvo komentiralo kot izraz skrbno načrtovanega piarja, saj naj bi premočna asociacija kandidatu škodovala. Ampak po zaprtju volišč je postala nesmiselna. Kaj pa, če smo se motili in šefu SDS preprosto ni ravno všeč, da njegov minister preveč pridobiva na moči in priljubljenosti, za nameček pa še deklasira njegovo notorično retoriko in politiko toksičnosti? Lahko bi bilo še huje in morda že sluti, da prevratniki pripravljajo poseben scenarij, ko se bo SDS neizogibno začela cepiti?

Srčnost in karizma

Eva Irgl ima sicer že natančno dve leti na vstopni strani svojega twitter računa izbran malce drugačen glavni poudarek. Kot prvo je označila tole izjavo: »Večinski mediji

Janšo že več kot 20 let demonizirajo. Umetno ustvarjajo podobo negativca. Zelo krivično. JJ je namreč srčen, pokončen človek, ki ima neizmerno rad Slovenijo. Po intelektu in karizmi pa svetlobna leta pred političnimi tekmeci.«

V prihodnje bomo videli, ali je morda zamenjala svojega šefa. Nekaj možnosti pa bi za svojo novo aktivacijo z Logarjevo stranko dobil tudi Pahor, njegov velik zgled, **če ga ne bodo sprejeli nazaj v matično SD**. Kajti če dobro pogledamo, političnih razlik med njima ni več veliko.

Zelo kratek vodič po retorični praznini Anžeta Logarja

19/12/2022

[Intervju N1 z novim upom slovenske desnice](#), ki je po dobrem izidu ob predsedniški tekmi ekspresno namignil na odpiranje novih »vrat« v svoji politični karieri in s tem odprl vroča ugibanja, ali je era Janeza Janše mogoče prišla do svojega konca, je dejansko bil ekskluziven, kot so sami oglaševali pri istem mediju. Končno bi si marsikdo želel vrtati v Anžeta Logarja in pognati spekulacije o njegovi novi stranki ali morda prevzemu stranke SDS kar pri politiku samem. Toda kaj, ko se je zadnje tedne bolj skrival pred novinarji.

Miha Orešnik je nalogo dobro opravil, na kar opozarja sociolog Roman Kuhar in omenja novinarjevo vztrajnost, da vrta z vprašanji v sogovorca, ne da bi se zadovoljil z njegovim izmikanjem in brez abruptnega prekinjanja ali dovolila, da mu ta vrine svojo agendo. Vendarle pa mislim, da je Logarjeva argumentacijska izmuzljivost neizmerna in takšne narave, da jo je v tem intervjuju in drugod težko ustavljati. Še več, morala bi nas skrbeti, sploh tiste, ki stavijo nanj in njene učinke.

Sam bi rekel, da postaja njegova privrženost tovrstni strategiji kritično obsežna že na začetku njegove poti in to na zelo podoben način, kot smo se notoričnega izmikanja navadili pri Borutu Pahorju. V resnici oboje niti ni naključje, kajti Logarjev retorični *modus operandi* je zgolj slaba kopija odhajajočega predsednika republike, [kot sem že večkrat opozoril](#).

V nadaljevanju navajam nekaj kratkih vinjet v dokaz Logarjevi »privrženosti« retorični praznini, saj je večina njegove izmuzljivosti obarvana prav z njo. Navedel bom nekaj zgledov iz intervjuja in se ob tem posredno vprašal, kaj je narobe s političnim poljem, ki celo stavi na tolikšno izmikajočnost in v njej vidi nekaj pozitivnega. Če povem drugače:

kam smo prišli, da se nekateri navdušujejo nad novo politiko in gradnjo svetle prihodnosti, kot jo obljublja omenjeni, če njihov favorit gradi na neiskreni indirektnosti v pojasnilih in prazni retoriki?

Njegova odločitev

Začel bom z najlažjim. Izmikanje v odgovoru, ali bi po volilnih porazih bil že čas, da se prvak SDS poslovi, je Logar ubesedil takole:

»Če ocenjujem, da bi moral Janša po takšnem volilnem letu odstopiti? To je njegova odločitev.«

Logarjeva replika, kakorkoli lahko razumemo njegovo zadrego, predstavlja zimzeleno klasiko; uporabljena je napačna sled (*red herring*), kajti ni bil povprašan po tem, čigava odločitev je, če bo odstopil, ampak če on misli, ali bi Janša moral odstopiti. Politiki sploh

radi bežijo pred neposrednimi replikami na nevarna vprašanja, da ne bi povzročili zadrege sebi ali drugim, za katere so motivirani, da jih ščitijo.

Naporno za javnost postane izmikanje tedaj, ko se skrivajo za zlizane puhlice; pojasnilo, da je neko dejanje odločitev tistega, ki jo sprejme, torej Janše, je že te vrste. Skratka, prva očitna Logarjeva retorična praznina.

Je, kar je

Podobnemu neprijetnemu vprašanju, če je Janši še mesto na čelu stranke SDS, se je spretno izognil:

»On vodi stranko. Vodi jo že dlje časa, in če bi se sam tako odločil, bi se tako odločil«.

Ja, seveda drži, da če bi se Janša tako odločil, bi se tako odločil. Slovenska politika je standardno polna tautologij tipa »Sem povedal, kar sem povedal«, »Zdaj je, kar je«, »Kar je treba storiti, moramo storiti« in »Ne bom ponovila tistega, kar sem rekla, ker tisto, kar sem rekla, sem rekla.« Tautologije in truizmi so po definiciji prazen in neinformativen govor, s katerim ne povemo nič novega. To je drugi Logarjev verbalni vakuum, zelo dobeseden, s katerim na svoj način brani strankarskega šefa.

Če to povemo v obliki truizma, od katerega bolijo ušesa: on se bo odločil, ko se bo odločil in kadar se bo odločil.

Večje zlo

Intervjuvanec je nato v pogovoru skušal še pojasniti, zakaj sebe vidi kot promotorja nove paradigme v politiki. Po njegovem potrebujemo volitve, kjer ne bomo vedno znova glasovali proti:

»Če glasuješ proti, glasuješ po logiki manjšega zla, a še vedno si glasoval za zlo in si na koncu razočaran. Potrebujemo ta miselni preskok. Da je treba glasovati za. Za program,

za ljudi, za neko paradigmo razmišljanja v politiki. Glasovanje proti rezultira v nezadovoljstvu. Mar ni že čas, da na naslednjih volitvah razmišljamo o glasovanju za?»

Če trditev postavimo zunaj konteksta, deluje smiselno in ji ne moremo očitati nelogičnosti. Logar si ne želi tako imenovanega taktičnega glasovanja, ki je dejansko obarvalo številne domače volitve v zadnjih letih, ker so ljudje največkrat glasovali proti Janši. Toda v opisu manjšega in s tem tudi večjega zla je svojega šefa hote ali nehote označil za slednje.

Razlaga, okoli katere se mora pretvarjati, je dejstvo, da je že 23 let sopotnik in podpornik istega predsednika. Še vedno je aktualni poslanec SDS, bil je zunanji minister in še kaj, je predsednik Sveta SDS, ki je najvišji organ stranke med kongresoma. Večjemu zlu si je dovolil svetovati pred predsedniškimi volitvami, češ da kandidira s podporo volivcev. Kar v intervjuju Logar tudi potrdi.

Če je nedavno odstopil kot šef ljubljanskega odbora SDS, tega ni storil zaradi večjega zla, ampak ker se njegov odbor ni odrezal dobro, kot je povedal sam. Kar pomeni, da krogotoka večjega zla doslej Logar ni blokiral, zato z napovedjo, da potrebujemo miselni preskok in novo paradigmo, pač težko misli resno, saj kar sam poganja napačno izbiro med večjim in manjšim zlom. Od tod tretja praznina, ki je v tem primeru bolj njegovo sprenevedanje.

Tudi oni so videli strokovnost

Orešnik ga je povprašal še, kako razume nedoslednost, ko SDS, seveda iz popolne oportunisti, podpira ministrico Tatjano Bobnar, ki jo je Golob odrezal od sebe. Pri tem je intervjuvanca izzval, če to ni perverzno: »Se vam ne zdi? Da je zdaj SDS tista, ki brani strokovnost Tatjane Bobnar?« Na ta izziv je bivši zunanji minister in Janšev poslanec povedal:

»Ampak saj imamo na drugi strani tudi to, da so še pred enim mescem poslanci koalicije hvalili strokovnost gospe Bobnar in je celo vodja poslanske skupine Gibanja Svoboda gospod Borut Sajovic rekel, da je gospa Bobnar eden od temeljev te vlade.«

Če jo torej podpiramo v SDS, je želel povedati, počnemo samo to, kar so še nedavno nazaj počeli v Golobovi stranki. Pri čemer je zamolčal, da je v tem stranka premierja celo popolnoma nekonsistentna in neverodostojna. Je torej tudi nam dovoljeno, da smo takšni, ker drugi počnejo taisto?

Takšna argumentacijska prevara je prepoznavno »tudi ti« (*tu quoque*): če drugi kradejo, smemo krasti tudi mi? Če drugi lažejo, smemo lagati tudi mi? Če so v Golobi stranki ravnali perverzno, ako uporabim novinarjev izraz, smejo biti perverzni tudi pri Janševih?

Maskirni dialogizem

Naj navedem še en primer retorične praznine, tokrat bolj vsebinske in skrite za »prazninsko« formalno razumevanje dialoga:

»Stojim za tem, kar sem poudarjal v predsedniški kampanji. Vedno se bom zavzemal za kampanjo za. Dialog, odprtost in usmerjenost v prihodnost. To je tisto, kar Slovenija potrebuje. Mislim, da je bilo sporočilo volilk in volilcev jasno, da potrebujejo politiko za, ki jo zagovarjam, in v prihodnosti se nameravam odzvati temu klicu, ki je prišel s terena, od volilk in volilcev. Odprte so vse opcije. Odločitev, za katero pot se bom odločil, pa bo odvisna tudi od politične dinamike.«

Kot opozarjam že leta, je tudi v točki »[maskirnega dialogizma](#)«, kot temu pravim, Logar popoln imitator Boruta Pahorja, ki je sklicevanje na spoštovanje in predvsem dialog povsod tam, ko bi moral zavzeti eno stališče proti drugemu, povzdignil v žargon izmikanja. Politična pojavnost in *modus operandi* odhajajočega predsednika sta skozi duha Logarja postala novo ideološko izhodišče upa slovenske desnice. Kar bi lahko

dalo misliti vsem, sploh pa Socialnim demokratom, ki so do Pahorja vsakič sentimentalni.

Roka, ki ga hrani

V intervjuju je Logar še nekajkrat manipuliral. Večkrat od naštetega se je bolj ali manj vešče izogibal vprašanjem. Predvsem ne velja, da je njegov volilni rezultat po predsedniških volitvah bilo »sporočilo volilk in volilcev, da potrebujejo politiko za, ki jo zagovarjam«, zaradi česar se namerava odzvati temu klicu, ki je prišel s terena. No, morda so ga ljudje množično podprli le zato, ker so ga videli kot predsednika države in to res ni bil kak poseben klic, da se mora aktivirati v smeri, v katero nas zdaj prepričuje na podlagi pripisane intence drugim.

Nasploh pa je bilo šokantno opazovati nekoga, ki nam eno uro razlaga, kako se pripravlja na odpiranje novega poglavja v politiki in želi izkoristiti pridobljen obsežen politični kapital, ves čas pa nas miri, da se mu nikamor ne mudi, zato bo do nadaljnega grel stolček ob Janši. Neroden vtis, da je hkrati zvest svojemu šefu in karseda oddaljen od njega, res ni enostavno zakvačkati na način, da ti bo verjelo in zaupalo veliko ljudi. Razumemo lahko, da je v nezavidljivem položaju, zato mu s predrznim slalomiranjem uspeva blefirati ravno okoli videza, da spoštuje roko, ki ga hrani in ji dolguje vse, a bi se od nje rad obenem radikalno osamosvojil.

Leto pečenega zajca po slovenskem koledarju

25/02/2023

Janez Janša se veseli. Ne samo vsakega novega strankarskega člana in priključene stranke, tokrat je iz satelitske sence stopil Franc Kangler s svojo in se mu še enkrat vrgel v naročje. Ne, ob pocedenih slinah se veseli tudi velike pojedine, ki se že cvre na ražnju. Tolikšne, da si bo potrebno kosilo razdeliti, ker sam ne bo zmogel!

Na slavnostni akademiji SDS, kjer so v Mariboru slavili prihod Nove ljudske stranke (NLS) v svoje vrste, je svoje pobožne želje (*wishful thinking*) začinil z znamenito metaforo, ki jo je kasneje ponovil v intervjuju z Urošem Slakom:

»V času kovidne krize, tisočih kovidnih bolnikov po slovenskih bolnišnicah, v času praznih skladišč zaščitne opreme, ki so nam jih zapustili, v času zaprtih meja in pretrganih logističnih verig so tovariši nagajali, protestirali in klicali k naši smrti. Napadali so policiste, meščane, novinarje, snemalce in medijske hiše ter ovirali tuje državnike v času slovenskega vodenja EU. Po trgih in ulicah so sejali sovraštvo, delili bombastične obljube in kurili velike ognje. Sedaj je prišel čas plačila. Danes so sami na ražnju. In še huje bo. Po kitajskem koledarju smo stopili v leto zajca. Po slovenskem bo to leto zajca na ražnju in leto bumerangov.«

Metaforika zajca

In vendar nam metafora o zajcu na ražnju pove še marsikaj več. Po svoji naravi je bodrilna, saj političnega sovražnika, ki tokrat vodi vlado, riše kot »pečenega«. Kot nekoga, ki je sam sebe spravil na raženj, ker dela same napake. Zato mora opozicija biti pripravljena in nastopiti združena, še močnejša.

Pri Urošu Slaku na POP TV je Janša še nadgradil svojo začetno metaforo in se čudil novim zajčjim navadam:

»Zdaj so se kriteriji spustili, ko so protestirali poklicni gasilci, ulica naenkrat ni bila več mesto za izražanje demokratičnih mnenj. Zdaj se pečejo na ognju, ki so ga sami zakurili. Vrtijo se na ražnju, ki so ga sami postavili. Videl sem zajca, ki se vrti na ražnju, nisem pa še videl zajca, ki bi sam zakuril ogenj, na katerem se peče. To se zdaj dogaja Golobovi vladi.«

Genialen Lavrič

Prihaja torej koledarsko leto zajca in čakajo nas, ob letečih bumerangih, še slastni zajci na ražnju. Slovenski koledar nam obeta še bogatejšo žetev kot kitajski. Ne prikazujejo se več leteči sloni, okoli prosto letajo pečeni zajci na roštilju. Politično fantazmagorijo je najlepše upodobil Mladinin karikaturist Tomaž Lavrič, ki dobro ve, da je za komični učinek čisto dovolj, če politične domislice vzamemo dobesedno.

Manj je več, humorna je že sama besedna realnost in nobeno karikiranje ni več potrebno: na njegovi karikaturi se zajec kar sam spravi na roštilj, da bi ga snedel volk Janez. Ko se zavrti na ražnju in je končno pečen, lahko volku samo še vljudno zakliče: »Pa dober tek!«

Janša je v svojem nastopu grajal »tovariše«, ki so mu v času mandata 2020-2022 bojda nagajali. Tako se je trudil vzpostaviti avtoritarno oblast, a ni imel sreče. V svojem notoričnem antikomunističnem duhu nam slika agresivno in nevarno levico, ki pustoši po ulicah in za katero je stal Robert Golob.

Ironija je kakopak v tem, da ni stal, da ni hodil na proteste, ampak je celo trgoval z Janšo, da bi ohranil svoj položaj na čelu GEN-I. V strahu pred prvim ga je nato ljudstvo res povzdignilo, mu dodelilo status odrešenika in pripisalo predikate ultimativne žrtve. Vse to vesta oba: Golob se je Janši za tak status nekajkrat cinično zahvalil že v kampanji

pred volitvami 2022. Šef SDS tudi ni neumen in zato zgolj manipulativno riše Goloba kot tovariša, ki je kuril ognje na ulici, da bi ga prikazal kot »levo« nevarnost. Golob kot levičar?

»Vrtijo se na ražnju, ki so ga sami postavili. Videl sem že zajca na ražnju, nisem pa še videl zajca, ki bi si sam zakuril ogenj, na katerem se peče. To se zdaj dogaja Golobovi vladi.«

Predsednik SDS **Janez Janša** v oddaji 24ur Zvečer na POP TV o protestih proti Golobovi vladi

Lavričeva karikatura: volk Janez in uslužni zajec na ražnju

Metafore v funkciji smešenja

Metafore, sploh v kombinaciji s smešenjem političnega oponenta, so priljubljena psihopolitična praksa domačih političnih retorikov, zato se tudi zgornja zdi že skoraj šolski primer. V času epidemije sta Janša in Zdravko Počivalšek rada [uporabljala šoferske metafore](#).

Sam motiv zajca v domači politični metaforiki tudi ni nov – Janšev prijatelj Matej Lahovnik je dolga leta duhovičil, češ ne smemo pripravljati ražnja, dokler zajec še teka po gozdu. Nedvomno je za nekaj inspiracije poskrbel tudi prvi komik med predsedniki vlade. Populist Marjan Šarec se je pred leti [celo branil pred očitkom o duhovičenju na račun omenjenega vica](#):

»Dokler zajec teka po gozdu, ne kuriš ražnja. To ni šarcizem, ampak je res.«

Šef SDS je tokrat uspel poanto »prehitrega kurjenja« obrniti na glavo. Saj ne, da bi bil sam česa kriv, prav nič ni neučakan pri pripravi roštilja. Ker kaj pa naj stori, če so Golobovi zajci posebne sorte, kar sami pridrvijo iz gozda in se mečejo na ogenj!

Desnica se rekrutira

Ni dvoma, da se v zadnjem času dogajajo tektonski premiki na desnici, in to neodvisno od naših kulinarčnih pričakovanj. Janša niti posebej ne zanika, da se pripravlja na sodelovanje z novo Logarjevo stranko. Manjše stranke, ki so doslej drobile njegovo moč, želi preprosto anektirati, čeprav je do rednih volitev še daleč. Ali to počne iz iskrenega prepričanja, da se predčasne volitve bližajo, na kar nič ne kaže, ali manipulativno, ne ve nihče.

Že na tej ravni vidimo, da je neuničljivi lider SDS v blagem protislovju sam s sabo: po eni strani bi si priključeval manjše stranke s tezo, da potrebujemo nekaj takšnega kot večinski sistem in zato močno desnico, kar je kakopak voda na njegov mlin, saj vodi daleč najboljše organizirano stranko z obsežnim članstvom. Po drugi računa, da mu bo

Logar odnesel nekaj članstva in ustanovil svojo »filialo«, kar bi v kombinaciji uspeha dveh zajetnih strank zanesljivo drastično izboljšalo možnosti zmage desnice na prihodnjih volitvah.

Za tiste, ki ne verjamejo, da Logar in Janša dejansko sodelujeta, se zdi trenutno obnašanje liderja smiselno iz nekega drugega razloga, ki je tale – kaj pa, če konsolidira in krepi vrste SDS prav zato, ker se Logarjevega prihoda dejansko malce boji?

Janševa bodrilna domislica o zajcu, ki se sam pripravlja, da ga požremo, nedvomno krepi obete desnice. Ni potrebno dvomiti, da bo za vsak slučaj kar sama poskrbela za dračje in vso netivo, da ogenj ne ugasne.

Sokol in golobica: Ruparjeva ulica dviguje nagačene golobe

04/05/2023

»Prihaja nov ples – ples poštenih, zavednih Slovencev,« je suvereno nekakšno novo pomlad in preporod naroda napovedal Pavel Rupar, ustanovitelj Inštituta 1. oktober in organizator že četrtega vseslovenskega protestnega shoda upokojencev v Ljubljani. Tistega, ki so ga na TV Slovenija, ugrabljenem javnem servisu, s pomočjo Vide Petrovčič, na dan svobode tiska prenašali v prenosu v živo.

Najbolj gnusna retorična propaganda v zgodovini

Pregledovalec mednožij Rupar je bil tokrat v stari formi. Po vrnitvi iz Medžugorja, kjer ga je navdihnila Devica Marija, je nastopil kot vročekrven demagog in hujskač najslabše vrste, njegova retorika je bila [znova nacionalistična, začinjena s klasičnimi trikotnikom sklicevanja na narod, Boga in državo](#). Ne more biti dvoma, da opazujemo najhujšo in tudi daleč najbolj primitivno retorično propagando v novejši slovenski zgodovini, ki žal uspeva mobilizirati široke ljudske množice, pri čemer nas ne more prav nič potolažiti dejstvo, da gre najbrž za skrito strankarsko operacijo iz ozadja. Takšno z namenom pripeljati do nove upokojenske stranke, s katero se bo ukradlo obstoječo volilno bazo razpadajočemu DeSUS-u, ki ga je Janša ob [prevzemu mandata 2020 učinkovito pokončal po svojih starih recepturah](#).

Tokrat se je nekdanji zapornik in poslanec SDS, sojen nič manj kot 182 krat, nekrščansko s sovraštvom spravil na predlagatelje zakona o evtanaziji. Razglasil jih je za častilce smrti in zato odlikovance Adolfa Hitlerja. »Gospa Nataša Pirc Musar, tako svetovalko, kot jo imate vi, bi bil vesel tudi Hitler v tretjem rajhu,« je kričal v mikrofonski in pri tem meril na Biserko Marolt Meden, ker sodeluje pri pripravi zakona o pomoči pri prostovoljnem končanju življenja. Predsednica republike se hitro je odzvala in v bran svoji svetovalki zapisala:

»Zato odločno obsojam pozive k njeni 'odstranitvi' in celo primerjanje z nacističnimi metodami, kar je skregano z vsako logiko ter popolnoma neprimerno in do konca zavržno. Gre za brutalno sovražne besede v režiji nekoga, ki ima s tovrstnim početjem sicer že dolgo zgodovino. Tudi pravnomočno dokazano.«

Značilen Janšev hujskaški retoit o evtanaziji

Levičarski golobnjak

Ob tem je želela spomniti ne zaporniški profil Rutarja in obsežno kartoteko, kajti 182 sojenj je podatek, ki nam ga je javno [zaupal kar sam na ugrabljeni TV Sloveniji ob navdušenem eksekutorju Jožetu Možini](#). Seveda je svojstven fenomen, da ljudi prav nič ne moti arestantska preteklost njihovega novega liderja, čigar ulični protest je nadvodja

Janez Janša cel del z velikim veseljem tvital in retvital. Evtanazija je evidentno postala novo ideološko polje boja, zato je prvak SDS novo pobudo za evtanazijo opremil s ključnikom »[Kultura smrti](#)« in k njej dodal, da gre tako rekoč za življenje ali smrt: »Bitka s časom. Bodo golobovi prej evtanazirali upokojence ali bodo prej upokojenci opravili z levičarskim golobnjakom?«

Apel je torej več kot prozorno zastavljen, upokojenci se morajo upreti krvoločnemu Robertu Golobu, ki bi jih najraje usmrtil. Janševa metaforična retorika, ki se sicer sklicuje na [njegov ideologem kulture življenja](#), se tukaj povsem približa Ruparjevi, ki je golobe že označil za tisto žival, [ki kljuva po človeškem mesu in ga žre](#). S čimer perfidno skozi tehnike psihopolitike gnusa, vedno močnejšega orodja v retoriki, ustvarja močne degutantne asociacije do predsednika vlade.

Če Janša piše [knjige o slovenski kulturi življenja](#), se evtanazija ponuja kot priročno propagandno orodje, s katerim lahko političnega nasprotnika okvalificiraš za krvnika, ki ti streže po življenju – kakor da bi pri evtanaziji ne šlo za prostovoljno izbiro umirajočega, ampak za sistematično ubijanje.

Kako optimizirati volilni izplen

V Ruparjevem nastopu niso umanjali vnovični namigi, da bo ustanovil novo stranko, zato je zbrane ljudske množice, te je bilo po njegovem štetju za 44.000 duš, po policijskem pa 4.000, dobesedno moledoval, da si je zaželi. Strankarske računice Trstenjakove ni posebej težko uganiti: če bo Anže Logar ustanovil novo sredinsko stranko zmernih desnih volivcev in če bo Rupar gradil na upokojenskem nezadovoljstvu s svojim radikalnim desničarskim nacionalizmom, se bosta oba bazena volivcev v primeru novih volitev čim manj križala in v trikotniku SDS-Logar-Rupar bo volilni izplen lahko optimiziran.

Da se Janši zadnje mesece mudi k novim volitvam, tudi ni mogoče spregledati. Desni malce tudi sredinski volivec bo preprosto lahko izbiral: če mu ni vseč armada 30.000

članov vedno večje SDS »[velike družine](#)«, ki stavi na klasične desne vrednote in neuničljivo ikono velikega osamosvojitelja, [bo lahko obkrožil pahorjanskega Logarja](#). Ta obljublja fingirano povezovanje levice in desnice, kjer bo gradil na politiki neizključevanja, miru, sprave in sodelovanja. In če sta zanj Logar in Janša preblaga, ga bo potolažil jelinčičevski profil vulgarnega demagoga Rugarja. Za vsakogar nekaj!

Mrtev golob plapolja med slovenskimi zastavami: triumf mrhovinarske mentalitete

Golobovske metafore

Razlika v retoriki Janše in Rugarja ni velika, a obstaja. Slednji nam v svojem jeziku gnusa dobesedno [ponuja goloba v rižoti](#), ne samo Čebelice, medtem ko šef SDS bolj išče »golobovske« metafore. [Lani je napisal](#):

»Golobi brskajo po mestnem smetišču, otroci in bogati sprehajalci jih krmijo v parkih... in zato golobi verjamejo, da je tudi nebo njihovo. Dokler ne pride sokol. Švicarska basen.«

Tokrat se je njegova basen dobesedno realizirala. Na Ruparjevem protestu so udeleženci kazali nagačenega mrtvega goloba, ki ga je ujel sokol. Vse je torej pripravljeno za okusno rižoto. Kultura smrti je bila visoko dvignjena, plapolala je z mrtvim golobom, ki ga ujel nagačen sokol, in ponosno vihrala med slovenskimi zastavami.

Janšev sokol je že prispel. Ulica postaja vedno bolj mrhovinarska, spretno zamaskirana v zagovor »kulture življenja«. Ampak v resnici je servirana ideologija v celoti zlagana, kajti sama težko skriva, da je vedno bolj videti kot nagačena kultura smrti, ki bi zraven še divje plesala.

Kdo so Logarjevi podporniki pri ustanavljanju društva?

22/05/2023

Dr. Anže Logar, aktualni poslanec stranke SDS in aktualni predsednik Sveta SDS, najpomembnejšega organa Janševe stranke med kongresoma, končno stopa po potih realizacije vseh svojih obljub o svežem političnem projektu, [ki bo »nekaj velikega«](#). Toda kako se bo neosamosvojeni politik osamosvojil od do osamosvojanja netolerantnega šefa?

Predsedniški kandidat z nemajhnim uspehom na volitvah, visoko kotirajoč tudi po vseh javnomnenjskih raziskavah do današnjega dne, je sicer v tem času opustil vodenje ljubljanskega odbora svoje stranke, a ji prepoznavno ostaja zvest, kar sproža številne sume o tistem dogovoru z Janšo glede usklajenega nastopa na naslednjih volitvah, kjer bi podvojitve sil najbrž prepričala večje število volivcev sredine in desnice in s tem zadala smrtni udarec nenehnemu utrujanju levega političnega pola, da nam servira takšnega ali drugačnega novinca.

Takšnega, okoli katerega bodo levičarji takoj [zgradili odnos kognitivne disonance](#) v strahu pred Janševo vrnitvijo. [Kot poroča Uroš Esih v Delu](#), bo Logar kmalu ustanovil društvo s svojimi privrženci in istomišljeniki, nekakšen nov »Zbor za dialoško republiko«, prva razkrita imena pa kažejo, da so skoraj vsi po vrsti tesno povezani s stranko SDS.

Pričakovani nabor podpore

Tukaj sta Romana Jordan in Eva Irgl – obe sta bili blizu Logarju že v predsedniški kampanji in imata nesporne korenine blizu prvaka SDS. Da bo podprl njegov projekt dr. Matej Avbelj, profesor evropskega prava na Jambrekovi Novi univerzi, tudi ni presenečenje, saj je zraven povsod, kjer je potrebno intelektualno ščititi programe desnice ali na primer rušiti nov zakon o RTV Slovenija. Nekateri mediji so nedavno poročali o njegovem skitem sestanku z generalnim direktorjem javnega servisa Andrejem Grahom Whatmoughom.

Temu soroden profil je Mark Boris Andrijanič, Janšev prvi minister za digitalno preobrazbo Republike Slovenije. Tudi on se je nekolikanj umaknil v vode Nove Slovenije, očitno rahlo razočaran nad Janševo radikalizacijo – in samo njo. Kar pa zgolj malo preseneča ali sploh ne, je podpora dr. Alje Brglez, vodje kabineta Boruta Pahorja v dveh mandatih, pred tem zaposlene že v Drnovškovem kabinetu. Še več, Brglez je od

22. decembra 2022 svetovalka pri Borutu Pahorju, kar odpira vprašanje politične higieničnosti menda vselej politično nepristranskega predsednika republike in njegove ekipe. In še več, kot je zapisalo Delo, se Pahor »Logarju ne bo pridružil, sta pa v rednih stikih«.

Nesramna kopija

Če smo deset let ugibali, ali je morda Pahor blizu Janši, smo zdaj za tovrstno politično preferenco dobili še eno potrditev v približevanju Logarjevemu političnemu projektu. Dr. Igor Lukšič, kontroverzni politični komentator v Janševih medijih in pri Delu, sicer Pahorjev sotovariš, je paradoksalno in čisto narobe sklepal, da potrebuje omenjeni zelo veliko časa, da bi se pozicioniral na sredini: »Če Logar misli resno, se mora začeti pripravljati za volitve leta 2030, volitve leta 2026 so zanj prezgodaj.«

Prav nasprotno je res, [Pahor, ki ga Logar nesramno kopira](#) in zato odkrita podpora originala svoji kopiji ne more biti nobeno presenečenje, je z javnomnenjsko podporo sebi v desetih letih pokazal, da si ljudje želijo sredinskega politika brez vonja in okusa, toda z močno instagramsko prezenco. Želijo si, skratka, antipolitika. Če bo moral Logar na čem delati, je to prav koketiranje z ljudstvom s pomočjo atraktivnih sličic ali selfijev, pa seveda s čim [več besedne praznine v obliki floskul o spravi, miru in dialogu](#).

Antipolitičnost kot dejanševizacija

Kako naj vemo, da sta Janša in Logar dogovorjena? Težko, pa vendar: če uporabimo šaljivi račji test, da bi ugotovili Logarjevo pristno naravo s pomočjo empiričnega opazovanja, potem bi rekel, da če je Logar videti kot Pahorjev klon za potrebe Janše, če plava kot Pahorjev klon za potrebe Janše in se oglašja kot Pahorjev klon za potrebe Janše, potem verjetno tudi je Pahorjev klon za potrebe Janše.

Postopek njegove »dejanševizacije« bo lahko stekel natančno na način, kot je svojo agendo že spretno zastavil Pahor, ki je po predčasno končanem luzerskem mandatu predsednika vlade leta 2011 zaigral na karto antipolitičnega heroja, ki mu bojda ni mar

politika nenehnih delitev, ampak bi nas raje povezal. V bistvu mu sploh ni mar politika, on je zgolj navaden delavec, navaden avtomehanic, navaden picopek, navaden državljani! V delovnih oblikah se je kot antipolitični heroj, ki je blizu ljudem, uspel skozi domišljeno antipolitično pojavnost leta 2012 zavihetati na mesto predsednika republike in osvojiti ljudska srca.

Po eni strani je torej vse silno enostavno, saj je Pahorjeva receptura že spisana in preverjena, po drugi silno naporno, saj ni enostavno igrati nove kopije sicer briljantnega komunikacijskega populista, ki prav nič ne zardeva, ko objavlja svoje svaljkanje po plaži, štosiranje med ljudmi ali ko opazuje lepe punce. Zaenkrat se je Logar odločil slediti predvsem vsebinski agendi spravnega in miroljubnega politika brez vonja in okusa, komunikacijske flirte svojega idola pa zaenkrat pušča ob strani.

Toda če so množični mediji celih deset let Pahorju nekritično stali ob strani, zakaj ne bi tudi Logarju?

Logarjeva »Platforma sodelovanja« nima stališča do hujskanja k državljanski vojni

01/06/2023

Slovenija je dobila nov Forum 21, o katerem Janez Janša ne bo rekel žal besede, celo pohvalil ga je ob ustanovitvi, češ da opisuje »bistvo« SDS. Ja, prav ta izraz je uporabil. Bolj neposredne pohvale Anže Logar ne bi mogel prejeti. Njegov forum »Platforma sodelovanja«, ravnokar je bila ustanovna seja društva, ne bo kučanovski in demoniziran, tudi ne udbaški, komunajzarski in kar je še teh zmerjaških označevalcev, s katerimi prvak verbalne toksikomanije dnevno neumorno obklada svoje politične nasprotnike in oblikuje sovražna prepričanja množic. Ne, Logar že ni njegov nasprotnik, kvečjemu je zaenkrat velik up in favorit. Končno je tudi aktualni predsednik Sveta stranke SDS, ki jo Janša vodi že natanko trideset let. Torej njenega najvišjega organa. In hkrati je poslanec iste stranke, vedno na voljo, da jo podpre.

Naivnost ali preišljenost?

»Slovenija je krasna dežel«, je svoj nagovor začel patetično in se podal na pot unovčenja več kot 400.000 glasov, ki jih je prejel na predsedniških volitvah. Da želi kapitalizirati takraten uspeh, niti ne skriva. In kaj bo s svojim društvom počel? Njegova razlaga, da bi rad malce razpravljaj in povezoval Slovence, je bodisi strašansko naivna hipoteza, ki dokazuje, da so v njej zbrani popolni politični analfabeti in amaterji, ali pa zelo preišljena taktična poteza, s katero se želi mobilizirati politično zmerno sredino v upanju, da ta hrepeni po politiki onstran radikalne levice in desnice.

Od tod naprej sta spet dva interpretativna tabora, ki se razlikujeta zgolj v mnenju, kdo je Logarjev skriti mentor: prijaznejši meni, da bi se rad predsednik Sveta SDS in poslanec čisto zares osamosvojil, pri čemer ima neverjetno srečo, da Janša nanj ni niti malo jezen. Zato projekta ne napada in ga celo hvali.

Manj prijazen tabor pa ustanovitev društva neposredno povezuje s številnimi miselnimi think-tanki, ki so nastali na desnici v upanju, da bodo generirali novo politično gibanje, s katerim bo Janša še močnejši. Povedano preprosteje: nekateri upajo, da za Logarjem ne stoji skriti Janšev načrt, drugi so po izkušnji Zbora za republiko, Resetirajmo Slovenijo, Gibanja odgovornih, Katedrale svobode, možganskega trusta Marka Voljča in podobnih projektov takšno iluzijo že opustili. Sam sodim med druge in poskušaj bom znova pokazati, na kakšen način Logar za sabo nerodno pušča prstne odtise.

Janševa Konvencija o prihodnosti Slovenije

Svojo spletno stran je odprl na naslovu www.sodelujmo.si, na katerem nas pozdravi z bodrilno mislijo kraljice Elizabete II. o »delanju skupaj«. Motiv dialoga, povezovanja in sodelovanja je nekaj, kar je že doslej papagajsko utrujajoče ponavljaj in tega se bomo nasitili do bruhanja zelo kmalu. Predvsem obljublja, da bo vodil društvo, ki veliko razmišlja, kar je lahko tudi poštena ponudba, saj si javne deliberacije v razviti demokraciji lahko le želimo. Toda kaj, ko je ta takoj videti sumljiva:

»V tem kontekstu bo Platforma sodelovanja vodila Konvencijo o prihodnosti Slovenije skozi organizacijo forumov, okroglih miz in srečanj s predstavniki gospodarske, kulturne, znanstvene, izobraževalne, mladinske in politične srenje. Prisluhnilo bomo vsakemu, ki se bo želel vključiti v razpravo. Primarni namen Konvencije je oblikovati širok konsenz glede razvojnih poti Slovenije za naslednje desetletje z namenom zagotoviti konkurenčnost slovenskega gospodarstva ter državljanom in državljanom Slovenije omogočiti visok življenjski standard. V EU to uspeva družbam, kjer prevladuje visoka kultura dialoga in sodelovanja. To je pot, ki jo zasleduje tudi Platforma.«

Logar očitno niti ne zardeva, ko dobesedno kopira Janševe ideje, že tisto o ponujanju konsenzov in partnerstev. Nekoga, ki nenehno v politiki prinaša sovražstvo in razdor. Drugo, o Konvenciji o prihodnosti Slovenije, je njegov strankarski šef pod istim imenom predstavil 7. julija 2003, natanko pred dvajsetimi leti. Šlo je za čas pred vstopom naše države v Evropsko unijo in zvezo NATO, ki se je znašla pred novimi izzivi, kot nam je takrat pojasnil, zaradi česar bo treba začrtati nove prioritete. Omenjeno Janševo pobudo sta potem podprla Borut Pahor kot predsednik Združene liste socialnih demokratov, tudi predsednik državnega zbora, in Janez Drnovšek kot predsednik republike.

Po dveh dekadah se je našel Logar, da kopira svojega šefa s pobudo enakega imena. Je to res »[nekaj velikega](#)«?

Znova najboljši

Prvak SDS je v tistem času opletal z vprašanjem, »kaj hočemo Slovenci kot narod in kaj želi Slovenija kot država«, Logar pa je leta 2023 razložil, da se je pobuda porodila v času njegove udeležbe v predsedniški kampanji 2022 ob utrinku vprašanja, »kakšno vizijo Slovenije želim sooblikovati. Strpno, temelječo na dialogu, z iskanjem tistega najboljšega, ki je v vsakem izmed nas«. Mimogrede, fraza »najboljše v nas« res spominja na Pahorjevo iz leta 2012 v njegovi predsedniški kampanji, ko je volivce

motiviral takole: »Navdihnimo tisto najboljše v sebi, kar nas povezuje.« In smo spet pri dveh identičnih poudarkih: »sodelovanju« in »najboljšosti« v nas.

Toda še ni konec podobnosti. Fraza obeh, Logarja in Pahorja, je dejansko parafraza Janševe domislice, [ki jo je ponovil leta 2021 sredi pandemije ob kulturnem prazniku v ugotovitvi](#), da »moramo združiti vse svoje moči in najboljše, kar kot narod premoremo«. Subjekt je torej narod. In še ni konec parafraz: seveda gre za citat iz slavnega plagiata govora, ki ga je Janša uporabil leta 2006, [ko je prepisal Tonyja Blaira](#) in njegovo obljubo svetilnika 21. stoletja: »Na poti k temu cilju bomo posegli po najboljšem, kar je v našem narodnem značaju«.

Logar, Pahor in Janša bi posegali po najboljšem, bodisi v nas bodisi v narodu. Blair je že vedel.

Začetna praznina, ki si obeta uspeh

Videti je, da se nov up »Platforme sodelovanja« ne more spomniti ničesar, česar se ne bi poprej spomnil že šef njegove stranke. Obljube njegove platforme so zaenkrat omejene na ekstremno prazne floskule, [ki sem jih že analiziral](#), na podoben način kot je njegova pojavnost neverjetno [avtentična kopija Pahorjeve](#). Vsebinskega programa ni, vizije tudi ne, ni niti programatskega teksta. Najbrž smo zgolj neučakani, ampak na nečem bi vendar morali utemeljiti svojo društveno akcijo. No, razen nekaj vrstic vabila so nam servirali le obet razprave o prihodnosti države, sodelovanju vseh z vsemi in [pahorjansko »kulturo dialoga«](#).

Znotraj politične mimikrije, tako značilne prvine slovenske politike, sem takšno gesto pri bivšem predsedniku republike poimenoval za [»maskirni dialogizem«](#). Še vedno potemtakem velja, da Logar dobesedno stavi na vsebinsko izpraznjenost kot privlačen »program« in nagovarja množice, da se mu pridružijo na podlagi nedefinirane abstraktnosti in lepo donečih konceptov. Kakor da je imeti politične ideje ali stališča

postalo nekaj kužnega in neproduktivnega. Vsi posnetki njegove platforme v preteklosti so imeli vsaj nekaj materije, njegova nima nobene.

Navzlic temu so se mu zaenkrat priključili vodja kabineta nekdanjega predsednika Boruta Pahorja, gospa Alja Brglez, ekonomist Igor Masten, direktor in solastnik založbe Beletrina Mitja Čander, profesor politologije in ideolog SD Jernej Pikalo, družinski zdravnik Rok Ravnikar, direktor Tovarne olja Gea Igor Hustič, bivši Janšev minister Mark Boris Andrijanič, bivša evroposlanka Romana Jordan, poslanka SDS Eva Irgl, pravnik Matej Avbelj (ki ravnokar z nasveti pomaga ekipi ugrabiteljev RTV Slovenija) in podjetnik Mirko Požar. Nekateri mediji navajajo še podporo Blaža Brodnjaka, ustanovni sestanek sta obiskala prvak SLS Marko Balažic in član Nove Slovenije Janez Pogorelec. Hkrati je Pahor priznal, da sta z Logarjem »v rednih stikih«.

Za več sproščenosti

[Analiziral sem že](#), na kakšen način Logar nepričakovano rehabilitira že skoraj pozabljeni Janšev ideologem [sproščenosti](#), kar je ponavljal med predsedniško kampanjo in nato še v svoji predstavitvi platforme ob ustanovitvi društva: »A nekaj nam je skupno: želja po sproščeni, odprti in uspešni Sloveniji. V državi, kjer so dovoljene slovenske sanje.«

Kasneje je v kratkem nagovoru slogan o sproščeni Sloveniji omenil znova: »Zapustimo kavč cono nemega opazovanja in začnimo skupaj oblikovati odprto, sproščeno in zdravorazumsko Slovenijo.« In tudi to ni bilo zadnjič, v nekaj stavkih svojega nastopa je nato sproščenost ponudil še tretjič: »Več nas bo, bolj odprta in sproščena bo Slovenija lahko postala.«

S tem je na najboljši način dokazal, da v svoji izpraznjenosti imitira novorevijaše in Zbor za republiko, [predvsem Petra Jambreka](#), in njihov nekdanji program »Za sproščeno Slovenijo«. Tega je nato posvojil prav Janša v kampanji na volitvah 2004, ko je pod tem sloganom tudi prvič zmagal, kasneje pa ga je programatsko želel udejanjiti kot

predsednik vlade. Zato so se sproščali mediji, gospodarstvo, šolstvo, zunanja politika in končno vsi državljani. Skratka, Logar bi kar prevzel misteriozni ideologem svojega šefa, sproščanje države.

Pomislili bi, da se bo odmikal od Janše, a je resnično storil čisto vse, da mu korak distanciranja ne uspe. Več kot nerodno in vsi, ki v njegovih naporih vidimo šefove, smo mu lahko za transparentnost kar hvaležni. Še več, njegova platforma se že na ravni ideologije ponuja kot Zbor za republiko za Janševo zmago na novih volitvah.

Nima mnenja o pozivih k državljanski vojni

Najbolje nam zlaganost takšne pozicije ilustrira reakcija na stališče [njegovega šefa o državljanski vojni](#), h kateri zadnje tedne nenehno hujska. Kaj je povedal Logar? [Nekaj zelo bledega](#):

»Ne strinja se sicer z besedami predsednika SDS Janeza Janše, da je Slovenija na začetku državljanske vojne, a poudarja, da smo v težkih razmerah, aktualna politika pa se premalo zaveda, na kako pomembnem razpotju je Slovenija.«

Da se ne strinja? Ob tem je v imenu društva pojasnil, »da se ne bomo opredeljevali« (kako ljubka formulacija tega, kar je nenehno počel Pahor) in da ne bodo dajali vrednostnih sodb. Ja, vse to je je bilo pojasnilo ob novinarskem vprašanju o državljanski vojni. Povedano drugače, Logarja ne moti, če jo Janša omenja in do tega se že ne bo opredeljeval.

Nevarno prazna floskula

Zakaj je takšna drža problematična, ni potrebno posebej utemeljevati. Namesto jasne obsodbe se je šef »Platforme sodelovanja« zatekel h klasičnemu izmikljanju – žal po stari navadi. Pričakovali bi, da bo omenil vrednote, kot so mir, strpnost, sožitje in dejstvo, ali da hujskanje k njihovem doseganju ne prispeva. Verjemi bi, da bo politik evropskega

formata nemudoma priznal nevarnost takšnega demagoškega početja, saj bi le na ta način ravnal odgovorno. Kakšna pomota, Logar tega ne zmore!

Resnična kultura dialoga ne more biti dopuščanje in ignoranca do toksičnih besed, neopredeljevanje in bežanje od vrednostnih sodb, zato lahko že iz tega sklepamo, da je uporabljena ne samo prazna floskula, ampak nevarno prazna floskula. Skalkulirana za iskanje podpore na sredini. Ironično se je ustanovni sestanek njegove platforme odvil ravno na dan Ruparjevega shoda, kjer je prišlo do fizičnega napada na novinarko, kar dokazuje, kako eksplozivni so hujskaški apeli. Ampak ne, Logar nima mnenja o šefovih.

Ker je dopuščati zlo in biti pasiven ob nasilju enako nevarno kot izvajati nasilje ali hujskati k vojni, bi lahko rekli, da je Logar nevaren politik na enak način, kot je to Janša. In kot je prav takšen bil Pahor. Če obstaja kakšna platforma povezovanja, je ta očitno na idejni ravni vzpostavljena na relaciji med tremi naštetimi. V ideološkem in vsebinskem smislu. Kaj nam bo navedeni trojček prinesel, bomo videli kmalu, čeprav lahko kar dobro slutimo že zdaj.

Ponavljajoče se hujskanje, tokrat k vroči državljanski vojni

03/06/2023

[Državljska vojna](#) postaja vedno bolj vroča. Vmes je očitno bila le hladna. Govorim o namernem razpihovanju čustev v izjavah politikov. Janez Janša poskuša izpopolniti svojo novo psihoretorično igračko hujskanja in čim dlje jahati na valu, ki ga je sam nevarno sprožil. Pri tem stopnjuje tempo.

Njegov prijem je zelo prozoren – računa, da bo refren o državljanski vojni ponavljal do želenih učinkov, [ne da bi mu bilo mogoče očitati, da je storil kar nevarnega](#), saj gre vendar le za verbalno dejanje, odvezano od fizičnega. Seveda to ne drži. Hkrati bi evidentno rad prebudil čustva svojih privrženecv z najbolj nizkotnimi vzgibi. Če bo kdaj prišlo do izbruhov realnega nasilja, bo za to okrivil politične oponente, kajti on se zgolj brani, kot ponovno pravi diplomirani obramboslovec. Vojno so vendar sprožili drugi in sam je le neskončno nedolžen!

Janez Janša ✓
@JJansaSDS

Preberite!

Če lahko tako očitno goljufajo celo na @UstavnoSodisce, potem se lahko vsak slehernik zaman nadeja pravičnega sojenja.

Če se pravočasno ne upremo, se lahko hladna #državljskavojna hitro spremeni v vročo.

Izredna seja IO @strankaSDS jutri ob 18h.

[Translate Tweet](#)

The image shows a document from the Constitutional Court of the Republic of Slovenia. At the top left is the coat of arms of Slovenia. In the center is the logo of the Constitutional Court (RS). To the right, it says 'REPUBLIKA SLOVENIJA USTAVNO SODIŠČE'. Below this, the document number 'Številka: U-I-479/22-65' and the date 'Datum: 30. 5. 2023' are listed. The main title is 'ODKLONILNO LOČENO MNENJE SODNIKA DR. ROKA SVETLIČA K SKLEPU ŠT. U-I-479/22 Z DNE 26. 5. 2023'. The first point is '1) "Nezmožnost" uresničiti svojo ustavno vlogo'. The text below explains that the main reason for this decision is the claim that five votes for the substantive decision in this composition of the court were not foreseeable. It notes that three days before the vote on the decision, one or another compromise draft was supported by five, while the other was supported by six judges. On the day of the vote, they were still on the table, despite the absence of one of the judges.

Retorične repetitive bi lahko razložili tudi kot obrambni psihološki mehanizem zanikanja, ko besedno zvezo »državljska vojna« vztrajno ponavlja zato, ker skuša prikriti začetno nedopustno dejanje, saj je del javnosti ob tem ogoročen. S tem bi sebe razbremenil tesnobe in krivde, pa tudi odgovornosti za svoje početje. Ponavljanje neke

fraze je poskus preusmeritve pozornosti na površinski problem (omembo fraze) in oblika normalizacije izrečenega.

Nezavedno ali propaganda: lažna dilema

Dilemo, ali Janša repetira izraz nezavedno ali morda preiščljeno propagandno, že dolga leta zavračam, ker je z vidika rezultata nepotrebna. In kakšen je ta? Neodvisno od pravega motiva se steka v racionalizacijo vse radikalnejše govornice sovražstva, hujskanja in paranoje, na katero nihče več dovolj ostro ne reagira. Pa bi moral. Najbolj neumna od razlag ob tem je, da bi njegove »provokacije« morali ignorirati in se pretvarjati, da groženj nismo slišali. Ob zanj neugodni odločitvi Ustavnega sodišča, saj mu je iz rok spolzela njegova priljubljena igračka v podobi medijske trdnjave RTV Slovenija, je objavil faksimile prve strani ločenega mnenja ustavnega sodnika Roka Svetliča:

»Preberite! Če lahko tako očitno goljufajo celo na [@UstavnoSodisce](#), potem se lahko vsak slehernik zaman nadeja pravičnega sojenja. Če se pravočasno ne upremo, se lahko hladna [#državljanskavojna](#) hitro spremeni v vročo. Izredna seja IO [@strankaSDS](#) jutri ob 18h.«

Običajna tarča njegovega hujskanja je sicer politika. Vendar s tem nima težave, saj s tiho podmeno za odločitev ustavnih sodnikov, ki jo razume kot goljufijo, dejansko krivi vladajoče, torej Golobovo vlado, in njihov domnevni pritisk. Sodniki so v njegovi percepciji zgolj kolateralna škoda, marionetni podaljšek politike.

Od hladne do vroče vojne

Tokrat Janša neposredno apelira k uporabi in v isti sapi ter celo v istem stavku omenja državljansko vojno, ki je tokrat postala »vroča«. Morda vročekrvna kot njegov kolega, upokojenski demagog Pavel Rupar, na sveže obremenjen z obtožbami o grožnjah, da bo ustrelil soseda.

Zakaj so apeli k državljanski vojni nekaj, ob čemer ne bi smeli zamahniti z roko, sploh pa ne z lažnim argumentom, da z njimi izjavljalec kar sam devalvira vrednost in težo lastnih besed, zato ga je najbolje ignorirati? Gotovo zato, ker intenzivno sugerira državljanom, da je konfliktnost stanje v družbi, zaradi katerega morajo svoje domnevne sovražnike še bolj sovražiti, hkrati pa razmisliti o nasilju in morda celo oboroževanju, k čemur je že nagovarjal njegov pristaš Tomaž Štih.

Sugerirani občutek, da so ogrožena življenja in varnost, prispeva k nemiru, nestrpnosti in razdvojenosti med ljudmi. Z neverodostojnim Anžetom Logarjem, [ki je pravkar ustanovil društvo](#), za katerega Janša ugotavlja, da udejanja »bistvo SDS«, sta si tako rekoč razdelila delo: en bi navijal za radikalno razdiralnost in izključevanje, za vojno stanje, drugi za sodelovanje, povezovanje in dialog. Večjega kontrasta si ni mogoče predstavljati. Ker pa sta se rodila isti politični materi, [Logar nima pripomb čez brata dvojčka](#), ko govori o njegovi agendi. Kadar mora komentirati Janševe besede o državljanski vojni, raje molči ali celo jasno pove, da res nismo na pragu državljanske vojne in nato nas rade volje pomiri, da je vse v redu. Se pravi, da aktivno daje alibi njegovemu početju.

Iz razloga, ki ga ne poznamo, se trenutno prvak SDS obnaša, kakor da smo tik pred volitvami in kjer bo za doseg svojih strankarskih ciljev uporabil čisto vse sile. Če je kaj razbeljeno od vročine, je to zagotovo trenutno stanje v njegovi glavi.

Rdeča kapica na obisku pri Logarju

15/06/2023

V intervjuju za [Večer](#) je Anže Logar, eden od Janševih največjih upov, če smo iskreni in ne okolišimo v opisih, poskrbel za navidez nepomembno izjavo, ki preprosto pove preveč. Pove toliko, da bi jo bilo potrebno brati tako rekoč »simptomalno«. Kaj to pomeni? V njej se razkriva vse bistveno za analizo fenomena njegovega pozicioniranja v politični prostor s pomočjo društva, imenovanega Platforma sodelovanja.

Kot sem že velikokrat nakazal, imamo daleč največ razlogov za končno prepričanje, da je Logarjeva popredsedniška operacija preprosto neavtentična in neiskrena. Naj pojasnim. Takšna je, ker skuša kapitalizirati Pahorjevo politično držo na podoben način, [kot se trudi eks-predsednik monetizirati svojo širšo pojavnost pri korporaciji Mastercard](#). Ja, pri njej slednji dobesedno unovčuje svoje številne sledilce na socialnih omrežjih in neskrto išče dodatne honorarje za svoj žep, kar celo odkrito pove. Za kar se je zdelo, da Pahor kot predsednik republike zavoljo funkcije ne more udejaniti, namreč v polnem smislu izpeljati projekt spravne sredinske strankarske politike, začinjene z retoriko sodelovanja in dialoga vseh z vsemi, Logar osmišlja s svojim gibanjem in ustanovitvijo društva, ki so se mu priključili navidezno različni profili ljudi.

Povedano drugače, če Pahor po novem monetizira svojo politično pojavnost pri bančnem podjetju, Janšev poslanec kapitalizira Pahorjevo predsedniško ideologijo.

Kompatibilnost s SDS

[Ker je zgolj neposrečena kopija Pahorja](#), njegova inovacija sredinskosti zagotovo ni avtentična. Neiskrena pa je zato, ker niti pri njegovem idolu nikoli ni bila nič drugega – z njo je eks-predsednik zgolj kupoval alibi za svoje pajdašenje z Janšo. Tako kot je Pahor mimikretiziral svojo pozicijo v odnosu do Janše, jo tudi njegov imitator. Celo v istem odnosu. Logar ima glede mimikrije morda še večjo težavo od Pahorja, saj je poslanec

stranke SDS in za nameček predsednik Sveta iste stranke. Na vprašanje, pod katerimi pogoji bi se bil pripravljen od centrale na Trstenjakovi oddaljiti, je za Večer povedal:

»Če bi predlogi Platforme postali nesprejemljivi za stranko, katere član sem, bi to potem seveda verjetno pomenilo, da bom v neki fazi odšel.«

Iz tega lahko dovolj natančno sklepamo dvoje. Prvič, zaenkrat nima nobenega resnega namena zapustiti stranke, ker se mu projekt Platforme sodelovanja zdi združljiv s strankarsko ideologijo, članstvom in vodenjem Sveta stranke. Ideologiji obeh sta očitno podobni. Drugič, šele če bi prišlo do očitkov v vrstah SDS, da so predlogi in ideje njegovega društva nesprejemljivi, bi »verjetno« razmislil o odhodu.

Prva trditev prepoznavno temelji na oceni o kompatibilnosti dveh političnih entitet in Logar je presodil, da sta v sozvočju. Kar res ne bi smela biti dobra novica za samo Platformo, ki poskuša biti dialoška in zmerna, kar SDS zagotovo ni. Kdor meni, da sta združljivi, več kot jasno blefira. S takim mnenjem poraženec zadnjih predsedniških volitev tudi posredno maksimalno signalizira, da je blizu eni stranki – svoji sedanji. Sam bi pa vendar rad bil ideološko karseda nevtralen.

Po drugi strani bližina SDS ustanovnih članic in članov niti malo ne moti. Lahko razumemo, da SDS ni moteča za Pahorjevo sodelavko Aljo Brglez, saj je vodila kabinet nekoga, ki je po tistem podpiral orbanizacijo države in pot v avtokracijo. Lahko razumemo tudi, da ni moteča za Evo Irgl in Janševe bivše ministre. Toda kaj je z vsemi drugimi?

Dobra malica

Nič naštetega po vsem sodeč ne moti niti takih podpornikov, kot so Jernej Pikalo iz vrst SD, Mitja Čander (ta vendar rad pove, [da nastavlja ministre v vladah](#)), Igor Masten, Matej Avbelj in ostanek družčine platformiranih. Še več, vsi skupaj zaenkrat sploh ne

premorejo [niti stališča do hujskanja k državljanski vojni](#). Zmernost, sprava in dialog pa takšni!

Tomaž Lavrič, karikaturist Mladine, je nedavno ilustriral izjavo obrambnega ministra Marjana Šarca o Logarjevi novi platformi: »Gre zgolj za volka v ovčji preobleki ali, če hočete, volka iz pravljice, ki je požrl babico in zdaj čaka Rdečo kapico, da stori isto.«

Zabavna karikatura nam predstavi dva volkova v postelji, najbrž kar Janšo in Logarja, ki medse snubita Rdečo kapico, obenem pa računata, da bosta k sebi sprejela tudi »ta rdeče«. Pač kogarkoli za njune volčje potrebe in cilje. Sicer ne vemo, kdo je babica in kdo nova žrtev, še zdaleč tudi ne drži, da so obstoječi člani kaj prida nedolžni in naivni, toda poanta je kakopak dovolj nazorno zastavljena: kdorkoli se bo že znašel v njuni družini, bo predstavljal dobro malico.

Zdravilec bipolarnosti in kiropraktik dialoga: zakaj Logarju ne smemo nasesti

22/06/2023

»Dialog včasih pomeni tudi počakati na pravi trenutek. Če nekdo izrazito ne želi dialoga, je treba počakati, da želja po nedialogu uplahne. Ravno zaradi negativnih posledic, ki jih prinese želja po konfliktu, prej ali slej prevlada želja po dialogu. Takrat je pravi trenutek. Nezaupanje, ki ga bipolarnost prinaša, je rakava rana slovenske družbe. Nezaupanje vodi le še v večje nezaupanje.«

Časopis Delo zadnje čase podrobno spremlja projekt Platforme sodelovanja, s katerim nas želi Anže Logar kot Janšev prvoborec popeljati v zlato politično sredino. Za začetek z ustanovitvijo društva. Javnost je razdeljena: nekateri verjamejo, da je njegov projekt mišljen iskreno, spet drugi pa, da smo priča gradnji trojanskega konja, s katerim bodo poskušali izurjeni Janševi vojščaki in drugi oportunisti ob njih osvojiti mestno trdnjavo – seveda stavbo na Gregorčičevi.

Novinar Uroš Esih ga je tokrat v intervjuju benigno spraševal, kako kaže njegovemu društvu in izvedeli smo, da je v pičlih dveh tednih že pri številki 500 članov. Še več, dal je vedeti, da bi bil pripravljen prevzeti stranko SDS, če bi se njen šef s tem strinjal. Kaj zdaj, se morda ne bi kar zmenila, kako in kaj, če sta že ljubitelja dialoga, preden se trudi zagnati novo in zagotovo utrujajočo velikansko platformo preobrazbe politične krajine?

Nekajkrat sem že nakazal, da dvome v iskrenost poslanca in predsednika Sveta SDS glede politične orientacije demantira že njegova neprepričljivo baročna retorika sodelovanja in dialoga. V celoti nesramno posneta po Borutu Pahorju, kjer Logar figurira kot njegova kopija na podoben način, kot želi Janša biti duplikat Viktorja Orbana. V navedenem pojasnilu iz intervjuja, ki ga analiziram v nadaljevanju, je morda kot kiropraktik dialoga storil še kak korak naprej od svojega originala, tokrat na slabše.

Kako je Logar prevzel maskirni dialogizem

Ni dvoma, da je Pahor vsebinsko okretnejši in subtilnejši ubesedovalec, kar še zdaleč ne pomeni, da imajo njegova stališča višjo argumentacijsko vrednost. Ob obeh se nam vsakič skremži. Pri bivšem predsedniku republike sem politično držo sodelovanja in dialoga povzel s pojmom »maskirnega dialogizma«: njegovo nenehno sklicevanje na pomen dialoga je bilo nenehno v čisto posebni funkciji legitimacije vsega hudega, tudi radikalnih (vladajočih) politik, prepričan in ravnanj, posredno pa tudi v vlogi iskanja alibija za lastno nenačelno držo ekvidistanciranja do levega in desnega političnega pola. S tem je Pahorjev trik odprl prostor kar dvema zlorabama, sodelovalni podpori avtokratizmu desne politike in slabitvi instituta predsednika republike z bežanjem od zavzemanja moralnih stališč do političnega in družbenega dogajanja.

Logar je zajahal že nastavljeno dialoško agendo in jo, kot pravim, poskuša monetizirati na podoben način, kot je Pahor novo dobičkonosno nišo kapitalizacije odkril v podjetju Mastercard. No, za začetek. Kaj drugega mu ob popolni vsebinski in politični izpraznitvi vloge predsednika in za nameček lastne osebe niti ni preostalo. Povedano

drugače: Pahor se vedno bolj umika v svet kapitala, kjer največ šteje vsečnost, na izpraznjeno politično mesto pa vstopa njegova bleda kopija.

Dialog z rasistom?

Omenjena agenda je, kar si zlahka predstavljamo, izrazito nevarna. Bomo dialogizirali z rasistom, ksenofobom, nestrpnežem, fašistom? Zakaj? Da bi oplemenitili svoje znanje? Ne bomo. Saj res: morda bomo, če smo mu politično blizu in ga razumemo. Si bomo privoščili pogovor z nekom, ki ruši pravni red, demokracijo in človekove pravice? Ne bomo, ker niti ne bo pomagalo, bo pa škodovalo. Od tu naprej sta samo dve poti: da bodisi verjamemo v poslanstvo dialoga in tvegamo vtis naivnosti v prepričanjih in ravnanjih. Ali pa da točno vemo, da je v temelju naša retorika en samcat blef, jo pa maskirno uporabljamo za partikularne politične cilje. Ker ne verjamem v Pahorjevo in Logarjevo naivnost, ostane le druga možnost.

Če bi pričakovali, da Pahor nekaj ve o dialogu in ima njegov svetovni nazor kakšno pojmovno podlago, da je prebiral Sokrat in Platona, morda Martina Bubra in so mu blizu avtorji, kot so Mihail Mihajlovič Bahtin, Jürgen Habermas ali Paulo Freire, če na hitro naštejemo nekaj mislecev dialogizma, bi bili naivni tudi mi. Tudi Logar daje vtis izgubljenca, ki o njem ni prebral nobenega elementarnega dela, članka ali še manj knjige. Njegov govor o dialogu je skrajno prazen, sproten, »intuitiven« in povsem na pamet, artikulacije ne nakazujejo nobene resne konceptualne osnove in premisleka.

Če nočemo, da se dialog izrablja kot manipulacijsko orodje, moramo staviti nanj kot sredstvo izmenjave mnenj, iskanja rešitev, medsebojnega razumevanja. Toda ne za ceno vsiljevanja svojega mnenja, legitimacije nesprejemljivih stališč, s poskusi vplivanja in manipuliranja. Nič ne pomagajo iskrenost poslušanja in odprtost za različna stališča, če se pogovarjamo z rasistom. Nič ne pomaga, če se nekdo prikazuje kot zagovornik strpnosti in demokracije, če odpira vrata politikam, ki jim ne bi smel. Temeljne vrednote strpnosti, enakosti in človekovih pravic so smiselne takrat, ko niso enostransko zlorabljene. Pri Pahorju in Logarju so in so že bile.

Uplahnjena želja

Da moramo pri dialogu včasih počakati na pravi trenutek, kajti če si ga nekdo izrazilo ne želi, bo njegova neželja po dialogu (ali želja po nedialogu) uplahnila, je argumentacijsko varanje. Naj pojasnim trditev, še pred tem pa širšo logiko premisleka. Nekaj je narobe z njim, ker predpostavlja nujnost strinjanja ne zgolj z določeno metodo izmenjave mnenj (dialogom), ampak še, da je ta v vseh situacijah edini način iskanja rešitev in medsebojnega razumevanja. Kajti tudi če soglašamo, da je dialog vsakič nujno zveličaven način in metoda, pa to ne more biti res takrat, ko je zlorabljen. V vsaj eni od možnih situacij zato ne drži povedano.

Toda Logarjeva ambicija je močnejša, vse nasprotnike dialoga, in sam ves čas dokazujem, da z diskurzom o njem zgolj vara, označi za ujetnike nekakšne želje po nedialogu. Pokroviteljska drža, češ počakajmo, da bo pri njih želja uplahnela, je nekakšna kombinacija retorike *ad hominem* in *petitio principii* – predpostavil je tisto, kar bi moral šele dokazati, s čimer so vsi »nasprotniki« dialoga vnaprej označeni za sužnje svojih slepih prepričanj.

Še več, kot nam pojasni, so tisti brez želje po dialogu avtomatično promotorji želje po konfliktu. Če torej nisi zanj, te nujno žene pripadnost konfliktu. Ne, tudi to ne sledi, kot bom pojasnil.

Med odpiranjem in zapiranjem vrat je preprih

Ustanovitelj Platforme sodelovanja pušča odprti možnosti, da ustanovi lastno stranko ali da se povzpne na vrh SDS.

Trikrat sem kandidiral, preden sem bil uspešen. Dobro vem, kaj pomeni politični poraz, poudarja Anže Logar. FOTO: Jože Suhadolnik/Delo

Spletno Delo in intervju z Logarjem: odpiranje vrat in dialoški preprih

Bulverizem

Pozicija »nasprotnika« (in to pišem v narekovaju, ker na primer sam nasprotujem zgolj zlorabi dialoga kot metode) je vnaprej stigmatizirana kot zgrešena, Logar pa skuša takšno osebo označiti za zapeljano z napačnimi motivi in željami ali z njihovo odsotnostjo. Ko bodo ti sčasoma »uplahnili«, če uporabim njegov glagol, se bo situacija normalizirala. Zato moramo, kot samozadostno in samozadovoljno ugotavlja, zgolj potrpežljivo in mirno počakati, da bo spoznanje pri nasprotnikih in zanikovalcih dialoga dozorelo. V čem je varanje?

Argument o nujnosti dialoga, resda samo implicitno nakazan, ne more biti napačen kar na podlagi napačnih želja ali motivov tistega, ki mu v dani situaciji oporeka. Ti pač niso relevantni za veljavnost ali resničnost nekega argumenta – v tem primeru, da je dialog univerzalno, torej vedno in povsod, prava politična metoda. Britanski pisatelj C. S. Lewis je v svojem odmevnem eseju »Bulverism« leta 1941 uvedel svež pojem, ki se približa omenjenemu pristopu: bulverizem. Ime je povzeto po liku v njem z imenom Ezekiel Bulver. Naj navedem ključen odlomek njegovega besedila:

»Enako je z vsem mišljenjem in vsemi miselnimi sistemi: če poskušate ugotoviti, kateri so omadeževani, tako da špekulirate o željah mislecev, zgolj delate norca iz sebe. Najprej morate na povsem logični podlagi ugotoviti, kateri od njih dejansko ne delujejo kot argumenti. Potem šele, če želite, nadaljujte in odkrivajte psihološke vzroke napake. Toda najprej morate pokazati, da se človek moti, preden začnete razlagati, zakaj se moti.«

Janšev poslanec, po statistikah silno neaktiven v parlamentu, je zelo blizu bulverizmu celo na nekakšni metaravni: špekulira v kategorijah neželje drugega po dialogu, namesto da bi zavrnil začetne očitke. Še ve, ko se bo želja »nasprotnikov« vrnila, bo takoj vse v redu, tako da z njimi sploh ne rabi stopiti v argumentacijski dialog. Trditve drugih bi kar spregledal in jih zreduciral na »zakaj« se nekdo moti, namesto da bi razpravljal o »da« se moti.

Dolgčas neskončnega recikliranja Logarjeve agende

Uporaba retorike dialoga za legitimizacijo nevarnih prepričanj, dejanj in ideologij zgolj zamegljuje resnično naravo politikovega poletja in zavaja javnost glede njegovih pravih ciljev. Tokrat je dialog postal paravan za sredinsko politiko, ki bi očitno gradila most med vsemi, tudi demokrati in avtokrati. Kot sem že nekajkrat nakazal, naši novinarji zaenkrat pretežno nimajo ne volje ne znanj, da bi se Logarjevi in poprej že Pahorjevi zlorabi uprli, s čimer jo posredno širijo in upravičujejo. Prikazovanje obeh kot zdravilcev bipolarnosti in kiropraktikov dialoga deluje že skoraj smešno.

Kdor misli, da je trditev premočna, naj poskuša naštetih kritične novinarske elaboracije, v katerih bo njuna kiropraksa javnosti predstavljena kot sredstvo zavajanja, s katerim oba politika neovirano opletata.

Logar na hiperventilatorju: kako z retorično praznino osvojiti politiko

12/09/2023

Anže Logar je spet v žarišču medijskih in političnih spekulacij. Skoraj nikoli ne neha biti. Na trenutke je že mučno opazovati in se spraševati, če je to premišljena strategija plenjenja pozornosti, v kateri prostovoljno ali ne sodelujejo mediji. Bo nastopil na evropskih volitvah, bo ustanovil svojo stranko, bo šel na svoje? Morda bo v svoji matični stranki SDS nadomestil nenadomestljivega šefa? Ne, nikoli ne zvemo ničesar.

Logarju močno ugaja suspenz. Večen suspenz. Da ne vemo, kaj hoče, ker se še ni odločil. Mora nas držati v šahu čim več časa. Moramo se spraševati, kaj bo, biti negotovi, kolikor se da, po možnosti v neskončnost. [V intervjuju z Žigo Bončo na POP TV](#) je tokrat znova pokazal, na čem temelji njegov politični *modus operandi*, odkar je ustanovil Platformo sodelovanja in skuša na vsak način unovčiti svoj nastop na predsedniških volitvah, kjer je sicer bil poražen.

Toda razkrilo se je, da si ljudje želijo politika njegovega kova, priznali ali ne. Politika, ki ničesar ne daje in skoraj ničesar ne obljublja. Njegova standardna retorična elokvenca je tokrat ob pomoči novinarja poskrbela za najboljši možen opis: hiperventiliranje.

Hiperventilacija

Kaj je to, hiperventiliranje? Ne tisto, kar nam želi Logar povedati, a je po nesreči zadel pravo ime. V omenjenem pogovoru je večkrat uporabil ta izraz in semantika je v njegovih očeh tudi dovolj enoznačna – pomeni mu pretirano napihovanje političnega dogajanja brez razumne osnove. Hiperventilirajo tisti, ki ugibajo, kaj bo on storil. Hiperventilirajo ljudje, komentatorji, politiki. V bistvu pa se pri njem ne dogaja nič, on bi zgolj organiziral pogovorne tribune! Samo to! On bi se pogovarjal in pogovarjal. Zaenkrat zgolj obljublja, da bi se. On je obljuba logosa. Pustite človeku vendar do besede!

Ne, seveda ni tako preprosto. Kot sem že nakazal [v svojih prejšnjih portretih Logarja](#), si je zastavil nenavaden političen cilj: biti brez barve, vonja in okusa, kapitalizirati »sredinsko« držo Boruta Pahorja. Materializirati obljubo edinosti. Logar je imitacija bivšega predsednika, bojda človek pogovora, sodelovanja, dialoga in preseganja razlik. Toda hkrati je Logar en tak Pahor brez instagram profila, razbremenjen otročjosti instagramskega posebneža, ki rad dela selfije, si pobalinsko ogleduje mlade in starejše punce ali se družijo z estradniki in domobranci. Logar je poresnjen Pahor. Logar je Janšev ujetnik – kot Pahor. Logar je [ujetnik vsebinske praznine](#). Logar je nič, ki bi se kapitaliziral.

Od tu naprej sploh ni zanimiv in tudi nič ni kriv. Krivo je ljudstvo, ki išče nič. Z analizo slovenskega življa bi se morali ukvarjati, Logar in Pahor sta zgolj njegov simptom.

Mož odprtih vrat

Naj se vrnem k hiperventiliranju. Genialen trenutek intervjuja je nastopil, ko je Bonča svojega gosta ustavil pri njegovih ponovitvah izraza. Ker je spet uporabil zlizano frazo, da je mogoče vse, da morda bo stranka iz Platforme sodelovanja, morda ne, da »Nikoli ne reci nikoli«, da morda bo predsednik stranke SDS, morda ne bo, ampak zaenkrat je na njenem čelu »karizmatičen voditelj« in če bi se ta strinjal, bi se morda tudi on, je niz izmikanj novinar spretno zapeljal v novo vprašanje:

»Puščate odprta vrata, zato hiperventiliranje?«

Kakšen imeniten preblisk: saj res, prepil je zato, ker Logar povsod pušča vrata odprta! On je razlog hiperventilacije, ne drugi. On dela prepil, zato medijski prehlad. Ker je dojel, da ga je z ironično ostjo dobro zadel, je gost z izmikanjem nadaljeval, vendar na poseben način – manipulativno je izrečeni besedi dodal njen poprejšnji pomen in dahnil: »Saj pravim, ne želim hiperventilirati.«

Hiperventilacija je tokrat naletela nase in se zanikala.

On je samo Janšev

Toninovo snubljenje pred evropskimi volitvami, ki ga je Logar zavrnil, ni bilo zunanji povod za vabilo zgolj njemu, ampak tudi njegovemu strankarskemu šefu. Zazdelo se je, sploh ob hkratnem dvojnem medijskem nastopu jeznega »karizmatičnega voditelja«, navidez nejevoljnega ob njegovem soliranju, da mu mora javno izreči zvestobo. Končno je, kot je ponavljal Janša pred kamerami v strahu, da mu njegov član ne pobegne, Logar predsednik Sveta stranke SDS, ne samo poslanec. Želel je povedati: on je moj, samo moj. In njegov Logar ga je hitel pomirit: ja, tvoj sem. On je ves čas lojalen stranki SDS.

Si predstavljamo, kolikšna mora biti količina političnega blefa, če v isti sapi dopuščate, da boste postali predsednik SDS? Ali to lahko pomeni, da bodo vaši ustanovni člani v Platformi sodelovanja morda postali ministri v tvoji novi vladi? In sicer takole: Matej Avbelj novi Lovro Šturm na pravosodju, Mitja Čander novi Vasko Simoniti na kulturi, Jernej Pikalo novi Milan Zver na šolstvu, Alja Brglez pa verjetno kar novi Uroš Urbanija.

Čeprav pobudnik Platforme sodelovanja po javnih statistikah sodeč bolj malo hodi v parlament, kar je tudi sam priznal, saj se menda ukvarja s svojim društvom. Toda nič hudega, važno je, da je plača cela! Razen tega ankete kažejo, da imajo ljudje takšne poslance zelo radi. Ker je Janša, recimo v Odmevih, kjer je tisti dan tako rekoč »nadmestil« nekrolog pokojnemu Sašu Hribarju, na veliko pretvarjal, da ne razume, zakaj mediji tolikanj govorijo o evropskih volitvah, nam je tudi Logar razkril pravi razlog: to je zaradi začetka evidentiranja kandidatov, ki je stekel po strankah.

Seveda je logično, da javnost zanima. Ampak tokrat je znova presenetil in ni hiperventiliral: on »ne namerava kandidirati«.

Kdo nam grdo laže?

Logar se je v pogovoru branil, da nikakor ne spodbuja spekulacij o nastanku nove stranke. Ne, on že ne. In dodal: »Te spekulacije ne spodbujam, moji člani ne

spodbujajo.« Pa si preberimo članek Mete Roglič in Mihe Orešnika na portalu N1, [objavljen na dan njegovega nastopa](#):

»Na četrtkovem srečanju upravnega odbora Platforme sodelovanja so spregovorili tudi o svoji nadaljnji poti. Po informacijah N1 so kot cilj izpostavili, da se društvo preoblikuje v stranko. Le tako naj bi namreč imeli realno moč, da udejanjijo svoje predloge in zamisli, sicer bodo kot društvo ostali na ravni 'debatnega krožka'.

Nekateri naši viri iz Platforme sodelovanja tudi ocenjujejo, da s preoblikovanjem v stranko preveč zavlačujejo, saj da bi lahko začetni zagon njihovih članov popustil, v javnosti pa bi Logar izgubil potencial, ki so mu ga pokazale predsedniške volitve. Kot smo izvedeli neuradno, pa se kot možna težava kaže tudi financiranje bodoče stranke.«

V intervjuju se je Logar celo skliceval na »nega od članov upravnega odbora« v svoji platformi, ki je »jasno povedal, če pa bi šlo za politični namen, sebe ne bi videl v tej vlogi«. Kaj torej, lažejo novinarji ali laže Logar? Govorijo o stranki, celo svarijo, da jo morajo ustanoviti, ali ne govorijo in svarijo, da se to ne sme zgoditi?

Obljuba nič

Fenomen Logar zmerno spretno igra šahovsko partijo z množičnimi mediji, po svoje baranta s svojo politično vrednostjo kot kakšnimi delnicami, za katere upa, da bodo rastle ali vsaj ne bodo padle. Njegov sedanji in prihodnji kapital je strašansko odvisen od novinarjev. Kot rečeno, njegovo društvo deluje praktično na prazen pogon, na obljubo nič. Končno že skoraj eno leto obljublja javne tribune – še to, da se bodo pogovarjali, je vsakič le napoved. In na projektu res gara, zato nima časa za poslansko službo. Končno pa politično stavi na karto lika zmernega Janše in simpatije tistih, ki zavračajo njegovo radikalizacijo in toksičnost, k čemur moramo dodati razočarance na levem polu, ki jih ni sram koketirati na vse strani ali celo iščejo priložnost zase. Pri Logarju, ki dokaj jasno pove, da bi mogoče prevzel SDS, če bi šef to dovolil.

Po svoje je nov pristop res inovacija, kajti od politikov običajno zahtevamo rezultate in praktične rešitve, zdaj pa je videti, da civilnodružbeniki, že doslej močno prepleteni s politiki, na čelu s poslancema SDS Logarjem in Evo Irgl ljudstvu ponujajo le besede in imenitno »sporočilo sodelovanja«. Saj bi se veselili prihodnje analize besed in sporočil modrih ljudi, če ne bi slutili, kaj bomo prejeli – da bo Pahor po Pahorju, ki je potencialno tudi Janša po Janši, kot doslej zmogel samo pahorjanske floskule, ki več prikrivajo kot odkrivajo.

Logar predlaga nenavaden reformni ukrep – predčasne volitve

11/10/2023

Seveda ga vsakič vprašajo, če bo ustanovil stranko. In potem novinarjem zadovoljno zaprede, da ne, da je sploh ne bo. Ali pa, da bo morda nastala izjemoma. Poslanec in predsednik sveta stranke SDS Anže Logar se trenutno še najprej trudi uprizarjati velika pričakovanja glede njegovega še večjega političnega projekta, Platforme sodelovanja, natančno na način, da ne bi imeli pričakovanj. Psihološki paradoksi včasih delujejo na tak način: bolj kot nas miri, da ne bi imeli pričakovanj, večja imamo.

Težko se je spomniti kakšnega sorodnega projekta v zgodovini države, ki bi bil v tolikšni meri ujet v kontrast spekulacij, kjer po eni strani v dejanskosti akter ne bi ponujal čisto ničesar, a bi obenem perfidno gradil na visokih pričakovanjih drugih, na katera bi spretno stavil. Naloga je, kot rad ponavljam, za Logarja skrajno naporna: kako iz svojega [vsebinskega ničā](#) ustvariti vtis potencialnega kolosalnega preboja? Kako ukradeno idejo programske sredinskosti in dialoškosti, [posnete po Pahorju](#), pretopiti v delnice z dobrim donosom, ki se bodo obrestovale na volitvah? Kako v nerodnem trenutku, ko ni na vidiku nobenih parlamentarnih volitev, proizvesti dovolj suspenza, da bo njegov projekt vzdržal še kakšno leto, morda več, ko se bo morda Golobova vlada, ki na tem po nekaterih kazalcih uspešno dela, končno potopila?

Predvidljiva logika blefa

Logar nima zgolj časovne težave, ampak tudi vsebinsko in politično. Neskončne mesece je trajalo že, da je le organiziral svojo prvo vsebinsko tribuno in na njej gostil gospodarstvenike. Ljudje morajo res biti obupani ali naivni ali oboje, če so skrajno zadovoljni že z navadno okroglo mizo, ki jo lahko organizira vsako prostovoljno društvo na osnovni šoli. In na kateri, za nameček, nismo slišali res nič novega.

Okrogla miza z naslovom »Slovenija v razvojnih megatrendih« je bila dolgočasna v vseh ozirih in trojica Blaž Brodnjak, Jure Knez in Dušan Olaj ni ponudila ničesar presenetljivega. Tudi sicer bi bili skrajno naivni, če bi računali na kaj drugega. Bolj je bila podobna klasičnim AmCham čajankam v podporo slovenskim podjetnikom. Če na mediokritetni dogodek ni prišel nihče iz stranke SDS, pa se ga je po eni strani nepresenetljivo udeležila kopica propadlih politikov in dežurnih koritnikov, ki čakajo na svojo novo priložnost, pa tudi Ana Kopač Mrak, Dejan Prešiček in Metka Tekavčič iz

vrst SD. Kar najbrž pomeni, da ob Jerneju Pikalu, ki tvori osrednje jedro Logarjevih zaveznikov, naštetih iščejo nekaj zgledov tudi na tovrstnih dogodkih.

Jasno je tudi, da bi bilo za Logarja dvakrat nerodno, če bi neposredno odprl temo volitev in političnih strank: saj je vendar aktualni poslanec in programski šef Janševe stranke, zato bi vsak lahko vprašal, zakaj sedi na dveh stolčkih, če ima vse možnosti realizirati svoje ideje v okvirih svoje SDS. Varno skrit za abstraktno razpravo o prihodnosti države mora zato graditi blef na zbujanju pričakovanj, ko bo kot speči princ skočil na oder in nas vse odrešil.

Ultimativni reformni ukrep

Kasneje je v oddaji »24ur zvečer« pri Urošu Slaku znova odgovarjal na popolnoma zlizana vprašanja, ali bo ustanovil svojo stranko – zlizana v smislu, da so dolgotrajno pogosta, toda zanj zlata vredna, ker ohranjajo že opisani suspens javnega pričakovanja. V pogovoru je izrekel nekaj zares bizarnega: kritizirajoč neuspehe Golobove vlade je ocenil, da »bo verjetno smiselno kot o enem reformnih ukrepov razmisliti tudi o predčasni volitvah«.

Bolj nenavadne formulacije že dolgo nismo slišali: predčasne volitve kot reformni ukrep? Če vzamemo to trditev zares, potem bi Golobova najbolj uspešna reforma potencialno lahko postala, če bi njegova vlada z njim na čelu kmalu kapitulirala. Si znamo predstavljati, ne da bi pomislili na Monty Python, sicer samozavestnega premierja na tiskovni konferenci, ko napove svoj najbolj učinkovit ukrep v mandatu?

Vedno manj razlogov za obstoj

Logarjev projekt ponujanja ništrca, fenomenalen po tem, da nam servira robo brez barve, vonja in okusa, ima še eno veliko zadrego: ker je v javnih anketah njegova stranka SDS prehitela Gibanje Svoboda in ker je podpora vladi začela katastrofalno padati, bi vsak državljan povprečne pameti moral pomisliti, da je za obstoj Platforme sodelovanja vedno manj razlogov.

Kajti bodisi je to Janšev fantomski projekt za doseg končnega cilja na naslednjih volitvah bodisi ne gre za skrbno načrtovano agendo, ki se organizirano vodi po taktih s Trstenjakove, ampak za solo akcijo ambiciozne kopije Boruta Pahorja. Če je Janšev podtaknjenec, ima vse možnosti, da svoje velikopotezne ideje o reševanju Slovenije uresniči znotraj svoje stranke, kjer je celo predsednik sveta – vsa drugačna politična telovadba je pač zgolj teater za naivne. Njegova stranka je vodilna po meritvah in tega bi moral biti izjemno vesel.

Če pa ni njegov podtaknjenec, bi se ga v SDS že zdavnaj morali znebiti, saj jim povzroča neposredno škodo – končno je po pripovedovanju poslancev povsem neaktiven. Kakorkoli obrnemo, je šef Platforme sodelovanja docela neverodostojen: ima možnost delovati zdaj, pa tega ne izkoristi, obenem pa se obnaša, kot da ima neskončno veliko časa, hkrati pa nas svari pred trenutnimi akutnimi razmerami.

Potrebujemo tečaj intelektualne samoobrambe

Namesto tega pa je pri Slaku znova zagotavljal, da so »zagnali postopek, ki bo trajal dobro leto«. Kakšen postopek? Začeli so se pogovarjati, da se bodo začeli pogovarjati. Neverjetno nakladanje z namenom, da bi se kupovalo čas in ki ga mediji ne znajo ali nočejo ustaviti: če je situacija tako dramatična, kot sam pravi, da je, bi sam zdaj počasi zaganjal postopke, ki bodo zagnali postopke?

V težkih časih, ko nas tako grobo vlečejo za nos in smešijo našo pamet, kakor to počne Logar, resnično potrebujemo ustrezen tečaj intelektualne samoobrambe.

Vse je nared za volitve: Janša komentira volilni kapital svojega poslanca Logarja

27/11/2023

Okoli odstopa Anžeta Logarja z mesta predsednika Sveta SDS se ustvarja nesorazmerno velika pozornost. Za tiste, ki že eno leto opozarjamo na njegovo maksimalno politično nekonsistenco, saj zvesti poslanec SDS celo formalno vzdržuje svojo pozicijo v simbiozi z Janšo, zaradi česar je njegov projekt Platforme sodelovanja vsak dan bolj verjetno le model trojanskega konja za potrebe prihajajočih volitev, to dejstvo kaže na dvoje.

Prvič, manifestira bodisi bebavost domačih medijev, ki dejanje njegovega odstopa na veliko pavšalno komentirajo kot neverjetno dramatičen in odločilen dogodek, ne da bi ga postavili v omenjeni ali kakšen drug kontekst, bodisi njihov *modus operandi*, kako soustvariti novega politika in stranko. Drugič, slutiti daje, da sicer že dovolj natančno opisane tehnike privabljanja pozornosti javnosti, čeravno banalne, uspešno delujejo.

Kako ohraniti pozornost do volitev

Da se Logarjevemu zapoznelemu odstopu z mesta najvišjega organa stranke med dvema kongresoma mediji čudijo in ga napihujejo, kaže na njihovo dosedanjo ali siceršnjo naivnost, tudi na odsotnost refleksije, hkrati pa uprizarjajo tisto, za kar Janševemu poslancu dejansko ves čas gre: preživeti mora čas do volitev s čim višjo podporo in s spretnimi manevri, domišljeno doziranimi, pleniti dovolj intenzivno zanimanje in ohranjati medijsko atraktivnost, da bi preživel v okolju, kjer ima volilno telo spomin zlate ribice in ceni predvsem antipolitičnost politikov. Iz navedenega

razloga je Logar tudi prvič mimogrede namignil, da bi lahko iz njegovega društva nastala politična stranka, kar je doslej zanikal.

Njegove mučne vaje v ohranjanju pozornosti so nesporno težavno opravilo, sploh če ga merimo v letih, toda ali so novinarji poklicani, da bi morali pri tem asistirati? Kolikor mediji načrtno pristajajo na promocijske trike, so nujno politični promotorji ali kupljeni, če ne, delujejo preprosto bebavo v svoji nekritičnosti.

Logar se je oglasil na Facebooku

Ko ugibamo o avtonomiji Logarjevega projekta, se od samega začetka sučemo okoli dveh poglobitnih interpretativnih možnosti, ob tem pa ves čas opazujemo, ali bo njegov šef kaj jezen nanj. Po prvi je Janšev nekdanji minister in sedanji poslanec iskreno odločen začrtati projekt deradikalizacije njegove politične agende in se umestiti v široko desno sredino z umirjeno politiko, ki bo prepričala sredinske in tudi desne volivce, za katere domnevamo, da jih psihopolitični ekstremizem šefa SDS moti. Le kdo bi si želel politika, ki gradi na strupu, sovraštvu in delitvah, naštetu pa celo stopnjuje v smeri omemb državljanske vojne?

Zato po tej interpretaciji Janša dejansko ne sodeluje pri nastajanju projekta nove stranke, a se poraja vprašanje, zakaj stoično dopušča takšen razkroj v svoji neposredni bližini? Mu morda ne oporeka, ker mu osebni politični vremenarji na Trstenjakovi vsak dan dopovedujejo, da bo Logarja ob sestavljanju nove vladajoče koalicije krvavo potreboval kot svojega najboljšega zaveznika?

Anže Logar

24. november ob 18:31 · 🌐

👉👉👉 Grem...

Drži. Odstopil sem.

Pravijo, da moraš kot posameznik znati oceniti, kdaj je čas za prevzem odgovornosti. V politiki pa je dobro znati tudi oceniti, kdaj je prišel pravi čas, da krmilo predaš naprej. V imenu nove svežine, napredka, spremembe smeri ali preprosto zaradi notranjega občutka.

Mislím, da je ta čas nastopil zdaj. Zato sem danes nepreklicno odstopil kot predsednik Sveta SDS.

V politiki sem vedno ravnal tako, kot mi je veleval notranji občutek. Tudi tokrat mi pravi, da je čas.

Želja po aktivnem udejstvovanju v okviru nepolitičnega društva Platforma Sodelovanja mi nalaga, da v prihodnje več pozornosti namenim kulturi dialoga v slovenskem družbenem okolju. Ni ravno popularno. Posebej ne te dni, ko smo priča pravemu 'power play-u' slovenske politike.

A je ravno zato še bolj pomembno.

Različni pogledi, ki sem jih prinašal kot funkcionar stranke v notranje razprave, so zdaj naloga drugih. Odprte glave so dobrodošle, saj ga za dolgoročni razvoj in napredek ni hujšega, kot je enoumje. V stranki, zlasti pa v slovenski družbi.

Od danes naprej sem član brez funkcije v hierarhiji stranke. S tem marsikoga razbremenim samospraševanja o mojem delovanju.

Sem pa tudi poslanec, ki ostaja v poslanski skupini SDS. Kot aktiven politik z željo po vsebinskem prispevku k razvoju Slovenije. Glasoval bom za dobre predloge in se trudil v politiko prinašati zdrav razum in duh sodelovanja. Naj bo to dobrodošlo, še posebej v času, ko pri nekaterih na glasovanje vpliva celo kozmični dež.

Novembra 2022 sem rekel, da smo na začetku nečesa velikega. Je kar odmevalo... Novembra 2023 sem še vedno 'alive and kicking'. Držim obljubo. Želja po aktivnem ustvarjanju Platforme mi to nalaga.

Če vas to, kar počnem, ne moti, ste več kot vljudno vabljeni, da se mi pridružite v [Platforma Sodelovanja](#), kjer bomo skupaj iskali odgovore na vsakdanje probleme. Preko tega, kar nas povezuje, ne deli.

Dobrodošli!

Objava na Facebooku: Logar pojasni, da je odstopil kot predsednik Sveta SDS

Trojanski konj

Druga možnost je manj prizanesljiva in predpostavlja njun vnaprejšnji dogovor: kar počne njegov poslanec, je v celoti dirigirano, zaradi česar smo priča preišljeni kamuflažni politični igri, ki bo več kot očitno trajala zelo dolgo, zato morajo vsi vpleteni zelo previdno odigrati svoje vloge v resnično težavni situaciji, v kateri ima Logar nalogo ohraniti svoje ratinge priljubljenosti, kapitalizirane v predsedniških volitvah, ki jih je dosegel z nadgradnjo Pahorjevega »dialoškega« lika. Njegov šef pa mora istočasno

previdno kazati določeno zadržanost, ne pa tudi jezo, v odnosu do svojega lesenega konja, s katerim bo vdrl v Trojo na naslednjih volitvah. Ker pa zadnje čase zelo pogosto omenja predčasne, bi se to lahko zgodilo zelo kmalu – ali vsaj temu verjame.

Kar je posebej težavno v tej nevarni maskirni igri, je doseči rezultat, ko se volilna podpora stranki SDS ne bo preveč zmanjšala, ampak bo Logarjeva nova stranka dovolj komplementarno zarezala predvsem v druge politične entitete na desnici, še zlasti v stranko NSi in SLS, ki že nekaj časa dajeta slutiti nemir, ker bi se lahko zgodilo ravno to, predvsem pa pobrala glasove med neopredeljenimi in sredinskimi volivci.

Logar tokrat ni imel toliko hrabrosti, da bi stopil pred novinarje, temveč je raje pojasnila zavračal in celo na sejo sveta svoje stranke ni prišel; svoj odstop je sporočil kar po socialnih omrežjih. Zadrego, zakaj izstopa s tolikšno zamudo in morda celo po nareku, je nato opravičeval s pojasnilom, da je »čas za prevzem odgovornosti«. Nekam pozno se je tega spomnil. Še več, po njegovem je zdaj »prišel pravi čas«, da krmilo preda naprej, vse »v imenu nove svežine, napredka, spremembe smeri ali preprosto zaradi notranjega občutka«.

Človek občutka

Nato je znova ponovil isto frazo – ker bi težko rekli, da je njegov zapozneli odstop, kjer neverjetno dolgo čakamo še na izstop iz stranke SDS in z mesta poslanca, modro in korektno dejanje, se je še drugič v besedilu skliceval na »notranji občutek«, na *kairos* (grški izraz za pravi trenutek, ki je tukaj predvsem spretno izkoriščanje priložnosti, da bi dosegel največji učinek v komunikaciji) in željo po intenzivnejšem delovanju v društvu: »V politiki sem vedno ravnal tako, kot mi je veleval notranji občutek. Tudi tokrat mi pravi, da je čas.«

Nato je še zapisal, da mu želja po aktivnem udejstvovanju v okviru »nepolitičnega društva Platforma Sodelovanja« nalaga, da v prihodnje več pozornosti nameni kulturi dialoga v slovenskem družbenem okolju. »Ni ravno popularno.« Nasprotno, njegov

vzornik Pahor je dokazal, da je govoričenje o kulturi dialoga maksimalno všečno, svoje nepolitično društvo pa končno razglaša za platformo nove stranke! Ampak kaj bi s kontroverzami, če jih mediji nočejo prešteti!

Alive and kicking

V nadaljevanju Logar pojasni, da še vedno ostaja poslanec SDS, pri tem pa, vključno z mediji, pozabi omeniti, da je po statistikah prisotnosti in postavljanja vprašanj med najmanj aktivnimi med njimi, kar se mu ne očitno zdi sporno. Potem je dodal:

»Novembra 2022 sem rekel, da smo na začetku nečesa velikega. Je kar odmevalo... Novembra 2023 sem še vedno 'alive and kicking'. Držim obljubo.«

V enem letu je njegov projekt napredoval dobesedno po kapljicah in trik je zagotovo v tem, kako »nič« prikazati kot »nekaj« in majhne korake kot dramatične zasuke – toda ker se je z domačimi mediji mogoče igrati kot mačka z miško, le vajo mora ponoviti s posnemanjem svojega originala Pahorja, za snovalce okoli Logarja to niti ni preveč težavno opravilo.

Janševa analiza Platforme

[Tednik Reporter je objavil ekskluzivno in presenetljivo podrobno informacijo](#) o zadnji seji sveta SDS, na kateri naj bi nastopil sam Janša in podrobno razpravljajal o Logarju in njegovem projektu Platforme sodelovanja. Navedki so opremljeni z narekovaji, kar pomeni, da novinar Igor Kršinar zagovarja njihovo avtentičnost, dodana pa je tudi fotografija Janševega nastopa in v ozadju je prepoznavna drsnica z besedilom, projiciranim na platno.

Vsi navedki so rahlo presenetljivi in jih znova lahko beremo na podlagi obeh navedenih scenarijev: bodisi služijo pomiritvi notranje strankarske javnosti in jih moramo razložiti kot iskreno analizo in s tem kot možnost, da Janša pri projektu nove stranke ne

sodeluje, a mu ne bo posebej nasprotoval, z nekaj dvoma pa tudi kot del scenarija, po katerem je Logar zgolj izvajalec skrbno izdelanega načrta za prihajajoče volilne zmage.

Janša naj bi o Logarju govoril kar debeli dve uri in povedal, da je »v skupnem interesu, da je ločitev izpeljana korektno«, kar da vključuje odstop s funkcij, poravnavo obveznosti do stranke, nekandidiranje oseb, ki javno izjavljajo, da ne bi sodelovali s SDS« in podobno. Kdor govori o ločitvi, se očitno nanjo že pripravlja in izvaja inventuro.

Naslov Janševe analize je bil že po sebi zgovoren: »Kapital Anžeta Logarja z volitev predsednika republike.

Dve poti volilnega kapitala

Najmanj trije poudarki iz njegovega govora so več kot pomenljivi. Prvi izpostavlja dve varianti kapitalizacije Logarjevega uspeha na predsedniških volitvah, kjer je nastopil kot samostojen nestrankarski kandidat, po lastnem priznanju celo po priporočilu Janše, kar pomeni, da je po svoje neobičajno, če šef kapitalizira njegovo politično neodvisnost:

»Konec leta 2022 je bilo na posvetu poslanske skupine SDS ugotovljeno, da je možno volilni kapital Anžeta Logarja s predsedniških investirati bodisi znotraj, v krepitev SDS, bodisi z ustanovitvijo nove, suverene, vendar kompatibilne oziroma neizključujoče stranke.«

Zaključek se zdi dokaj banalen, a je po svoje skrajno bizaren: poslanska skupina SDS resno pomenkuje o tem, kako bo unovčila (samostojen) uspeh nekega svojega poslanca v obliki ustanovitve druge stranke?

Delno distanciranje

Drugi navedek iz Janševega nastopa vsebuje opis dosedanjih Logarjevih strateških potez, ki zvenijo kot kritična analiza njegovega delovanja:

»Logar je preko aktivnosti v zadnjem letu nadaljeval politiko delnega distanciranja od SDS s predsedniške kampanje. Brez posvetovanja oziroma usklajevanja timinga s SDS je ustanovil formalno obliko (društvo) Platforma sodelovanja, v kateri je politično mešana struktura. Logar ni z nobeno potezo nakazal interesa za krepitev SDS. Niti enega novega člana (kljub obvezi vseh poslancev), izstop dveh članic, ko je nastala PS, podpora spremembi ustave v nasprotju s stališčem SDS.«

Začetne dileme, v kakšni meri je prvak SDS iskreno jezen na svojega poslanca in se pri tem brzda le zato, ker se zaveda, da ga bo v prihodnosti krvavo potreboval, ali pa morda perfidno miri člane sveta, z Logarjem pa je zaupno dogovorjen v vseh podrobnostih, s tem nismo uspeli razjasniti. Vidimo, da pri opisu zaniha in uporabi za njegov register zelo blage besede, a se tudi ne odpove vlogi užaljenega šefa, ki očitno že eno leto izjemno mirno in hladnokrvno prenaša vse Logarjeve manevre. Le zakaj?

Platforma bo šla na volitve

Poglejmo si še Reporterjev tretji navedek s seje:

»Kljub drugačnim izjavam v javnosti je jasno, da je Platforma ustanovljena za nastop na volitvah v DZ (in eventuelno na volitvah v EP). V oddaji Ura moči je Logar dejal: 'Za kandidaturo za predsednika republike sem se odločil že eno leto po začetku ministrskega mandata ... in potem deloval v skladu s to odločitvijo...' Logar se je za kandidaturo odločil marca 2021, v vodstvu SDS pa je to odločitev sporočil šele slabo leto kasneje.«

Prvak SDS na tem mestu svoje analize podaja grajo skozi odkrivanje podatka, da je Logar odločitev za kandidaturo skrival slabo leto, a še pomembnejši je začetni poudarek, kjer pravi, da verjame, da bo Platforma šla na volitve. Zakaj se zdi pomembno? Svet stranke se je odvil 23. novembra, na isti dan pa so [na Radiu Ognjišče predvajali dolg pogovor](#), v katerem je Janša nakazal, da bolj verjame v nastanek liste za volitve, ne pa tudi stranke:

»Platforma organizira razprave. Predsednik Anže Logar pravi, da je to zaenkrat samo še debata o vsebini, ampak verjamem, da bo iz te platforme nastala politična lista ali stranka. Stranka težje, lista za volitve pa lažje in zagotovo.«

Iz obeh izjav bi sledilo, da Janša hkrati verjame, da je bila ustanovitev Platforme od samega začetka namenjena nastopu na volitvah in hkrati ne verjame, da bo iz nje nastala nova stranka – le zakaj bi menil kaj takšnega? Trditvi sta si lahko v nasprotju in da bi vodja opozicije na ta način zanihal, je nenavadno. Zato se zdi verjetneje, da sprti briše sledi svojih prepričanj in je nedoslednost posledica njegove previdnosti v javnih nastopih. V tej izjavi za radio pa je bil zelo iskren: »To bo nov faktor na naslednjih volitvah.«

Idealen par

Na svetu stranke so za novega predsednika izvolili Zvonka Černača, analize o kapitalizaciji Logarjeve politične prihodnosti s strani njegovega strankarskega šefa pa nazorno dokazujejo, da zelo resno preračunava svoje možnosti na volitvah, zaradi česar skoraj ni mogoče pričakovati, da bi v tej fazi prišlo do odprtega konflikta med obema. Na drugi strani [je Logar pred dobrim mesecem predlagal nenavaden reformni ukrep: predčasne volitve!](#)

Če si Logar celo mora privoščiti vsaj nekaj distanciranja od Janše, a ne preveč, da bi ohranil videz svoje avtonomije, si slednji ne more težkih napadov, s katerimi sicer ne zna skopariti. Ne glede na veljavnost obeh opisanih scenarijev trenutno vsak med njima potrebuje drugega, neodvisno od tega, ali sta si Platformo sodelovanja kot perfidno politično idejo zamislila skupaj ali ne.

Ujet na laži?

29/11/2023

Je Anže Logar grdo lagal s tem, ko je javnosti ponosno razlagal, da je odstopil z mesta predsednika sveta stranke SDS po »notranjem občutku« in ravno pravi čas, na katerega je dolgo čakal, zraven pa je navedel še kup drugih zavajajočih puhlic?

Medtem, ko se javnost že dolge mesece čudi, zakaj se je za korak ob izgradnji svoje nove politične grupacije odločil s tolikšno zamudo in čemu se ne poslovil od svojega mentorja še na druge načine, recimo z odstopom s funkcije poslanca SDS, so nekateri večji mediji te dni zagrabili podatek, da z mesta predsednika sveta stranke sploh ni odšel prostovoljno, ampak po nareku šefa stranke, ki ji z veseljem pripada, s čimer s svojim dvoživkarstvom vleče za nos vesoljno Slovenijo. Kaj torej: je odstopil po notranjem občutku ali pod prisilo?

Dialog in laganje

Novinarskih vprašanj o tem, ali je Janša zahteval njegov odstop, ne komentira in jih zavrača, podobno kot premišljeno nenehno zbuja [neskončni suspenz glede svojega projekta](#):

»Prav tako se še naprej izogiba odgovorom, ko gre za politično prihodnost njegove Platforme sodelovanja. Logarjev projekt, ki da se sicer šele razvija, je danes podprl tudi bivši predsednik republike Borut Pahor.«

Je možno, da človek globoke vere v dialog in sodelovanje, ki ju politično do konca fetišizira in skuša kapitalizirati, ne dialogizira z javnostjo in novinarji, kadar mu to ne ustreza? Si v njem lahko predstavljamo neodkritost, nepoštenost in laganje? Raje ne!

Mimikrija dveh scenarijev

[V svojem podrobnem komentarju sem že opozoril](#) na dve interpretacijski možnosti okoli tega, ali Logar vodi svoj projekt Platforme sodelovanja v tesnem sodelovanju z Janšo ali ne. Zagotovo se bomo okoli mimikrije njunega odnosa še veliko sukali v ugibanjih, saj je od tega odvisen politični uspeh obeh: prvaku SDS ni v interesu, da bi v Logarju ne imel zaveznika, podobno pa zagotovo velja tudi v obratni smeri.

Zaigrane dramske vloge in spekulacije o začrtanemu scenosledu bodo v vsakem primeru pripeljale do istega rezultata, v katerega nihče niti ne dvomi: do velike koalicijske zgodbe o sodelovanju med Janšo in Logarjem, če bo levi sredini popolnoma zdrsnilo – in Golobova vlada učinkovito dela na tem.

Gledano z vidika realnopolitičnih učinkov je praktično vseeno, ali verjamemo v scenarij dobro zrežirane dialoške drame ali morda v alternativnega o spravljenem fantiču, ki si je za zgled vzel Pahorja in bi rad zletel iz gnezda preveč avtoritativnega očeta.

Ko se original navdušuje nad kopijo

Medtem ko Logar ni imel časa priti na Svet svoje stranke in sporočiti, da odstopa s funkcije njegovega predsednika, kjer bi si mimogrede lahko ogledal brezplačno dvourno predavanje o možni kapitalizaciji njegovega projekta s strani svojega šefa, pa se je oglasil v centru svoje moči, na Jambrekovi Novi univerzi. Tam ga je pričakal njegov novozaposleni up Borut Pahor, sicer Logarjev super-ego in ideološki idol, kjer sta morda lahko izmenjala kakšno stališče o tem, ali kopija dovolj zgledno in verno sledi svojemu originalu.

V duhu svoje promocijske kampanje, kjer skrbi predvsem za to, da bi **čim bolje prodal svoj avtobiografski šund**, je sicer Pahor te dneve pripravljen komentirati politično dogajanje bolj kot kadarkoli prej v zadnjih desetih letih. Še več, odločen je narediti korak proč od dosedanjega skrivaštva in priznati, **da močno podpira Logarja**:

»Jaz nisem nikoli skrival simpatij do Platforme, zlasti zato, ker sem jo videl kot nek znak, signal enega precejšnjega dela javnosti, tako levo- kot desnosredinskega, da si želi pogovora, dialoga, kreganja o smiselnih stvareh.«

Bil je žrtev centrov moči

Čeprav povedano ne drži in je doslej naklonjenost izražal zadržano, a se občasno dobival z Logarjem, je simpatije končno le priznal, s tem pa tudi, da se ob slednjem ni po naključju pojavila njegova tesna sodelavka Alja Brglez.

Mediji in novinarji, ki so soustvarili Pahorja, v svoji avtokastriranosti skrbijo za njegovo pojavnost tudi ob promociji njegove knjige. **Urošu Slaku je v oddaji na POP TV bivši predsednik natresel kar nekaj izzivov**, a v nobenega voditelj ni ugriznil.

Pahor mu je zlahka prodajal svojo novo mantro o tem, da so vsi slovenski predsedniki vlad doslej, vključno z njim, bili nesuvereni, ker so vanje posegali »centri moči«. Smo prav slišali? Namesto da bi nam namenil pojasnilo, kdo mu je odvzel njegovo

izgubljeno suverenost v mandatu 2008-2011, je o tem raje modro molčal. Se bo našel kak novinar in ga izzval v njegovem prozornem igranju žrtve?

Pahor pri Slaku: medijska promocija nove knjige

Leva sredina je na koncu

Je kaj bolj pomembnega od tega, da si odkrit in pošten do državljanov, če si odgovoren politik, kar rad ponavlja, on pa se ob promociji svoje knjige na vse kriplje trka po prsih in vpije, da želi v njej biti zgled drugim? On kot pionir, drugi kot začetniki? V prijaznem klepetu s Slakom je našel vrsto pohval za Logarja in po njegovem se Golobova vlada »ne ukvarja s smiselnimi problemi, žal z nesmiselnimi.«

Še več, kakor da bi nas čakala volitve in mora staviti na novega konja, je tvegala diagnozo: »Leva sredina je prišla do nekega konca,« je razkril, krivi pa so znova »vplivni centri moči izven strankarskih institucij«. Vse od leta 2011 je molčal o teh skrivnostnih centrih in očitno se ima zgolj slinjenju novinarjev ob sebi zahvaliti, da mu

ključnih vprašanj ne znajo ali nočejo zastaviti, zaradi česar lahko neovirano razpreda o čemerkoli. Nato je nadaljeval:

»Ne da bi bila desna sredina že izzvana, ona z Logarjevo platformo že odgovarja na čas, ki bo šele prišel.«

Redko se zgodi, da bi original tako energično hvalil svojo kopijo in Pahor je bil nezaustavljiv: menda njegov odlitek v podobi Logarja odgovarja na neko potrebo, ki jo vsi vidimo: »Treba se je v slovenski politiki pogovarjati. Ni problem, če je prepir, ampak mora biti spoštljiv. Logar daje vtis, da je tega sposoben.«

Ni konca hvale

Pahorjevo samolaskanje je najbrž posebna narcisistična panoga: ker kopija tako odlično imitira njegove lastne puhlice o pogovarjanju in sodelovanju, ki so vedno učinkovale kot nadomestek za konkretna politična dejanja in odločitve, s tem dejansko hvali njega samega.

Ker več ni politik v polnem smislu, zvezdnik Mastercarda in kralj instagrama dokaj nepričakovano retroaktivno racionalizira vse tisto, kar je sam počel v preteklosti. Zato je v svojem nasledniku ugledal celo junaka, ki je po meri »slovenskega človeka« in njegovih pričakovanj v politiki:

»To, da ima nekdo, ki ni še veliko dostavil, če tako rečeva, tako podporo, je jasen znak slovenskega človeka: 'Dajte nam prave probleme, ob njih se bomo skregali, ampak ob njih se bomo tudi poenotili. Dajte malček več politične podjetnosti in malo manj nesmiselnih kregarij'.«

Če učitelj hvali učenca in original laska svoji kopiji, pa oba pozabita povedati, zakaj sta bila ob vseh vzhičenih besedah o dialogu doslej tako redkobesedna ob sovraštvu in

izključevanju, ki ga redno prakticira njun politični šef in prijatelj Janša, ki za nameček poziva k oboroževanju in k državljanski vojni?

V slovenski politiki ne potrebujemo več dialoga in sodelovanja, ampak najpoprej manj blefa, laganja in pocukrane retorike. Predvsem pa manj naivne volivce.

Spet bomo sproščeni

Zaenkrat nam šef Platforme sodelovanja, ki povzema svojega botra Jambreka kot ubesedovalca sproščenosti, v svojem novem besedilu ponuja projekt, v katerem navija »za oblikovanje zdravorazumske, sproščene, v prihodnost in v sodelovanje usmerjene Slovenije«.

Povedano drugače: [ponuja nam Janšo leta 2004, ko je zmagal s sloganom »Za sproščeno Slovenijo«](#). Res ni ničesar pri Logarju, kar bi bilo vsaj malo izvirno?

Biblični Han: minister je pripravljen sodelovati z Janšo

02/12/2023

»Kdo sem jaz, da bi sodil o ljudeh? Če so bili v prejšnji vladi, ne pomeni, da so bili slabi ljudje.« [Bolj odkrito gospodarski minister Matjaž Han ne bi mogel povedati](#), da je pripravljen sodelovati s komerkoli iz Janševe garniture. Mimogrede, to je čisto nekaj drugega od obljub Roberta Goloba, ki se, sploh kadar je v škripcih, ponosno sklicuje na svoj antijanšizem. Se pravi, da nikoli ne bi želel sodelovati z janšisti: on bi sodil.

Koalicija Janša, Logar in SD

[Primož Cirman spekulira](#), da je že vse pripravljeno na veliko koalicijo: Janša, Logar in Han. Scenarij je torej znan, ko in če bo prišlo do zasuka:

»Centri kapitalske moči si pač želijo miru in razdelitve države na fevde, ki jih bodo pregledno upravljali sodelujoči levi in desni. Janša, Logar in SD. Kar gledamo, je začetek novega, tokrat končnega prebijanja sanitarnega kordona okrog Janše.«

Razprave o Janševih kadrih so se očitno odprle v trenutku, ko je Golob ob popolnitvi vrst ministrov te dni resno razmišljal, da reaktivira Janševega ministra Boštjana Koritnika, [znanega ponudnika osemenjevanja žensk](#) in človeka, [ki v družbi rad štosira o tem, kako manipulirati z ženskami](#).

Ko se je moral opredeliti do te možnosti, se je Han, ki pridobiva na veljavi v svoji stranki, pred novinarji zvito skrtil za biblično govorico: »Kdo sem jaz, da bi sodil« je besedna zveza, ki jo je leta 2016 uporabil papež Frančišek, ko so ga vprašali, kaj meni o homoseksualnosti. V Pismu Rimljanom (14,10-12) beremo: »In ti, zakaj sodiš svojega brata? Ali pa ti, zakaj zaničuješ svojega brata? Saj bomo vendar vsi stopili pred Božji sodni stol.«

Služiti mamonu

Matejev evangelij (7,1-5) pa pravi: »Ne sodite, da ne boste sojeni!« Kdo sem jaz, da bi sodil drugega?? Ne sodite in ne boste sojeni. Ne obsojajte in ne boste obsojeni. Odpuščajte in vam bo odpuščeno.«

Podjetniški Han, minister za posle iz vrst Socialnih demokratov, razmišlja biblično za potrebe kapitala – sledi Matjaževemu evangeliju. On ni ta, ki bi sodil o Janši, avtokraciji, rušenju demokracije in pravne države. Briga njega, štejejo zgolj biznisi! V Matejevem evangeliju (6,24) novopečenega ljubitelja biblije čaka moralno presenečenje, saj bo moral izbrati:

»Nihče ne more služiti dvema gospodarjema: ali bo enega sovražil in drugega ljubil, ali pa se bo enega držal in drugega zaničeval. Ne morete služiti Bogu in mamonu.«

Resnični bog ali lažni bog denarja, ki v ljudeh vzbuja pohlep po bogastvu? V Hanovi glavi bo še pestro.

To počne z razlogom: Pahor vedno bolj ščiti Janšo

14/12/2023

Kako razumeti Pahorjevo vedno bolj odkrito naklonjenost Janezu Janši? Kar nekaj stvari kaže, da svoje simpatije, ki jih je moral v času svoje desetletne predsedniške funkcije tajiti že iz razloga nekakšne nevtralnosti in ekvidistance, kot nam je to pojasnil, vsakič manj skriva. No, saj kar dobro poznamo motive in o njih smo ugibali desetletje in več: njegova bližina z večnim liderjem SDS ima čisto natančen razlog ali pa je bila zgolj zvit način iskanja podpore pri levih in desnih volivcih hkrati.

Ker se mu izteka enajsto leto predsednikovanja, torej tudi »dodatek« v funkciji ekspredsednika, mu lahko malce popustijo zavore – končno se rad pohvali, da išče novega delodajalca, izstopa iz politike in nenehno omenja priložnosti zase na trgu. Morda le deloma, saj bo v naslednjih letih poskušal kapitalizirati še svoj vpliv na zahodnem Balkanu in igrati političnega lobista, ki pomaga balkanskim državam, zaradi česar je ustanovil nov zavod najbrž po tistem, ko je ugotovil, da v politični mednarodni areni zanj ni dovolj zanimanja.

Toda vrnimo se k njegovemu odnosu do Janše. Lahko bi tudi dejali, da je Pahor našel nov način zapoznele zahvale svojemu »mentorju«; [v intervjuju za Metropolitan](#) ga mimogrede jemlje v bran, saj se mu je menda dogajala velika krivica v času tretjega mandata od leta 2020. Tistega zloglasnega mandata, v katerem se je celotna svetovna politična javnost, sploh evropska, držala za glavo, ko je nemo opazovala, s kakšno hitrostjo in prostodušnostjo želi Janša orbanizirati Slovenijo in vzpostaviti svojo avtoritarno oblast.

Opozicija zastrupljala proti Janši

Bivši predsednik ga je tokrat zaščitil na manj politično riskantni točki, povezani z bojem proti koronavirusu, saj bi bilo braniti demontažo demokracije in pravne države malo težje. K temu je posredno dodal nekaj sočutja do Janševe »oblastne manire«:

»Je pa opozicija to spretno izkoriščala, češ da je to pravzaprav neka oblastna manira Janeza Janše in tako še bolj zastrupljala javnost proti njemu.«

No, zdaj torej natančno vemo: tedanji predsednik republike je šefa SDS razumevajoče potrepil po ramenu in odkril celo strup, usmerjen vanj! Kakšna psihološka projekcija: heroj toksičnosti in sovražnega govora je bil sam žrtev strupene opozicije, torej predvsem strank LMSŠ, Levice in SD. Ja, prav smo razumeli – med drugimi tudi njegove lastne in njene predhodnice ZLSD, ki ju je sam vodil od leta 1997 do leta 2012! Toliko o Pahorjevi politični »konsistenci« in oportunem obratu proč od lastnih korenin.

Logarjev podpornik in Jambrekov sodelavec

Da hitro leze v naročje šefu SDS, je bilo vidno v zadnjem letu njegovega eks-mandata na več načinov. Prvič, Pahor se navdušuje nad lastno kopijo v podobi Anžeta Logarja, nedvomno Janševega tesnega sodelavca in morda tudi njegovega trojanskega konja. V »Platformo sodelovanja« ne po kakšnem naključju pošilja svojo sodelavko Aljo Brglez.

Drugič, sprejel je sodelovanje z Jambrekovo Novo univerzo, ki pod svojim okriljem nabira akademske in intelektualne sile za pomoč Janši že vrsto let: sprva v družini Zbora za republiko, kasneje Katedrale svobode, vedno pogosteje pa kar znotraj akademskega miljeja. Ne nazadnje je lastnik omenjene univerze visokošolski mogul, ki bi brez botrstva svojega političnega strica ne mogel realizirati svojega privatnega visokošolskega fevda. Končno je bil Jambrek ideolog »sproščene« zmage SDS na volitvah leta 2004.

Tretjič, Pahor po novem sodeluje tudi z Janševo Planet TV z madžarskimi lastniki in tudi tam denarno kapitalizira svojo instagramsko predsedniško podobo, s katero je postal prestižni influencer socialnih omrežij, ki je v prostem času mimogrede predsednik republike. Svoj »podkast navdiha«, ki ga je letos izvajal za Mastercard, bo tržil še na tej televiziji, in sicer z začetkom predvajanj na dan, ko se mu izteče enoletni mandat ekspredsednika – 23. decembra.

Homofobije ne bo obsodil?

Njegova sveža prezenca na Planet TV sovпада s prihodom razvpitega Uroša Urbanije na ta medij in hkrati z odhodom Denisa Malačiča, novinarja in voditelja informativne oddaje »Planet 18«. Ta se je poslovil zaradi »gonje proti LGBTIQ+ skupnosti pod novim odgovornim urednikom«. Neroden položaj za Pahorja: namesto da bi obsodil homofobno obnašanje medija in Urbanije, pri njih po novem domuje – in potem bo zagotovo še težje kaj obsojal.

Ampak tega, da ni pripravljen komentirati sovražnih dejanj in govora, smo pri njem že dobro navajeni. Zato res ni presenečenje, da geste ni bil sposoben niti Anže Logar, nova emanacija Pahorjeve politične biti in *homo novus* dialoga, sprave in strpnosti, ki bo nadaljeval njegovo delo. Verjetno si tudi težko predstavljamo veliko potencialno koalicijo med Janšo in njim, v kateri bi en sledil madžarskemu scenariju pregona LGBTIQ+ skupnosti, drugi pa bi jo branil. Ne, šef Platforme sodelovanja bo moral tudi na tem področju iskati zapletene formulacije, kako se do družbenih fenomenov ne opredeliti, s čimer bo nujno normaliziral tudi homofobijo.

Nezadovoljen s pozornostjo medijev

»Veteran družbenih omrežij« je v omenjenem intervjuju navrgel še eno najbolj zvijačnih razlag, zakaj je bil vsa ta leta hiperaktiven na instagramu. Pahor je napletel, da je bil v to na nek način pahnjen, ker »se mi je zdelo, da mi tradicionalni etablirani mediji ne namenjajo tistega prostora, ki bi si ga po moje zaslužil, kar se politiku vedno zdi. S tem,

da nisem nikoli, kar tudi mediji povedo, nanje vršil nekega pritiska. Zato sem se tudi odločil, da poiščem eno alternativo.«

Pojasnilo se popolnoma razlikuje od tega, kar je doslej največkrat navajal: da se je na socialna omrežja podal iz velike želje, da se približa »majhnemu človeku« in še zlasti mladim ljudem. Gnal da ga je prijazen motiv tega, kako biti ljudem blizu. Zdaj pa iz njegovih ust slišimo, da se je kot predsednik republike čutil odrinjenega od resnih medijev? Tistih, ki so njegovo podobo dejansko ustvarili?

Izkoristil je tehnologijo

Svojo tezo o odrinjenosti od glavnih medijev je še specificiral in nadgradil v nekakšno eksistenčno nujo. [O tem je sicer lani že razpravljaj](#) v drugem intervjuju, vendar bistveno bolj prikrito, kar se lamentiranja tiče, tokrat pa je udaril naravnost – kakšen revež, sploh ni mogel priti v medije:

»Okej, če ne morem priti v glavne medije, na radio, televizijo, časopise, kaj mi ostane? Takrat se je začela ta nova tehnologija, ki je bila pri roki, družabni mediji. Zelo zgodaj smo razumeli, da imajo Twitter, Instagram in Facebook priložnosti, ki so neizkoriščene, mi pa smo jih dodatno izkoristili.«

Maksimalno nenavadne trditve novinarji še niso raziskali: kdo bi Pahorju onemogočal, da pride v medije, in zakaj? Saj je bil vendar ves čas v njih! Vprašanje lahko tudi obrnemo: čemu bi mediji sploh posvečali kakšno pozornost kralju instagrama, ki o politiki nima resnega stališča, ker ga ne želi imeti, podobno pa velja za status moralne avtoritete, kar ne želi biti, in vrsto družbenih vprašanj, o katerih nima mnenja?

No, morda pa lahko njegovo udejstvovanje na mestu novinarja, zaenkrat kot voditelja podkastov, razumemo kot poskus kompenzacije – soustvarjati medije, ki so soustvarili njega, in opazovati učinke tistega, kar je ustvarilo njegovo podobo, še z druge strani.

Logar simulira vlogo predsednika vlade: začenja z regijskimi obiski

31/01/2024

Vlade republike Slovenije redno izvajajo regijske obiske, da bi s tem pokazale zanimanje za regionalni razvoj in pripadnost decentralizaciji. Eden zadnjih je bil obisk Golobove vlade v Savinjski regiji prejšnjega oktobra. Pred tem je septembra 2023 obiskala koroško regijo.

Očitno se bomo morali navaditi, da izvaja vaje v simulaciji videza predsednika vlade tudi Anže Logar s svojo Platformo sodelovanja. Njegova psihopolitična taktika je že ves čas, odkar ustvarja svoje politično gibanje, dovolj premetena in zvita: ustvariti mora čim močnejšo predstavo, da je na političnem parketu pomemben ali celo najpomembnejši igralec v državi. Pri tem ima nekaj smole, ker njegove teatarske zamisli resno ogrožata kar dve okoliščini, saj trenutno ni na vidiku parlamentarnih volitev, hkrati pa mora ustvarjati vtis brezbričnosti in se kot poslanec SDS do konca sprenevedati, da mu zanje sploh ni mar. Zato nenehno zanika, da bi imel ambicijo ustanoviti stranko.

Piarovska domislica

Njegova družina je »začela z regijskimi obiski«, tokrat na Gorenjskem, med njimi poslanka Eva Irgl in Jernej Pikalo in Mitja Čander, kar je očitno nekakšna ministrska zasedba. Obiskala je občine, kot so Bohinjska Bistrica, Bled, Jesenice, Tržič. Kasneje se je šef društva Platforma sodelovanja zahvalil še podjetju M-Sora in županom občin Naklo, Šenčur, Cerklje na Gorenjskem, Preddvor, Škofja Loka in Žiri za njihovo gostoljubje. Kot pravi, so v pogovorih z župani in podjetniki ugotavljali, da vse pesti »predvsem počasnost pri umeščanju objektov v prostor in neodzivnost birokracije«. Razen tega podjetniki poudarjajo nujnost oblikovanja posebne politike glede zagotavljanja ustreznih kadrov, demografije in davkov.

Zakaj ga sprejemajo v avdienco in v kakšni meri jim sploh neko društvo, kar Platforma sodelovanja formalnopravno je, lahko pomaga, da bi se z njim morali sestajati, je intrigantno vprašanje, s katerim si Logar verjetno ne beli glave, saj z obiski le spretno gradi svoj politični vpliv med župani in gospodarstveniki. Piarovska domislica z regijskimi obiski je bila opremljena s skrbno izbranimi estetiziranimi fotografijami po

izdelanem scenariju; prostora za spontanost ni. Na eni od njih sam pozira z rdečim telefonom v roki in s širokim nasmeškom na ustih.

Po svojem bistvu je režija regijskih obiskov bila propagandna in nas še bolj utrjuje v prepričanju, da je vse okoli njegove Platforme sodelovanja zvita in pretkana igra s kar nekaj težavami politične in moralne narave. Pričakovali bi, da regije obiskujejo politiki v predvolilni kampanji, vendar ne njegovega staža: Logar je vendar še vedno zgolj Janšev poslanec, podobno kot njegova kolegica Irgl. Je potemtakem vse to kampanja SDS, o čemer že nekaj časa ugibamo? Če je že njegov šef nedavno ustanovil vlado v senci in določil ministre, zakaj ne bi njegov poslanec hlinil nalog predsednika vlade?

Logarjeva četica na obisku v gorenjski regiji: kako hliniti, da si premier? (Foto: Facebook)

Spet zanikal, da ustanavlja stranko

Zapisi Janševih portalov (Nova24, Politikis itd.) so bili tokrat neverjetno prijazni in oglaševalsko ubrani; popolnoma nič takšni, kot smo jih navajeni razbirati iz nekaterih ultimatov njegovega političnega botra v zadnjih mesecih. Vprašati bi se celo morali, ali je želja po mimikriji popustila in je Janševa zahteva, da se Logar loči od gnezda, ustanovi svojo stranko in se pozicionira na politični zemljevid, že preteklost?

Logar je v prispevku POP TV znova zanikal, da ustanavlja stranko, s čimer že od samega začetka ustvarja zgolj medijski suspenz in s tem zvito generira neskončno spraševanje medijev in javnosti, kdaj in kako se bo to dejanje zgodilo. Morda bi ga morali novinarji sabotirati in mu zastaviti nasprotno vprašanje, recimo: »Gospod Logar, danes nam še niste povedali, da ne ustanavljate stranke. Bi nam lahko zaupali, kdaj je naslednjič ne boste ustanovili?«

Razen tega opravlja mazohistično ugibanje, kdaj jo bo, posebno »distrakcijsko« vlogo: če se sprašujemo, kdaj se lahko to zgodi, pozabljamo na dejstvo, da bo njegova stranka tesno sodelovala z Janševo in prejkone vodila novo vlado, če politična levica ne najde novega rešitelja. »Odločitev naj bi sprejel na podlagi odzivov s terena,« se je izvijal tokrat.

Potem je sledila formulacija, da se »temu vprašanju želijo izogniti«. Zakaj? Svoje standardno izogibanje so tokrat formulirali takole: »Ker so se skupno odločili, da želijo delati na vsebini, in v tem trenutku ni nikogar med njimi, ki bi se ukvarjal s čimerkoli drugim kot s pripravo vsebinske podlage«. Je pa Logar zaupal, da se njegovo društvo evropskih volitev ne bo udeležilo in tudi ne bo nikogar iz odbora na drugih kandidatnih listah.

Omenjeni prispevek novinarja Žige Bonča za POP TV lahko štejemo za problemski in skeptičen, zapisi Janševih strankarskih portalov so bili neproblemski, večina medijev pa o vsem sploh ni poročala.

Halo, je kdo tam? Logarjevi na regijskem obisku na Gorenjskem (foto: Facebook)

Zakaj je Logarjevo mimikretično postopanje neetično

Poslanec SDS je tokrat s svojo domisljico obiska regij zgolj nadgradil svoje neetično početje: da ustanavlja svoj politični projekt in s tem sedi na dveh stolčkih, smemo šteti za zlorabo zaupanja volivcev SDS, ki so za njega volili in mu omogočili poslanski sedež. Če njegova spremljevalca, politolog Jernej Pikalo in direktor Beletrine Mitja Čander, igrata prihodnja ministra na obisku v podjetniških halah, lahko to morda štejemo za njihuni prostočasni aktivnosti, nekaj drugega pa je, če državljanke in državljani spremljamo maškarado poslancev. To ustvarja občutek zavajanja volivcev, ki imajo pravico zahtevati, da ti zastopajo njihove interese in ne zgolj skrbijo za svojo dobrobit v alternativnih političnih projektih, katerih izvedbo cela leta skrivajo.

V tem smislu ima Janša, če bi mu že verjeli, popolnoma prav: nepoštenost in prikrivanje načrtov v škodo obstoječi stranki sta nedopustna, zloraba zaupanja volivcev in končno

norčevanje iz vseh državljanov pa predstavljata zanikanje politične kulture, v kateri imata poštenost in integriteta delovanja osrednje mesto. Kaj lahko pričakujemo naslednjč, ko se bodo obiski regij končali? Obisk britanskega kralja Karla III. v bolnišnici ali morda papeža Frančiška v Vatikanu?

Logar je zato predvsem odvisen od prepričljivosti svojega blefa v ustvarjanju fantazme, da ravna skrajno pošteno in zainteresirano za družbeni blagor. S tem mu uspeva intenzivneje zamaskirati dejstvo, da predvsem spretno zavaja svoje volilno telo. Ker pa so ljudje neskončno naivni in dovzetni za politični teater, mu kaže kar dobro: tudi po zadnji Mediani vodi v priljubljenosti med vsemi politiki v državi.

Maškarada suspenza: dvojček Janša-Logar v pričakovanju sodelovanja

15/02/2024

Anže Logar, vele mojster maratonskih priprav na ustanovitev svoje stranke, ki so zaradi dolgotrajnosti postale že mučne za splošno javnost, je zavrnil ultimatum šefa in ni želel podpisati zaveze, da bo do konca mandata v parlamentu in zunaj njega deloval kot član SDS in njene poslanske skupine. Kakšna drama ob Janševi avtokratski gesti! V zavrnitvi sta se mu pridružila še dva poslanca: Eva Irgl in Dejan Kaloh, navidezno pogumna v tem, da nista podala zaobljube zvestobe večnemu šefu SDS. Če bi dogajanje brali »linearno«, smo zdaj bližje odgovoru, ali bo Logar stopil na samostojno politično pot – umika nazaj več ni.

Toda ta prefrigana lažna dilema je že ves čas jasna v igri sprenevedanja, kjer seveda vsi vemo, da to namerava storiti; njegova nova stranka bo, le da volitev ni na vidiku in do njih mora preživeti na političnem trgu kot oseba, o kateri se veliko ali celo čim več govori. Ni dvoma, da za njegovo namero že od začetka ve tudi Janša, le da je bil skoraj eno leto skrajno stoičen in spravljen do projekta Platforme sodelovanja. Občasno ga je hvalil.

Pred meseci je v celoti obrnil ploščo in postal nestrpen. Sam bom tvegala oceno, da pri tem le spretno igra in si uspeha svojega poslanca, predsednika sveta SDS in zunanjega ministra, tudi iskreno želi. Čemu vsa ta maškarada, kjer v dramati zaigranega špetira sodelujeta kar oba in najbrž še kak poslanec več?

Taktika suspenza

Večina medijev, recimo RTV Slovenija [v oddaji Odmevi, pristaja na zgodbo o »pretresih v stranki SDS«](#) in upornikih, ki so se postavili šefu po robu. Po eni strani ima Logar zgolj eno veliko dilemo in jo sprti stihjsko rešuje – kako zadržati rating najbolj priljubljenega politika v državi? Kako perpetuirati stalno pozornost in narediti čim močnejši vtis novega odrešenika, ki šele prihaja, ne da bi ljudje, ki sicer tako radi pozabljajo na vse, nehali računati nanj?

Njegova dosedanja taktika je bila dokaj enostavna in tudi učinkovita: nastopati mora umirjeno, torej ne preveč, in umerjeno, torej ravno prav in dozirano, vzbujati čim večja pričakovanja, da se morda pripravlja njegov strankarski projekt, česar ne storiš s tem, da ga kar napoveš, ampak ravno nasprotno, če se poigravaš z mediji in javnostjo.

Kar pomeni, da daješ le nedoločene namige, zmiguješ z glavo in fingiraš nevedneža. Ob parnih dnevih razlagaš, da ne boš ustanovil stranke, ob neparnih pa, da jo boš. Vseskozi pa predvsem miriš vse radovedne, da tega natančno še ne veš. Očitki tistih, ki tega ne

razumejo in so mu očitali neodločnost, so dejansko smešni, kajti prav omenjena drža mu prinaša najbolj optimalen rezultat. Da to pomeni način, kako javnost vleči za nos, kar je nemoralno početje, podobno kot tudi izdajati svojo stranko in volivce, moramo šteti za dve popolnoma ločeni dilemi.

Očetovska jeza

Janševe igre tudi ni mogoče spregledati. Njegova zaigrana očetovska jeza, ker se sin osvobaja, zato bi mu namenil sankcije, ni prepričljiva. Ker zagotovo ni neumen, je za dober umetniški vtis prišla malce prepozno. Logarja je razglasil za potencialnega drugega Gregorja Viranta – torej za izdajalca, ki jih on ne mara.

Teater jeze z zahtevo po podpisu posebne izjave, da bodo poslanci SDS ostali lojalni njegovi stranki, je navzven videti kot preventivni ukrep, da mu Logar ne bi ušel iz stranke in odpeljal nekaj vernikov. Zato postopa kot pošten gospodar svoje hiše, ki ne bo dovolil, da mu sosed spelje služinčad. Njegov manever stiskanja poslancev v kot z zavezami naj bi torej imel predvsem zastraševalni učinek, predvsem pa bi jim odvzel nekaj finančnih in drugih bonitet v obliki članstva v različnih parlamentarnih odborih in komisijah. Da bi Janša lahko dosegel odpoklic poslancev, kakopak ne gre.

Novi Virant

Toda kdo je bil Virant? Predvsem minister v prvi Janševi vladi, njemu lojalen možakar, ki pa se je odločil, da bi se osamosvojil. Morda tudi ta gesta ni bila naključna. »Virant je znova zatrdil, da z njegove strani ni zamere do predsednika SDS-a Janeza Janše in računa, da po volitvah zamere tudi z Janševe strani ne bo več«, smo prebrali oktobra 2011, ko je hitel tik pred volitvami ustanavljati svojo stranko. In res je zelo dobro povedal: ni bilo zamer. Nastala je Državljska lista (DL) in na volitvah 4. decembra istega leta prejela osem mandatov. Zmagal je nespretni Zoran Janković s svojo Pozitivno Slovenijo z 28 mandati. Kasneje je podpredsednik iste stranke postal Robert Golob.

Po volitvah 2011 sta se Janša in Virant znova znašla skupaj v vladi. Šef DL je postal predsednik parlamenta, toda prvak SDS je od ustanovitve njegove stranke dejansko le profitiral. Res bi bilo maksimalno čudno in prav nič verjetno, če Janša ne bi pomislil, da Logarja na naslednjih volitvah krvavo in celo usodno potrebuje. Toda ne potrebuje ga v svoji stranki, ampak v njegovi – le na ta način bo v razmerah, sploh trenutnih, lahko ustvaril dovolj široko koalicijo.

Še več, morda ob Logarju za lagodno vladanje ne potrebuje tretjega koalicijskega partnerja – odvisno od tega, koliko mandatov bi skupaj zbrala. Sploh ker je skregan s Toninovo Novo Slovenijo in ker razpada SD, ko se tudi scenarij Hanovega prevzema te stranke oddaljuje, s tem pa tudi sanjska naveza Janša-Logar-Han postaja manj verjetna možnost.

Na koncu pride objem

Ni dvoma, da Janša eksistenčno potrebuje Logarja in tudi obratno je res. Oba sta si usojena kot naravna zaveznika, želela ali ne. Ne moreta si privoščiti, da ne bi sodelovala – da bi se Janša odpovedal svojemu bivšemu predsedniku sveta, bi bilo neumno, ne zgolj nenavadno, in da bi Logar, ki prisega na program sodelovanja in dialoga z vsemi, zavračal svojo matično stranko, bi bilo absurdno in nepovezovalno. Zaostrovanje odnosov, saj bosta že jutri morda najzvestejši par, je maksimalno nesmiselno – in tudi če bi bilo res nezaigrano, bo ob razpadanju Golobove koalicije kmalu odvečno. Kvečjemu šef SDS s tem, ko Logarja sili v »osamosvojitve«, proizvaja razmere, v katerih polarizacija med njim in Platformo v seštevku oba naredi za močnejša.

Zaradi vsega naštetega je zato preprosto precej manj verjetno, da Janša ne izvaja perfidnega psihopropagandnega načrta, s katerim ustvarja zgolj vtis osebnega konflikta in zamere v skrbi za najboljši rezultat svoje stranke. Kakšen scenosled sledi v tej politični veseloigri in kakšni gledališki rekviziti bodo še uporabljeni, bomo najbrž spremljali vse do volitev, ko si bosta, vsa srečna, padla v objem.

Bil je neparen dan: Logar ostaja zvest SDS

16/02/2024

Člani Platforme sodelovanja, ki se že vidijo kot ministri, si morajo najbrž puliti lase. [Po tistem, ko je njegov šef zahteval podpis ultimata](#) in se mu je poslanec Anže Logar uprl, so se mediji znova zagnali vanj in zahtevali nova pojasnila. Zakaj niste podpisali zaveze, sta vanj drezala Tanja Starič [v »Odmevih«](#) in Uroš Slak [v oddaji »24 ur zvečer«](#). Ni šlo brez novega razočaranja: z največjo mero pohlevnosti je nesojeni novi politik na čelu Platforme sodelovanja pojasnjeval, da ostaja zvest stranki SDS. »Ne, ne odhajam,« je miril v »Odmevih«. Ne, ne ustanavlja stranke, ultimata ni podpisal, ampak sploh ne vidi razloga, da bi zapustil svojo matično SDS. Da njegova platforma »ni politična organizacija«, je prepričeval Slaka, in tudi »o stranki trenutno ne razmišljam«.

Za nami je že dobro leto permanentnega ugibanja in čudenja, kaj sploh želi doseči s svojim projektom. Vsi vemo, kaj, ampak ravno to našo vednost mora vsakič znova zanikati, da bi ohranil suspenz pričakovanj in pozornosti. Tudi tokrat ni bilo nič z naivno radovednostjo novinarjev, enkrat več niso bili potešeni. Še več, Logar skoraj ni navajal dobrih razlogov, zakaj ni podpisal [Janševe zaveze k lojalnosti](#), ampak bolj, zakaj bi jo moral; rekel je, da je v stranki SDS že od malega, od lepljenja prvih plakatov, da ji je zvest že 24 let, da lepo sodeluje, da se kot poslanec ni izneveril volivcem (čeprav ga v parlamentu redko vidijo, kar je modro zamolčal), da je stranka tako rekoč njegova prva in edina ljubezen. Skratka - z lahkoto bi lahko dodal podpis.

Medijski mazohizem

Ne dvomim, da člani Platforme sodelovanja dobro vedo, da je vse zgolj premišljena predstava. Toda novinarjem je spet jemalo sapo, ker pač ne razumejo in nočejo razumeti spretnih režije in resda malce slabše okorne igre. Logarjevo taktiko mimikrije sem že nekajkrat opisal in tudi dodal, da je prejkone načrtovana: ob parnih dnevih ležerno razlaga, da bo zapustil SDS, ob neparnih pa, da je ne bo. Včeraj je bil neparen dan.

Nateg je popoln, le mediji pristajajo na igro popolnega mazohizma. Motijo se vsi, ki v njegovih potezah vidijo omahovanje, neodločnost in cincanje, npr. Peter Jambrek, Luka Lisjak, Miha Brejc in drugi. Cena za videz nekonfliktnosti je preprosto tudi ta, da ne sme biti v konfliktu z Janšo. Če je vitez pomiritve in sprave, potem mora junaško prenašati vsa zbadanja svojega ciničnega šefa, zaigrana ali ne, in vzdržati do volitev, da se mu projekt prehitrega ustanavljanja stranke ne sfiži, kot že marsikomu. V praksi pa to pomeni tudi, da ne sme oditi iz stranke SDS. In v tem je ta kavelj, ki se ga ne more znebiti.

Hkrati je več kot jasno, da mu cincanja in nenehnega odloga potencialni volivci očitno prav nič ne zamerijo – saj je še zmerom v vrhu priljubljenih politikov. Dokler je tam, lahko počne kar koli, tudi to, da ne izstopi iz SDS in nas s svojim nemoralnim početjem vleče za nos. Zato je že ves čas bolj od naše zvedavosti, kaj želi Logar, bolj relevantno neko drugo vprašanje: kakšno patološko volilno telo moramo imeti, ki takšen nateg dopušča? Zakaj se sploh odloča zaupati nekemu, ki je bil celotno kariero orodje v rokah Janeza Janše, je na to celo ponosen in hkrati stavi na obljubo nekakšne drugačnosti?

Konstrukcija antipolitičnosti

Zdi se, da je Logar, ki je natančno nadaljevanje Pahorja z drugimi sredstvi, o čemer pišem tudi v svoji knjigi »[Pahorjev medijski flirt](#)«, spretno zastavil svojo agendo v smeri konstrukcije svoje antipolitičnosti. Seveda je po svoje degutantno, ko se politik s takšno kilometrino in funkcijami mora pretvarjati, da ustanavlja civilnodružbeno gibanje, ampak natančno to je gesta, ki jo je, sicer čisto sam, posvojil Pahor leta 2012 v svoji prvi kampanji za prevzem predsedniškega prestola in se nenadoma prelevil v navadnega človeka iz mesarije, picerije in avtoservisa. Kot vemo, zelo uspešno.

Slovenski volivec se, naveličan klasičnih tradicionalnih politikov in strank, rad zateka v formulo čaščenja outsiderja, zato je pred Logarjem težavna naloga, kako mimikretično zagotoviti takšen (napačen) vtis. Omenjeno recepturo spretno kombinira z obljubo nove nekonfliktnosti, dialoga in sredinskosti, ki ga očitno najbolj očarata, kot smo lahko videli pri dialoškem Pahorju. Čeprav je Logar njegova bleda kopija, pa očitno še vedno dovolj vžge in paradoksalno lahko v tej vlogi najbolje vztraja, če ni v odprtem sporu z Janšo – za ceno česar koli že.

Umetnost vojne

V Odmevih se je moral braniti tudi pred odkritimi namigi Mateja Tonina, da sta z Janšo popolnoma dogovorjena v scenariju uprizarjanja nekakšnega razmerja, ki se giblje na tenki premici med ljubeznijo in sovraštvom. Logar jih je zavrnil: »Vse te razprave o dogovorjenosti so že blizu teorij zarote. Zdi se mi, da se ta teza vsakič znova pojavi in se

vsakič znova na koncu ugotovi, da v bistvu s temi sumničnji ni nič.« No, zaenkrat teh ugotovitev še ni.

Ker sem indice za nasprotno prepričanje [že podrobno predstavil](#), lahko zgolj citiram klasike. Sundzi v svojem slovitem delu »Umetnost vojne« svetuje, kako se pravilno vojskovati: »V vojni je pravilo, da če je naših sil deset proti eni sovražnikovi, potem ga obkolimo. Če jih je pet proti eni, ga napademo. In če nas je dvakrat več, potem svojo vojsko razdelimo na dva dela.«

No, morda pa je nekdo zgolj diplomiral iz obramboslovja.

Lectovo srce za premierja Logarja: maskirni dialogizem in psihopolitika igranja prihodnjih vlog

04/03/2024

Anže Logar se trenutno zahvaljuje Gorenjski. Sploh gostilni Lectar, ker tam uspešno ohranjajo slovensko kulturo in tradicijo izdelave lectovih src, so povedali. Vmes se je v [novi seriji regijskih obiskov](#) srečal še z županom Občine Jezersko Andrejem Karničarjem, županom Občine Železniki Markom Gasserjem in županom Občine Radovljica Cirilom Globočnikom.

Premišljeno agendo ustvarjanja vtisa, da je tako rekoč nov predsednik vlade, sem že analiziral. Potencirana psihopolitična taktika igranja vloge, ki si jo želi, čeprav se ni osamosvojil od Janeza Janše in SDS, kajti ne samo da doslej ni ustanovil nobene stranke, [ampak celo na trenutke obljublja, da je ne bo](#), se zdi kot ponavljajoča se suha vaja v plavanju, ne da bi skočil v bazen.

Politika kot pripravništvo

Težava pa nikakor ni zgolj v navidezni neodločnosti. Njegovo društvo Platforma sodelovanja sporoča, da se na obiskih v regiji nenehno pogovarja o aktualnih projektih občin in njihovih ambicioznih načrtih. Posluša zgodbe o tegobah birokracije in željah po poenostavitvi zakonodaje. Saj res – opravlja naloge poslanca in člana stranke SDS že desetletja, še do nedavnega predsednika njenega Sveta. Vse, kar potrebuje, bi lahko storil v preteklosti in danes.

Ne, ob videzu neodločnosti se dejansko v tej igri vlog vsi pretvarjajo: na obiskih mora hliniti sam in tudi župani ga sprejemajo kot čisto svež politični up. Če se je leta 2011 Borut Pahor po neuspešnem vodenju vlade umaknil s položaja in nekaj mesecev kasneje zaigral na karto pomnožene pojavnosti nekakšnega antipolitika, ki je odvrigel gvant in kravato, navadnega sodelavca v fabriki in picopeka, poskuša Logar izpeljati nekaj

podobnega. Le da ni slekel svojih oblek in zamenjal aktualne funkcije. Ustvariti mora prepričljiv vtis, kakor da se je v politiki znašel čisto na novo, da je nepopisan list brez preteklosti kot nekakšen pripravnik in začetnik na misiji povezovanja, ki mu moramo zaupati.

Končen rezultat je odvisen od uspešnosti takšnega teatra in seveda predvsem od tega, ali bodo ljudje ponujeno igro sprejeli in se pustili voditi.

Spremenila ga je predsedniška kampanja

Logar ne ponuja resne vsebine, saj se zaveda, da bi lahko v drugem koraku postala zanj nevarna – takrat, ko bi moral svoj program in besedo uresničiti. Smo to že nekje videli? Svoj *modus operandi* ponujanja brezvsebinskega dožemanja politike je v celoti povzel po Borutu Pahorju, ki sicer kot predsednik republike ni imel izrazite potrebe po sledenju vnaprej zastavljenemu programu. Zato ni naključje, da se je tudi Logar istega domislil med kampanjo:

»Predsedniška kampanja spremeni vsakega, ki se poda na to pot. Tudi mene je. Na terenu srečaš rojake različnih političnih prepričanj, ki pa imajo v veliki večini enako željo – boljšo, pravnejšo prihodnost. To raznolikost, ki nas bogati, moramo spodbujati, ne pa da postane osrednji kriterij delitve med 'naše' in 'vaše'.«

Spremenilo ga je torej poigravanje z realno možnostjo, da bo postal predsednik republike, kar mu na koncu ni uspelo. Ker je bilo pri Pahorju ključno geslo moč sodelovanja, povezovanja in dialoga, kar sem poimenoval za »[maskirni dialogizem](#)«, kar štejem za zlorabo tega pojma, poskuša Logar zgolj zvesto slediti tej načrtani poti. Dejansko mu zaenkrat kar dobro uspeva: njegov idol je deset let zadrževal prvo mesto v lestvicah priljubljenosti, poslanec SDS pa tak rezultat dosega občasno, čeprav še sploh ni stopil v prave čevlje – vsaj tiste, ki si jih želi nositi.

Moraliziranje o nesodelovanju

Šef Platforme sodelovanja neverjetno dolgočasno repetitivno ponavlja svojo privrženost sodelovanju z vsemi, kar ponuja za svojo najmočnejšo programsko zavezo. Ujel je trenutek in moralistično zažugal, da Golobova koalicija tega ne zmore:

»Kam nas je pripeljalo odrekanje sodelovanja, lahko v zelo neolepšani verziji spremljamo prav te dni pri aktualni koaliciji. Še znotraj ideološkega bloka, ki se je zavezal sodelovati s podpisom koalicijske zaveze, jim sodelovanje sploh ne gre od rok. Ker so svojo politično večino utemeljili na platformi delitev, ne sodelovanja.«

Kot pravi, je ravno zato okrepil svoje civilnodružbeno udejstvovanje: »Z vsakim novim članom Platforme je klic k [#sodelovanju](#) močnejši.« Po njegovem politične usmeritve, ki naj Sloveniji vrne optimizem in pravo smer, ne zahteva podpisovanja nobenih izjav, temveč iskreno željo po skupnem ustvarjanju prihodnosti. Pa tudi »razumevanje ter spoštovanje drug drugega, brez nepotrebnega etiketiranja«.

Ker je to v temelju njegovih obljub, bi se smeli vprašati, kakšno bo njegovo potencialno sodelovanje z Janšo v položaju, ki nam ga obljublja v prihodnje – najbrž zgledno. Kar se zdi največji adut, je zanj tudi največja nevarnost. Če si namreč sodelovanja z njim želi ali je vse skupaj celo njun skupen perfidno načrtovan projekt, mu bo marsikdo to zameril, saj bo zagotovo držalo nasprotno, da v politiki z vsemi res ne moremo sodelovati: z avtokratom že ne.

Zdaj šele razumemo, zakaj Logar običajno ne omenja privrženosti demokraciji in pravni državi, saj bi potem tvegala, da ga preveč ljudi spomni na njegovega šefa in vlogo, ki jo je opravil sam že nekajkrat, nazadnje v mandatu 2020-2022.

Kaj pa avtoritarci?

Pričakovali bi, da bo v svojo retoriko dialoga in sodelovanja nemudoma vključil distanciranje od prihodnjega sodelovanja z avtoritarnimi politikami in svojo privrženost

načelom demokratičnih vrednot, spoštovanja svobode medijev in človekovih pravic. Tega pri njem ne najdemo. Ni nam v posebno pomoč razlaga, da tega ne stori, ker bi se potem samoovadil.

Se je pa Logar še močnejše povezal z Janševo zapuščino, saj je medse in na svoje regijske obiske vzel Marka Borisa Andrijaniča, eks ministra za digitalno preobrazbo. Trenutno torej najmanj dva ministra iz Janševe zadnje vlade kujeta politične načrte za prihodnost in po tihem stavita na novo stranko, ki bo sodelovala z vsemi, naprej očitno z – Janšo. Tretji, Jernej Pikalo, je tudi že opravljal to nalogo, čeprav v drugih vladah. Regijski obiski so potemtakem manjša parada preteklih in prihodnjih ministrov.

Ni daleč čas, ko bomo videli, v kakšni meri lahko pod zvito krinko sprememb že v drugo uspe politična mimikrija Pahorjevega maskirnega dialogizma.

Nesojeni novi princ SDS: Logar se prijazno ponuja, Janša ga neprijazno zavrača

13/05/2024

Kokošnjak slovenske politike je bogatejši za novo domisljico navidezno zablodelega upa desnice in njegove Platforme sodelovanja – Anžeta Logarja, ki bi prevzel vodenje SDS. Lahko bi brž dodali, da nenavadno blodnjavega, vendar ne zato, ker je trajalo le nekaj ur do trenutka, ko je doživel košarico, temveč ker bi se nam lahko zazdelo, da niti ne ve prav dobro, kaj bi s sabo. Toda videz bi varal in težko si predstavljamo, da bi tolikšna doza amaterizma v projektu njegove nove platforme bila iskrena, zato sicer verjamem v nasprotno: nekako mora preživeti čas do volitev in vmes vzbujati dovolj temperirane pozornosti javnosti z ohranjanjem ratingov na lestvicah priljubljenosti.

Nič od tega, kar je Logar povedal [v zadnjem intervjuju za Reporter](#), nismo slišali prvič. Morda pa v danem trenutku njegove stare domisljice spreminjajo smisel zaradi dvojega: ker bi moral projekt društva Platforma sodelovanja iz dneva v dan rasti in ne nagloma degradirati, nato pa še, ker marsikdo že od začetka sumi, da ne gre za njegovo samostojno akcijo. Le kaj bodo zdaj porekli njegovi novi pristaši, ko leze nazaj v naročje lastne stranke? In le kaj si mislijo *founding fathers* okoli njega, kot so Jernej Pikalo, Mitja Čander in Pahorjeva Alja Brglez? Da bodo po novem člani ali celo ministri iz kvote SDS?

Platforma sodelovanja in njena regresija

Hladen tuš je prišel zelo kmalu v obliki izzvanega šefa SDS. Poglejmo najprej, kako je njegov poslanec formuliral svojo svetlo prihodnost: »Pripravljen sem na kongresu prevzeti vodstvo SDS«. Vsaj tako so zapisali v naslov intervjuja in tudi na njeni naslovnici – in to v narekovajih. V intervjuju sicer takega navedka ni in vsem medijem se pri povzemanju to niti ni zdelo vredno preverjati; takšna je pač domača scena. Drži pa, da je njegova tovrstna »ponudba« Janši v pogovoru z Igorjem Kršinarjem dovolj enoznačno izražena.

Ob tem Logar izreče pričakovanje, da se bo pomladitev stranke zgodila v širšem dogovoru in sporazumu s predsednikom Janšo. Mediji so takoj hitro zgrabili novico in jo razbobnali. Tak namig ni prišel prvič, njegovo idejno regresivnost pa dokazujeta dve dejanji v zadnjega pol leta: lanskega novembra se je omenjeni poslovil z mesta predsednika Sveta SDS, obenem pa ni želel podpisati zaveze o delovanju v stranki do konca mandata.

Z njo je Janša, vsaj navidezno, izsilil lojalnost svojih poslancev, da mu ne bi zbežali drugam, kot je dovolj neskrto skomuniciral sam, na koncu pa povzročil, da so se na nasprotnem bregu novega projekta znašli trije »odpadniki«: ob iniciatorju Platforme sodelovanja še Eva Irgl in Dejan Kaloh. Ker niso podpisali izjave »zvestobe SDS«, so se februarja okrepile domneve, da nastaja samostojna poslanska skupina iz poslancev, »ki ne sledijo več volji volivcev«, kot se je izrazil njihov šef.

Tri mesece kasneje izrazi zvestobe ne bi mogli biti intenzivnejši, saj bi se očitno projektu Platforme sodelovanja mimogrede odpovedal, a zgolj, če bi mu Janša ob tem dal soglasje. Povedano drugače: Logar se sploh ne bi pomeril na strankarskih volitvah in ne bi želel ujeziti dosmrtnega predsednika svoje stranke. Večje servilnosti v politiki še nismo videli: celo v najbolj zakotnih strankah imajo resne volitve in zmaga najboljši, on pa zahteva blagoslov tistega, ki mu ga edini v edino zveličavni stranki tudi lahko da.

Logar bi pomlajeval stranko

Še več, v Reporterju svojo dogovornost, kar je njegov izraz, razloži zelo naravnost: »Pomladitev mora biti zato dogovorna, sporazumna, s širšo podporo.« Logar se kot nosilec pomlajevalne kure ponuja pod pogojem, da bi se z njim kot novo izbiro strinjal širši krog stranke.

Njegova sugestija je prišla v trenutku, ko s svojo listo ne nastopa na evropskih volitvah in se zdi odrinjen od resne politične igre. Ne po krivdi drugih, ampak čisto svoji. Razen seveda, če ni takšen amater in opazujemo skrbno premišljeno predstavo za javnost. Ni mogoče, da se na koncu ne bi razkrila resnica zaigranosti ali nezaigranosti njunega konflikta, le da do takrat ne bomo zagotovo vedeli.

Logar ves čas od svoje napovedi »velikega poka« po predsedniških volitvah decembra 2022 tudi ostaja član stranke in poslanske skupine. Verjetno drži, da je Janša pred pol leta začel dajati interne signale, da morda na naslednjem kongresu SDS leta 2025 ne bo kandidiral. Po nekaterih podatkih naj bi to mesto v nekem namigu res ponudil Logarju,

a tega kasneje ni naravnost potrdil. »To je seveda ena od možnosti na kongresu stranke SDS čez dve leti, tako kot je bila na vseh dosedanjih kongresih,« se je kasneje pitijsko izrazil ob poizvedbah, če se bo morda na stara leta le umaknil.

Akcijski triler

Na drugi strani njegov nesojeni naslednik, ki čaka na dovoljenje, nedvomno zanika lastna prizadevanja doslej. »V SDS ne morem doseči širine, kot jo lahko v Platformi,« je razlagal pred enim letom v intervjuju za Delo. V tokratnem intervjuju pa znova širi meglo okoli lastnih prihodnjih dejanj. Svojo skrivnostnost v izjavi o tem, da smo na pragu nečesa velikega in da se odpirajo in zapirajo vrata, je tokrat miril z novo mistifikacijo:

»Kdor je moj nagovor na večer predsedniških volitev ob razglasitvi rezultata razumel kot akcijski triler, bo verjetno še večkrat razočaran. Načrtom je treba pustiti čas, naslednje volitve so čez dve leti in takrat bo razvidno, v kateri smeri so bile moje besede mišljene.«

No, če je kdo napovedoval triler, je bil to ravno on. Še več, očitno še naprej stavi na misterioznost, ko nas vabi, da počakamo do volitev, saj da se bo šele takrat pokazal pravi smisel njegovih začetnih napovedi ob izteku predsedniških volitev. Kot kakšen čarovnik, ki nam bo na koncu razkril karte!

Biti ali ne biti satelit

Ko ga novinar sprašuje, zakaj je prvak SDS pred časom rekel, da računa na sodelovanje z njim po volitvah, iz česar bi smeli sklepati, da bo odigral vlogo enega od njegovih satelitov, je možnost takšnega vnaprejšnjega dogovora zavrnil kot neracionalno:

»Ne vem, če sva se razumela. Povejte mi, zakaj bi šel nekdo po poti, ki je bolj tvegana, ki ima pred sabo številne izzive samo zato, da bi bil potem nekomu satelit? Ni zdravorazumske logike.«

Morda pa je, in to zelo: če bi Logar nastopil na volitvah s svojo stranko in v tistem dogovoru z Janšo, bi lahko tudi z računico, da na koncu izpelje »očetomor«, ki se je začel z drugačnim ciljem.

Janez Janša ✓
@JJansaSDS

Ne nasedajmo. Kost so vam v tem glasilu pod uredništvom vohunčka Murčija vrgli sredi volilne kampanje, ker jim slabo kaže. Da bi se ukvarjali sami s sabo. ⚠️

@strankaSDS je suverena, odloča članstvo in ni na voljo za prevzeme. Mogoče bi glede na podporo ukinitvi volilnih okrajev poskusili v @NovaSlovenija?

[Translate post](#)

Janša je na omrežju X grobo zavrnil Logarjevo ponudbo o pomlajevanju

Igra suspenza

Ne pozabimo: doslej je neštetokrat sicer razdvojeno namigoval na možnost ustanovitve lastne stranke, potem pa se vedno znova povlekel nazaj v besedah. Igra suspenza in negotovosti je postala njegova zaščitna znamka. V intervjuju pravi, da »trenutno ne vidim razloga za samostojno pot«. Na parne dneve tako, na neparne drugače!

Njegovo cincanje ima najmanj dve resni posledici, tudi če verjamemo v teorijo o skupnem dogovoru z Janšo: s ponujanjem svojemu šefu, da ga nadomesti na mestu stranke, zagotovo pušča na cedilu istomišljenike v društvu, razen če so ti povsem brez etične drže in okusa, in to po tistem, ko je kot aktiven politik zlorabil polje civilne družbe, kar je najmanj nehigienično. Po prejeti strankarski kazni izključitve iz odborov in tem, da mora sedeti v zadnji klopi parlamenta, se zdaj ponuja za novega liderja stranke?

Janšev »knock out«

Kaj je storil Janša ob prejeti ponudbi? Nemudoma je živčno reagiral in že skoraj nesramno zavrnil njegov servilen predlog. »Ne nasedajmo,« je zapisal in tako rekoč posvaril svoje pristaše, da je Reporter izpeljal domišljeni spin v režiji Damirja Črnčeca. Ta da se v ozadju tednika trudi zakuriti požar pred evropskimi volitvami. Pa vendar: Logarjevih besed zagotovo niso zrežirali pri Golobovih.

»Stranka SDS je suverena, odloča članstvo in ni na voljo za prevzeme,« je še pribil in zaigral na karto kontekstualne polisemantike glagola »prevzeti«. Logar se seveda ni ponujal kot sovražni prevzemnik, kot nam želi sugerirati, temveč izrecno kot dogovorni in pri tem tako rekoč klečaplazil pred šefom.

Je vse to v resnici morda načrtovani spin obeh, s katerim bosta na koncu dosegla skrbno pripravljene cilj: po dvigovanju prahu, ki mora še nekaj časa trajati, sledi ustanovitev nove Logarjeve stranke, ki bo s podvojenimi močmi skupaj s SDS odplaknila anemično Golobovo stranko in trenutno vlado? Ali pa je poslanec s svojim predlogom res

nesramno razjezil svojega šefa, četudi ga je skrajno prijazno prosil za dovoljenje, da bi bil njegov naslednik? No, videli bomo.

Končno nič več skrivalnic: Logar ekspresno ustanavlja stranko

11/10/2024

Anže Logar bo nagloma ustanovil svojo stranko – do konca tega leta. Res presenečeni? Čudež njegovega počasnega jemanja slovesa od matične stranke in njenega šefa se je odvijal skoraj dve leti, vse od napovedi nečesa velikega po volilno sladkem porazu v predsedniški tekmi z Natašo Pirc Musar. Danes vemo, da se je sredi maratona zaigranega omahovanja Janšev poslanec odločil in ustanavlja svojo stranko. Da je manever dolgo pričakovan in da gre za kolosalno veseloigro, sem argumentiral sproti.

Kako iskren je bil v zadnjih dveh letih njegov napor in kakšen bo v prihodnje? Pokazal bom, da so praktično prav vsi elementi zasnutka nove Logarjeve stranke nepristni in da gre za politika, ki mu preprosto ne moremo verjeti, kadar tehtamo etičnost in verodostojnost njegovih ravnanj ali zasnutje in programsko plat napovedanega projekta.

Janša razkrije dopisovanje

Janša je poskrbel za odmevno javno objavo zasebne korespondence z njim. Vsi jo poznamo: v njej je razkril, da njegov poslanec končno zapušča stranko SDS in da od njega pričakuje, da vrne mandat.

Pot do sem je bila spretno načrtovana in po nerodnosti morda [tudi javno evforično izrečena na volilno nedeljo leta 2022](#). Svojega novega političnega projekta si Logar ni mogel privoščiti prehitro glede na oddaljeno leto parlamentarnih volitev: njegova na novo ožarjena zvezda bi v javnem mnenju prekmalu ugasnila. Zato si je izmišljal različne vrste iskanja pozornosti in vzdrževanja suspenza, kar pri domačih medijih, s katerimi se politiki igrajo kot mačke z mišjo, ni posebej težko.

Dejansko je skorajda ravnal »by the book«, kot bi rekli Angleži, tako rekoč programirano in stokrat napovedano: odlašal bo, dokler je možno, koval svojo stranko v senci Janševe in v najbolj ugodnem trenutku šel na svoje. Da optimizira čas pri zahtevnem volilnem telesu, ki marsikoga hitro izpljune in pozabi, mu niti ne moremo zameriti. Kar je v tem res komičnega, je posledično zapletanje v izjavah, obljubah in napovedih, kaj bo storil, saj se svojim pozicijam v SDS res dolgo ni želel odpovedati.

Še bolj je groteskno bilo opazovati, ko ob svoji zmerni nerodnosti v nastopih vendarle spretno prepriča še bolj nespretne novinarje; pri vodljivem in neukem volilnem telesu je pač manj težav.

Janez Janša @JJansaSDS · Oct 9

V izogib iztrganim citatom, značilnim za slovenske MSM:

Janša Janez

12:59

To: Anže Cc: Ale, mojca, Karin, Borut, Jelka, zvone.cernac & 6 more... >

Re: Izstop

Sp. g. Anže Logar,

hvala za delitev spoznanja, ki smo ga sicer delno že prebrali na spletu in pa veliko sreče pri naslednjem koraku. Upamo, da bo narejen na verodostojni osnovi in da izjavi o izstopu iz stranke sledi tudi izjava o odstopu poslanca Anžeta Logarja oziroma vrnitvi poslanskega mandata ter izpolnitev ostalih obveznosti iz 7. in 8. člena Pogodbe o kandidaturi za poslanca Državnega zbora RS, ki ste jo lastnoročno podpisali dne 12.3.2022. Ne znamo si predstavljati, da bi bil ta naslednji korak - kot začetek nečesa novega, velikega - obremenjen s prelomljeno dano in podpisano besedo ob kandidaturi v okraju, kjer niste imeli ne stalnega bivališča, ne rojstnega kraja in ne zaposlitve in kjer vam je delo stranke SDS skozi njeno zgodovino skupaj z naporu sokandidatov v volilni enoti dejansko omogočilo izvolitev. Prav tako upamo, v dobro verodostojnosti, da se ob pogledu na pogodbo ne bo kdo naknadno skliceval na ustavo, kajti ta je natančno ista in enaka kot je bila na dan podpisa pogodbe.

Lep pozdrav,

Janez Janša

Od: "Anže" <anze.logar@sds.si>

Za: "Janez Janša" <janez.jansa@sds.si>

Cc: "Ale Hojs" <ales.hojs@sds.si>, "mojca megusar" <mojca.megusar@sds.si>, "Karin Kambič" <karin.kambic@sds.si>, "Borut Dolanc" <borut.dolanc@sds.si>

Poslano: Sreda, 9. Oktober 2024 12:00:16

Zadeva: Izstop

'Ne bojte se odreči dobremu, da bi dosegli več.'

John D. Rockefeller

Spoštovani predsednik SDS Janez Janša,

po 25 letih članstva v stranki sem prišel do spoznanja, da je čas za naslednji korak.

Zato z današnjim dnem izstopam iz članstva stranke. Ob tem se želim zahvaliti vsem pogumnim, vztrajnim, delavnim in pokončnim ljudem, ki sem jih srečeval v svoji četrtr stoletja dolgi politični poti v SDS.

Tebi želim veliko sreče, zdravja in uspehov na nadaljni poti.

Vse lepo,

Anže Logar

Janša razkrije Logarjevo izstopno izjavo in svoj odgovor

Ločitev sina od očeta

[Javnost že od začetka ugiba](#), ali je tandem Janša – Logar medsebojno usklajen in nam organizira zabaven teatralni spektakel, v katerem oba bolj ali manj talentirano igrata: prvi vlogo jeznega očeta in drugi stoičnega sina, ki ponižno prenaša žaljivke na svoj račun, ker želi nehvaležno zapustiti topel dom.

Več je tistih, ki verjamejo, da je takšna teza zasnovana po teorijah zarote, a se mnogi komentatorji strinjajo, da bosta oba na koncu rade volje in brez sovraštva sodelovala. [Končno je Logar v svojem zadnjem nastopu v Odmevih](#) sam to dejstvo prihodnjega sobivanja tudi odkrito priznal – le kako bi drugače, če je vendar politik nenehnega povezovanja in dialoga! Ta plemeniti refleks naših politikov tudi sicer poznamo dovolj dobro – vsi se menda žrtvujejo za narodov blagor in se zato objamejo tudi s svojimi sovražniki, da je le nam potem zelo lepo!

Toda vrnimo se za hip k pismu. Logar rad citira misli velikih in ob slovesu je v njem navedel Johna D. Rockefellerja: »Ne bojte se odreči dobremu, da bi dosegli več«. Kot je zapisal, je po 25 letih članstva prišel do spoznanja, da je čas za naslednji korak. V objavi na Facebooku mu je ob istem času bil všeč Theodore Roosevelt: »V trenutku odločitve je najboljša stvar, ki jo lahko storite, prava stvar. Najslabše, kar lahko storite, je, da ne naredite ničesar.«

Kaj nam sporoča? Da je potreboval dve leti za spoznanje o potrebi nekaj storiti, in to nekaj dobrega (!), vmes pa je prav toliko časa odkrito dajal vse signale in celo obljubljal, da pripravlja nekaj velikega. Da ne dela ničesar, res ni bila opcija. Temu se lahko reče zgolj huronsko norčevanje iz intelekta volivcev. Tudi na vstopni strani njegove Platforme sodelovanja se najprej zaletimo v dolg citat kraljice Elizabete II. Ni dvoma, da smo s takimi navedki povabljeni k sklepanju o prvovrstni politični kvaliteti novega obraza, ki nam obljublja svežo prihodnost po meri največjih.

Menda sta težko dogovorjena

Logar večkrat uporablja diskurz sproščenosti, ta Janšev ideološki substrat pod pokroviteljstvom novorevijašev za njegovo prvo zmago leta 2004. Tudi tokrat je v svojem video nagovoru posegel po obljubi menda bolj sproščenega glasovanja. Prvak SDS, ki je z njegovim odhodom izgubil svojega zvestega člana in celo predsednika sveta stranke, če ne verjamemo v razlago o njenem skupnem teatru, je njuno zasebno dopisovanje evidentno objavil brez vednosti pošiljatelja, ki ga sicer v odgovoru vika in on njega tika. No, razen če sta bila dejansko dogovorjena.

Morda v scenariju ločitve sina od očeta Janša ni iskal soglasja, ker je računal, da ne bo oporekanja in tega ni storil zgolj zato, ker je sicer neolikan. K faksimilu objave zasebne elektronske korespondence je dopisal stavek »V izogib iztrganim citatom, značilnim za slovenske MSM.« Zavedal se je, da gre morda za eno najbolj vročih objav v zadnjem času, ki bo široko odmevala, zaradi česar mora biti »neraztrgana«. Prej omenjeni potencial igranja z množičnimi mediji kot miško je pač fino izkoristiti.

V svojem nastopu na RTV Slovenija se je Logar spet skliceval, da vnaprejšnjega dogovora z njegovim prihodnjim koalicijskim partnerjem, kar je naravnost dopustil, ni bilo, pri čemer je prst usmeril ravno v njegov ciničen odziv: »Iz odgovora gospoda Janše je zelo jasno, da je stvar težko dogovorjena.« Mar res?

Iz njega pač nič ne sledi, podobno tudi ne iz nobene njegove dosedanje reakcije. Tako kot nimamo čistega dokaza, da izvajata skupen scenarij krepitve desnega bloka s premikom v sredino in dupliciranjem strank, saj sicer Janša morda ne bi mogel oblikovati vladajoče koalicije v primeru volilne zmage, ga nimamo niti proti tej trditvi. Ker ga šef SDS na naslednjih volitvah krvavo potrebuje v koaliciji, mu res ni v interesu, da bi bil z njim v slabih odnosih.

Ko je včeraj nastopil pri Urošu Slaku na POP TV, je zato lahko miril: »Če gospod Janša zmagaja volitve, bomo mi naredili vse, da se sestavi koalicijo z največjo stranko na levi

strani.« S tem je morda namigoval, da bo svojemu dosedanjemu šefu postavljajl pogoje, pod katerimi bo z njim sodeloval, vendar v svoji stalni izmuzljivosti niti tokrat ni bil ekspliciten.

Tokraten video nagovor z obljubo, da bomo sproščeno glasovali

Vprašanje motiva

Pri Igorju E. Bergantu je ponovil podatek, da kmalu ustanavlja stranko in celo navrgel, da jo bo njegov konkurent Marko Lotrič čez dva meseca – tega decembra. To bi lahko bil eden od razlogov, zakaj mora zdaj še močneje hiteti. Po tem sodeč bomo v zelo kratkem času dobili kar dve, ki se bosta trgali tudi za pozornost podjetniških lobijev, saj jih po nekaterih podatkih potrebujeta za financiranje strankarskih infrastruktur. Če k temu dodamo še napoved upokojenske stranke Karla Erjavca, bo jesen v izteku leta še precej vroča. In to še pred projektom evropslanca Vladimirja Prebiliča, ki se tudi ponuja.

Da je SDS skrajna stranka, je Logar v Odmevih spet zanikal in celo dodal, da se lahko poistoveti z njenim programom – končno imamo pred sabo njenega donedavnega predsednika sveta. Toda če nima nobenih težav z njo in je zanj edina skrajna stranka, ki jo opazil pri nas, Levica, zakaj sploh iz nje izstopa? Tako kot nam tega nikoli ni znal pojasniti, ga tudi novinarji niso znali učinkovito vprašati.

Zagotovo ja odsotnost motiva, razen če pomislimo na njegovo čisto osebno ambicijo postati imeniten politična vodja, ki ne želi umreti v senci očeta, ena najpoglavitejših težav napovedanega projekta, ki jo spretno nadomešča s topoumnimi ideološkimi floskulami o dialoščnosti in sodelovanju, kjer programskih vsebinskih predlogov zaenkrat preprosto ni.

Nova metaforika

V tokratnih nastopih in zapisih je Logar spet igral na retorično prvino, ki jo rad uporablja – metaforiko. Da potrebujemo »klik v glavi«, nas skuša prepričati v zvenenje v naši, a ni čisto jasno, zakaj bi do kakšnega prebliska prišlo ob [popolni vsebinski praznini](#) njegovega programa in ideologije. Nekaj temu podobnega velja za obljubljeni premik v politični geografiji, saj tokrat ponuja »tretji politični steber«, »politično širino« in nekaj, kar menda »ne bo brez politične identitete«. Pri tem »sam ostaja desnosredinski politik«, a z očitnim namenom, da nagovori sredinsko in desno volilno bazo.

Znova se je zatekel tudi k metafori vrat: »Ena vrata so se torej zaprla. Čas je, da se odprejo druga. A skozi ta ne grem sam.« [Če sem v svojih zapisih doslej ugotavljal](#), da je njegov projekt brez barve, vonja in okusa, celo dobesedno s temi izrazi, se je temu zoperstavil s še eno svežo obljubo, s katero bi nevtraliziral podobne učinke: na njegovem jedilniku lahko menda pričakujemo »paleto vonjav in okusov«.

Pahor in Sinatra kot originala

Logar je bil doslej politični obraz [s šarmom neverjetne praznine](#), medtem ko ideološkega plagiatorstva ne skriva. Zakaj to pri volivcih vleče, bi nas moralo resno skrbeti. Njegovo retorično praznino sem večkrat natančno popisal, podobno pa tudi njegovo kopiranje, [ki se kaže v prevzemu ideoloških floskul Boruta Pahorja](#). Še več, ko je tokrat ob najavi svoje osamosvojitve sedel na stol in zaigral na violončelo, je to storil ob pesmi My way, se vmes med igranjem ustavil in dejal: »Moja pot«.

Kako je že dejal Pahor v intervjuju za Ona plus julija 2022? »Na koncu mandata si bom zaigral pesem Franka Sinatre My way.« Toliko znova o plagiiranju in [Logarju kot Pahorju po Pahorju](#), kot temu pravim.

»And now, the end is near and so I face the final curtain,« poje sloviti ameriški pevec in igralec. Kot vidimo, je tematsko Logar popolnoma zgrešil, če nam hiti razlagat, da smo z njim na pragu nečesa novega. Pesem govori o oziranju na lastno življenje, torej pogledu nazaj in ne naprej. Tudi v tem oziru je original precej bolj natančen od Logarja kot kopije.

Skrben piar ob napovedi nove stranke: Logarjeva pot, ki je Pahorjeva

Blef kot tretji element

Naj znova spomnim, da je ob elementu praznine in plagiatorstva zaznati še tretjega – blef nekonsistence in protislovij, ki ga dela za povsem neverodostojnega. Podrobneje bom navedel enega od dokazov za svojo trditev.

Logar se je ves čas pretvarjal glede svoje samostojne poti: ob neparnih dnevih je po ustanovitvi Platforme sodelovanja zagotavljal, da nikakor ne zapušča SDS ali da se celo pripravlja na njen prevzem. Ob parnih je govoril nasprotno. Celotno funkcij v stranki ali poslanskega mandata ni vrnil in slednjega ne namerava storiti niti zdaj.

Je pa v zadnjih Odmevih mirno razlagal, da se mu je spoznanje o nujnosti nastanka stranke utrnulo šele te dni, ker da je bil doslej dober sopotnik članom v SDS. Njegovo spoznanja, da gre na svoje, je menda dolgo časa »zorelo«. Res nič od tega, kar je storil v zadnjih dveh letih, ne kaže preveč, da govori resnico in prav nasprotno smo ves čas več kot slutili, da gre za spretno skalkulirano zgodbo.

Da ne vidi razloga za samostojno politično pot, saj čaka na kongres SDS, na katerem bo pripravljen prevzeti vodstvo stranke, smo prebrali v intervjuju za Reporter. Težko verjamemo, da je to bilo sredi letošnjega maja in že takrat mu nihče ni posebej verjel. Slabega pol leta kasneje tega prevzema evidentno ne bo, če je silno pričakovano izstopil iz stranke. Čemu vsi manipulativni manevri? Je res nekaj mesecev nazaj še verjel, da bo vodil stranko SDS in vmes bolj za šalo ustanovil še svoje politično gibanje?

Anže Logar izzval Janšo: »Pripravljen sem na kongresu prevzeti vodstvo SDS«

Igor Kršinar 18 4.421 12. maj, 2024 19:59 Osveženo: 20:02 / 12. 5. 2024

DELI NA:

Le nekaj mesecev nazaj je napovedoval, da bi prevzel SDS (vir: spletni Reporter)

Konsistenten v tem, da stranke ne bo

Ne, njegova beseda doslej ni imela nobene teže verodostojnosti. Imela je tako rekoč antitežo. Bi ga moralo biti ob tem strah? Medijev že ne, da bi mu kaj očitali, saj gre za igro mačke z mišjo.

»Upam, da mi zdaj verjamete, ko že dve leti govorim, da ni namen Platforme neka politična zgodba,« je gladko povedal v kamere 19. septembra letos in ostal živ. Ja, bilo je le 20 dni nazaj! Skoraj dve leti je občasno zatrjeval, da njegovo društvo Platforma sodelovanja nima namena postati stranka in tokrat je vzel dejstvo, da to govori že dve leti in stranke še ni, za najboljši dokaz, da je ne bo ustanovil? Hkrati je v isti sapi omenil, da [nadaljuje z regijski obiski](#) – kot kakšen predsednik vlade. Smo morda v hipertrofiji medijskega poročanja kje zaznali, da bi gospoda kdo kaj vprašal o njegovi konsistenci?

Se temu lahko reče blef ali morda odkrito laganje? Vsekakor je potem njegova verodostojnost podobna lisici, ki se je ves čas sprehajala okrog kokošnjaka in prisegala, da ji kokoši niso všeč. Dokler nekega dne ni vanj zavila. Vmes se je spomnila nasvetov mačke glede novinarjev, da se lahko z njimi igra kot z mišjo.

Ideologija na delu: Trump in Janša stavita na razum

25/02/2025

»Zdrava pamet« je v politični retoriki znova v modi. Morda nikoli ni prenehala biti. Včasih ji v slovenskem jeziku namesto »zdrava pamet« preprosto pravimo »zdrav razum«. Ali morda kar »razum«. Le kdo ne bi želel biti razumen?

V zadnjem času je postal njen velik zagovornik novi ameriški predsednik Donald Trump. Človek, ki je izrekel več kot [30.000 sicer prešteti laži v svojem prvem mandatu](#). Imenitna strategija: kolosalno vsak dan lagati je torej zdaj še postalo pametno. Se je populistična retorika sklicevanja za razum ojačala tudi v Sloveniji? Poskušal bom pokazati, da se je in da opravlja funkcijo novega slogana, za katerim se skriva preprosta ideološka operacija.

Revolucija zdrave pameti

Dotaknimo se najprej Trumpa. Že več svetovnih medijev je opozorilo na njegovo zatekanje k novemu ideologemu. »Zdrava pamet (*common sense*) sta besedi, ki ju rad uporabljam,« je dejal, ko je predstavljal svoj pogled na trčenje potniškega letala in vojaškega helikopterja v Washingtonu januarja letos. Preživel ni nihče. Na novinarski konferenci je krivdo zvalil na prejšnjo vlado in njeno politiko vključevanja.

Vzrok nesreče še ni bil znan, toda Trump je na vprašanje, kako lahko pozna vzroke, odrezavo povedal: »Ker imam zdravo pamet«. Zgodilo se je le nekaj dni po njegovem inavguracijskem govoru, v katerem je obljubil, da bodo njegovi izvršni ukazi »izpeljali popolno obnovo Amerike in revolucijo zdrave pameti«.

Kot vidimo, je od novopečenega revolucionarja in njegove zdrave pameti odvisna prihodnost države in morda tudi sveta. Pri Trumpu pod tem sloganom poteka širša kulturna vojna, ki se je izkazala za ključno pri oblikovanju njegove volilne kampanje v letu 2024: z njo si je pomagal pridobiti mlajše moške, vključno s temnopoltimi in Latinoameričani.

Janšev razum

V zadnjih tednih je tudi Janša okrepil svoje javno pojavljanje in retoriko – precej očitno v duhu pričakovanja novih parlamentarnih volitev. Njegova kampanja se je začela dobro leto pred njimi. Za dosego programskih ciljev bo Slovenija potrebovala »ustavno večino razuma«, zdaj ponavlja v svojih govorih in nastopih.

Kakšno besedno revolucijo pomeni ta fraza? Prvak SDS obljublja, da se pri nas odvija politična burleska, toda da se čas aktualne koalicije izteka in hišica iz kart sesuva. Seveda je njegova SDS programsko in kadrovsko pripravljena na naslednji vladni mandat in se odkrito veseli oblasti.

Ko Janša omenja ustavno večino razuma, dejansko ponavlja samega sebe. Januarja 2012 je nastala »Koalicija 50+«, ki jo je že takrat poimenoval za »koalicijo razuma za izhod iz krize«. Številka se nanaša na večino v parlamentu, ki jo, bodi povedano mimogrede, Golob že ima. Predsednica in predsedniki SDS, DLGV, SLS, DeSUS in NSi so takrat slovesno podpisali koalicijsko pogodbo o sodelovanju v njegovi vladi za mandat 2012-2015.

V SDS so ji dejali še »protikrizna koalicija razuma« in pribili, da se ne bodo obremenjevali z različnimi ideološkimi oznakami. Janši potemtakem beseda »razum« očitno predstavlja nekakšen označevalec za neideološko povezovanje. Kar je njegova običajna strategija, s katero nas prepričuje, da je povezovalen politik brez zamer.

Učitelj in učenec: primer Logar

V [zadnjem intervjuju za Večer](#) je Anže Logar kot nov up slovenske desnice pod krinko sredinskosti nehote nakazal, kdo je njegov tutor. Poglejmo si, kakšen jezik je uporabil: »Sem zmeren desnosredinski politik, ne maram ne leve ne desne skrajnosti. Prepričan sem, da je večina zdravega razuma v širokem polju blizu sredine.«

Ne le, da je razum njegova deviza, stavi tudi na volilno telo, ki ga menda poseduje: »Programsko naslavljamo zadovoljivo velik prostor, ki ostaja nenagovorjen. Podpirajo nas ljudje, ki prisegajo na zdrav razum in so siti politične demagogije ter medsebojnih obračunavanj.« Kasneje je nadaljeval v istem tonu: »To so samo nekatera področja, kjer z upoštevanjem zdravega razuma relativno hitro dosežeš rezultate.«

Bližino učitelja in njegovega učenca najlažje prepoznaš po njuni govorici; Janša in Logar z njo dokazujeta, da uporabljata isti jezik in iste koncepte. Zdaj sta istočasno posvojila pojem razuma, [pred tem ideologem sproščenosti](#).

Propagandistični iracionalizmi in populistična retorika onstran razumnega postanejo tem bolj nevarni, ko si politiki nesramno prisvojijo še razumskost. Si predstavljamo, [da](#)

se Trump s povprečjem 30.000 laži na mandat razglasi za največjega resnicoljubneža na svetu?

Pervertirana logika

Pri Janši je zelo značilno obljubljeni neideološkost vedno v funkciji maksimalne ideologizacije. Se pravi: obljubite, da vas ideologija ne zanima, ampak ravno ta gesta je obarvana ideološko. Tovrstna pervertirana logika značilno spremlja njegovo retoriko celotno kariero. Ne le, da je razum, angleški *common sense*, obtežen s pristranskim pogledom in nas zapelje na napačno pot sklicevanja na »kmečko pamet«, obdano z osebnimi izkušnjami in neskončnim sklicevanjem na široko ljudsko prakso, ampak je pri populističnih voditeljih, kot sta Janša in Trump, slavljenje zdravega razuma posredno namenjeno napadu na strokovna znanja in privrženost dokazom.

Vpeljana retorična gesta je zato v funkciji moralnega ločevanja med pokvarjeno elito, ki jo tvorijo ljudje domnevno slabega značaja, ki se sklicujejo na stroko in svoja znanja, ter »čistimi« malimi ljudmi, ki pa imajo prave vrednote in – zdrav razum. Podobno se nato očita politični opoziciji ali vladi, če si pač opozicijski voditelj – da je elita na oblasti odtujena in jo je zapustil razum, ki ga krvavo potrebujemo.

Razum ni racionalnost

Nekatere raziskave so celo pokazale, da bolj kot človek zaupa zdravemu razumu, večja bo tudi verjetnost, da se moti. Da so npr. napačnim informacijam o COVID-19 in volitvah najbolj verjeli tisti, ki so bolj zaupali intuiciji in čustvom ter manj dokazom in podatkom, je že na široko znano, velja pa tudi, da bolj kot volilno telo podpira Trumpa, bolj ceni intuicijo in čustva, hkrati pa zavrača dokaze. Zato si pod »zdravim razumom« ne smemo predstavljati kakšne posebne privrženosti racionalnosti.

Skrivanje za ideologijo razuma in zdrave pameti se kaže kot populistična gesta. Če pa je pri Trumpu njegov populizem splošno sprejeta diagnoza, v nekaj desetletjih pri Janši glede tega [nismo napredovali nikamor](#). Kar lahko storijo mednarodni mediji, domačim

novinarjem večinoma ne uspeva: šefa SDS nikakor ne opisujejo kot populista. Enigma, na katero ne znam odgovoriti že kar desetletje ali več.

Mi razumni, vi ne

Sklicevanje na razum je pač uspešno orodje manipulacije, s katero si pamet ne le prisvojiš (v smislu, da smo »mi« razumni, »vi« pa ne), ampak se skozi njo poenostavlja kompleksne družbene fenomene in razlage za njih. Strategija uzurpacije zdrave pameti in razuma nato služi za obračun s političnimi nasprotniki in pojasnili strokovnjakov, ki bodo obveljali za odtujene od menda »resničnih« težav v družbeni realnosti.

Z uzurpacijo razumnosti pa se nevarno zožuje prostor tudi za argumentirani diskurz, ki bi moral biti v temelju deliberativne demokracije, saj so nasprotniki vnaprej stigmatizirani kot premalo razumni. Intelektualci in znanstveniki bi seveda morali prvi protestirati. Kot največkrat, se to pri nas ne dogaja.

Po Grimsu tudi Pahor zanika genocid v Gazi: kaj nam sporoča RTV Slovenija?

02/06/2025

Zanikovalci genocida v Sloveniji imajo vsak dan mlade: po Janezu Janši, Branku Grimsu in Anžetu Logarju se je, morda kar pričakovano in v skladu z zahtevami po dvigu RTV prispevka zaradi ohranjanja kvalitetnih vsebin, v programu pojavil še bivši predsednik Borut Pahor.

Pričakovali bi, da bo kralj Instagrama, kot so mu dejali, [deklarirano človek brez politične morale in avtoritete](#), o najbolj resnih temah tega sveta vsaj spokojno molčal, če želi pač biti vsakodnevni [zabavljaj na Instagramu in TikToku](#). Od podjetnih komikov ne pričakujemo slabih šal na račun ubijanja nedolžnih otrok in genocida. Ampak zgodilo se je ravno to!

Ni razočaral

Nikakor nismo smeli biti presenečeni, ko je novopečeni podjetnik, tako se zdaj med drugim predstavlja, sedel na aboniran sedež pri Jožetu Možinu, promotorju Janševe ideologije na RTV Slovenija. Zato bi bilo že skoraj razočaranje, če bi bil imel glede Gaze drugačno prepričanje od sebi najbližjih botrov.

[Janši naklonjen novinar je seveda v intervjuju z njim](#) nenehno drezal v smeri prepričanja svojega političnega idola in ga pripeljal do licitacije, kjer je verjetno pričakoval »pravilen« odговор: do jasnega stališča, da vsakodnevnega klanja ljudi v Gazi ne smemo šteti za genocid. Omenjeno temo je vpeljal z omembo nedavnega govora predsednice republike Nataše Pirc Musar v bruseljskem parlamentu in od njenega predhodnika želel slišati, ali se z njeno oceno o genocidu v Gazi strinja.

Možina je zato predvidljivo drezal: »Je to bilo pogumno dejanje ali kaj drugega?«

Janez Janša ✓
@JJansaSDS

Predsednica @nmusar o genocidu, ki ga ni.

Zato, da prikriva tistega, ki je bil. V njeni državi. Zavržno.

[Translate post](#)

10:26 AM · May 22, 2025 · 12.8K Views

Janša odločno zanika genocid v Gazi

Potrudil se je z razlago

[Od Grimsa in Logarja kot nedavnih zanikovalcev genocida na TV Slovenija](#) je Pahor vendarle storil korak naprej. Sicer je v samem začetku kurtoazno pohvalil predsedničin »dober govor«, potem pa se takoj začel distancirati do njene izjave, deležne ovacij in odobravanja. Njeno stališče je ponižujoče najprej zvedel na občutenje, kajti »če je tako

začutila, je to pač rekla, jaz pa ne bi«. Kaj je tisto, česar on nikakor ne bi rekel? Obljubil je celo pojasnilo:

»Jaz tega, kar se dogaja v Gazi, ne bi ocenil za genocid in bi rad pojasnil, zakaj.«

Vidik, da se je trudil z razlago, je pomemben. Tega doslej njegovi predhodniki in istomišljeniki niso niti poskušali; za Janšo genocida v Gazi enostavno ni, Grims bi govoril le o edinem genocidu, ki je zanj resničen, povojnih pobojev v Sloveniji, Logar bi zgolj bežno namigoval na pravne definicije. V oddaji s Tanjo Gobec je slednji hladno razlagal, da predsednica ne bi smela govoriti o genocidu, ker tega ni potrdilo še nobeno sodišče.

No, takšen pravnoformalni pristop pomeni, da imamo še srečo, ker Logar ni živel v času druge svetovne vojne. Kajti potem bi za Hitlerjeve zločine proti človeštvu zahteval, da jih ne smemo omenjati, dokler jih po vojni ni potrdilo Mednarodno vojaško sodišče v Nürnbergu.

Toda vrnimo se k Možinovi oddaji. Ker se je bivši predsednik zavedal, da bo vse naštetu morda premalo, se je blago potrudil v razlagi:

»Torej vsi smo zgroženi nad nesorazmernostjo ukrepov, ki jih izraelska vlada izvaja za to, da bi opravila s Hamasom. Pozabljamo, da ta Hamas še vedno zadržuje nedolžne izraelske talce.... In še vedno ni pripravljen izpustiti nedolžnih žrtev. Zato pa seveda palestinsko ljudstvo v Gazi plačuje strahovito in nesorazmerno ceno. Absolutno. To ravnanje obsojam.«

Genocida ne vidi

Za razliko od prej naštetih, ki ne želijo posebej obsojati ravnanja Izraela ali videti trpljenja palestinskega ljudstva, smo lahko vsaj malo zapredli – končno bomo slišali nek argument! Ta sicer ni bil posebej kompleksen, je pa dovolj evidenten. Pahor predvsem

trdi, da izraelska vlada želi »opraviti s Hamasom«. Pa to res drži? Ali ni morda njen končni cilj kar palestinsko ljudstvo?

V nadaljevanju je zato spregovoril o preiskovalnih postopkih pred sodiščem o tem, ali »gre tam« za vojne zločine in dodal, da besedo »verjetno«. Potem se je vprašal, ali so to »zločini zoper človečnost« in dodal »morda«. Stopnjeviti retorični niz odgovorov z »verjetno« in »morda« je nato zaključil z »ne«:

»Ampak predsednica je šla zelo daleč in je to ocenila za genocid. Jaz tako daleč ne bi šel.«

Pozor, v tem ni poskušal le sugerirati, da moramo tehtati, katerega od izrazov (»vojni zločin, »zločini zoper človečnost« ali »genocid«) bi uporabili, sam pa je neopredeljen, ampak je kot argument, zakaj bi zaenkrat raje izločil možnost genocida, posredno nakazal, da njegovih elementov v moriji v Gazi ne vidi.

Ni zgolj navajal argumenta iz odločitve sodišča, s katerim si je pomagal že Logar, ampak je že bolj decidirano povedal svoje mnenje, tokrat s pomembno dodano razlago, da izraelska vlada izvaja vojne operacije zaradi Hamasovega zadrževanja talcev. Pa je ta razlaga pravilna ali relevantna?

Zakaj Pahor že ve?

Zagotovo obstajajo razlike med vojnim zločinom, zločinom proti človeštvu in genocidom – te se kažejo predvsem v namenu, obsegu in definiciji. Poglejmo leksikonske: vojni zločini so resne kršitve mednarodnega humanitarnega prava, ki se zgodijo med oboroženim konfliktom. Zločini proti človeštvu so široko razširjena ali sistematična dejanja, storjena proti civilnemu prebivalstvu in so običajno del organiziranega napada. Opredeljeni so v Rimskem statutu Mednarodnega kazenskega sodišča. Genocid je namerno in sistematično uničevanje, v celoti ali delno, določene

etnične, rasne, verske ali nacionalne skupine, kot je opredeljeno v Konvenciji ZN o genocidu. Toda kaj to spremeni?

Ni dvoma, da je ključen namen genocida uničenje določene etnične, verske ali druge skupine. Tudi ne, da ima pomembno pravno in moralno težo, saj je opredeljen kot najhujši zločin v mednarodnem pravu. Ampak tu ne gre za to, kateri opis uporabiti, da bo deloval retorično čim močneje in zbudil emocije in obsodbo javnosti. Raje obrnimo spraševanje: kako lahko Pahor izključi možnost, da se v polnem pomenu besede v Gazi ne dogaja nekaj, kar je na las podobno holokavstvu ali genocidu v Ruandi in Srebrenici?

Pahor pri Možini: genocida ne vidi

Non sequitur

Trdim, da Pahor izvaja zvijačo, ki ji v argumentaciji pravimo *non sequitur* (ne sledi): iz ugrabitve izraelskih talcev pač ne sledi, da se v Gazi ne bi izvajal genocid. Takšno dejstvo ugrabitve tudi ni pravno relevantna okoliščina. Če se v nekem oboroženem

konfliktu, in še ta je zelo enostranski, pojavi motiv ugrabitve kot razlog »povračilnih ukrepov«, ne moremo kar reči, da se genocid ne izvaja, pa četudi bi obstajale kršitve prava na palestinski strani.

Povedalo še drugače: tudi če Hamas zadržuje talce, kar je lahko neetično, to ni relevantno za vprašanje, ali druga stran izvaja genocid. V definiciji genocida tudi ni pogoja, da bi druga stran morala biti vojaško »nedolžna« – razen tega se argument, da Hamas uporablja palestinsko ljudstvo za ščit, nenehno uporablja v izraelski propagandi, da bi se legitimiralo zločine.

Zato lahko upravičeno sumimo, da Pahor z uvajanjem fines znotraj pravne terminologije zgolj manipulira in zganja moralni relativizem, da bi opravičil izraelsko stran. Če zganja moralni relativizem na truplih nedolžnih otrok, pa najbrž česa bolj moralno zavržnega v življenju skoraj ni mogoče storiti. In o tem bi se morali resno pogovarjati, sploh zato, ker nam bo že jutri na družbenih omrežjih znova serviral svojo novo norčijo.

Kadar ne razpravlja o tem, da genocida ni, Pahor daje različne nasvete, tudi glede uporabe slinčka

Kaj vse Pahor posredno zanika?

Razprava o tem, ali se v Gazi odvija genocid, se bo odvila na Meddržavnem sodišču v Haagu. To se je že odzvalo in Izraelu odredilo sprejetje vseh razpoložljivih ukrepov za takojšnjo preprečitev pobijanja Palestinecev v Gazi ter drugih dejanj, ki bi jih bilo mogoče opredeliti kot genocidna. Kot pravijo sami, takšni izredni ukrepi ne prejudicirajo končne razzodbe, ampak so namenjeni »ustavitvi izvajanja potencialnih dejanj genocida«.

O vsem je bilo povedanega že veliko. Trenutno grozljivo dogajanje vsebuje veliko elementov, značilnih zanj: ogromen obseg ubijanja in uničenja, njihovo dolgotrajnost, stalne napade na bolnišnice, poškodovanje več kot 80 odstotkov zgradb in šol, razselitev več kot 90 odstotkov prebivalstva, omejevanje dostopa do vode, hrane in zdravil,

napade na vodovodno in električno infrastrukturo. Vse naštetu težko razumemo drugače kot bodisi sistematično ubijanje članov palestinskega ljudstva ali najmanj kot povzročanje pogojev, ki vodijo k njihovemu uničenju.

Ali obstajajo dokazi o genocidnem namenu? Številne izjave izraelskih politikov in vojakov, še bolj pa dejanja, dokazujejo ti. *dolus specialis* in ne bom jih ponavljal. Obseg napadov na civiliste in civilne infrastrukturo, bolnišnice, begunska taborišča, varna območja ali območja, ki so humanitarna, dokazujejo takšen namen. V zadnjih tednih spremljamo še kalvarijo, ko Izrael očitno namerno blokira razdeljevanje humanitarne pomoči v obliki hrane, zdravil in goriva. Še več, sistematično strelja na nedolžne ljudi med razdeljevanjem hrane, kakor da bi želel namerno povzročiti čim več lakote.

Pahor večine ali nič od tega ni opazil.

Zlo seva iz ekrana

Ni veliko presenečenje, če Grims kot Janševa kopija razlaga, da genocida ni. Ni presenečenje, če Pahor kot druga Janševa kopija razlaga, da genocida ni. Ni presenečenje, če Logar kot Janševa in [hkrati Pahorjeva kopija](#) razlaga isto. Se bodo morda, če bo sodišče v Haagu presodilo nasprotno, naštetu poslovali s svojih političnih položajev? Ali pa jih bodo novinarji, ujete v moralnem breznu zanikanja genocida, še vedno ujčkali in spraševali za mnenje?

Dva najboljša Janševa moža v osrednjem terminu na TV Slovenija sta tokrat uprizorila »nepozabno« dehumanizacijsko gesto. Nepozabno zato, ker je ne bi smeli pozabiti. [Le kaj je politični desant na RTV Slovenija med leti 2020 in 2023](#) v primerjavi z njegovim nadaljevanjem?

Na nek način zlo obstaja že v govoru o genocidu. Včasih zlo seva iz ekrana med gledanjem TV Slovenija.

Šarada ali bedarija? Logar in Janša kot zvezdi političnega teatra

31/08/2025

Nova odkritja tednika *Mladina*, da Janez Janša in Anže Logar skrivaj sodelujeta pri oblikovanju nove morebitne vladajoče desne koalicije, temeljijo na začetni široko navzoči spekulaciji, okoli katere se vrtimo že nekaj let, odkar spremljajo projekt njunega (navideznega) razdruževanja. Je njun verbalni spor dejansko spretno zaigran, in sicer ves čas od Logarjeve kandidature za predsednika republike konec leta 2022, ko je enigmatično [napovedal »nekaj velikega«](#) in se mu je morda pri tem zareklo? Bi lahko šteli, da je projekt njegove nove stranke utemeljen na perfidni potezi lansiranja novega satelita SDS za nastop na volitvah leta 2026, morda tudi že prej, če bi prišlo do predčasnih volitev? Zdaj sicer že vemo, da teh ne bo.

Mnenja o dilemi so že dve leti in pol različna. Zadnje dejanje pripojitve stranke Konkretno k Logarjevim Demokratom, če upoštevamo finančne koristi in kadrovske povezave, zagotovo induktivno povečuje uspešnost hipoteze o »šaradi«, kot temu pravi Borut Mekina, ki podpisuje Mladinin prispevek. Po domače: po njegovem se pred nami odvija skrbno načrtovani politični teater, ki po nujnosti obsega tudi precej igralskih vložkov enega in drugega protagonista.

Moje mnenje je, da je dilema realna in da nobene od možnosti ne moremo kar izključiti. Hkrati pa tudi, da je nekako lažna, saj je več kot jasno, da bosta Logar in Janša sodelovala tako ali drugače, sploh pa, če se bosta znašla skupaj v vladajoči koaliciji.

1+1 je več

K ugibanju, da izvajata šarado, je v svoji anemični neprepičljivosti ves čas prispeval kar Logar sam z medlimi demantiji. Predvsem z odsotnostjo resne kritike na račun politične figure, ki ji dolguje vse v življenju, in hkrati z medlostjo svojih neotipljivih programskih izhodišč. Razlik v ravnanju med obema je za neprepoznaven vzorec. Če je šarada, je slabo odigrana.

Nasprotniki mislijo, da gre za levičarsko paranojo ali vsaj teorijo zarote. Na to posredno opozarja sam predsednik Demokratov. Če je njegov projekt res tajna operacija, s katero želi Janša obvladati sredinske volivce, ker se je sam pomaknil v desno in radikaliziral, na volitvah pa bi rad iz zaigranega razcepa znotraj SDS maksimiziral volilni uspeh, takšen premislek zagotovo ni nesmiseln. Zato so dosedanji zadržki o nekoristnosti drobljenja glasov, ki naj bi govorili proti tezi o šaradi, iz trte izviti. Malce spominjajo na podobno operacijo na levosredinskem polu: v primeru, da bi se iz nastajajoče stranke Vladimirja Prebiliča razvila dovolj močna politična sila, bi v naslednji vladi ob

predpostavki, da ne bo ogrozila dominacije Golobove stranke, sploh ne prišlo nujno do drobljenja glasov. Kar je kot slabost grajal na primer Milan Kučan. Zakaj ne?

Prišlo bi do intenziviranja in močnejše hegemonije leve sredine, do drobljenja pa le v primeru, če bi Golobu spodletelo pri novi zmagi, kjer bi proti Janši štel vsak glas. Tega, da Prebilič ni nujno zlo, se morda zaveda tudi predsednik vlade, ki je začetno retoriko averzije v zadnjem času obrnil v bolj spravljive tone.

Povedano preprosteje: 1+1 je več kot 2. Za leve in desne.

Zgodovina satelitov

Ni dvoma, da je Janša organom svoje stranke **nenehno dopovedoval**, da bo Logar »skupaj ustvarjeni politični kapital s predsedniških volitev, v katerega je SDS veliko investirala in zanj tudi veliko žrtvovala, odpeljal iz stranke«. Če zgolj igra, potem igra tudi za svoje tesne sodelavce. Vsaj za večino njih.

Toda ideja o satelitu se ne zdi neverjetna. Njegovo ravnanje v odnosu do Nove Slovenije je bilo vedno hegemonsko, čemur so se upirali posamezni predsedniki, npr. Ljudmila Novak in v zadnjem času Matej Tonin. Podobno velja za SLS, danes zelo marginalizirano. DeSUS je v njegovih vladah večkrat odigral pragmatično vlogo, najbolj očitno leta 2020, ko je k njemu prebegnila razvpita Aleksandra Pivec, ki je nedavno priznala krivdo v aferi SRIPT. Državljanska lista Gregorja Viranta je bila še en prostovoljni zajček, pa tudi Jelinčičeva SNS je vedno tam, kjer je denar.

Prvak SDS ima torej dolgo tradicijo ustvarjanja, a tudi uničevanja satelitov. Njegov tretji mandat je minil v duhu veleizdaje strank SMC in DeSUS, kasnejši projekti, kot so Konkretno in Povežimo Slovenijo (Zdravko Počivalšek, Franc Kangler, Marko Zidanšek idr.) tik pred volitvami 2022, pa so kazali enako ambicijo. Da bi Logar, vedno tesen sopotnik, lahko bil nov Janšev satelit, lahko sklepamo že iz njegovih dosedanjih političnih taktik in manir.

Finančna dota

Kaj je poglobitni argument Mladininega novinarja glede pripojitve stranke Konkretno k Logarjevim Demokratov, če je v zadnji fazi imela samo še kakih 30 aktivnih članov? Finančen in psihološki obenem: če priključitev prinaša nov kapital v višini 100.000 ali več evrov, bi se to ne moglo zgoditi brez Janševega žegnja, saj je vedno robati Počivalšek, vmes najvplivnejši član Konkretno in tudi njen ustanovni predsednik, presedlal k Janši in se pridružil strokovnemu svetu SDS. Tolikšnega finančnega zalogaja pa njihov dosmrtni predsednik ne bil prepustil drugim.

Njegov bivši minister, ki je v famoznem letu 2020 skupaj z Aleksandro Pivec in njenim DeSUS-om nenačelno omogočil mandat SDS, sicer stranke menjuje na dve leti. Leta 2019 je postal predsednik Cerarjeve SMC, leta 2021 je ustanovil Konkretno in leta 2023 je že našel zatočišče pri Janši, s katerim se odlično ujameta.

Kadri SDS

Argumentacija, da šef SDS in Logar skrivaj sodelujeta, je tudi tokrat spekulativna, bolj interpretativna kot dokazna, a operira s prepričljivimi indici. Prvi je, da so tudi drugi poglobitni kadri, razen Janeza Demšarja, zadnjega predsednika, tako ali drugače povezani s SDS.

Tukaj sta med vsemi najbolj famozna poslanca Gregor Perič in Monika Gregorčič, nekoč zagreta antijanšista in danes zvesta in fanatična člana SDS, ki sta skupaj z drugimi poslanci iz vrst SMC in DeSUS omogočila Janševo vlado, v zgodovino domače politike pa ne bosta odšla le kot »izdajalca«, kot so licitirali protestniki na ulici, ampak tudi kot neprekosljiva simbola politične oportunističnosti. Kot ves čas ponavljam, sta med prebežniki, ki so Janši omogočili tretji mandat, še drugi poslanci in tudi dva aktualna Golobova, Jurij Lep in Janja Sluga. Slednja je v preteklosti že izjavila, [da je pripravljena sodelovati tudi s SDS](#). Toliko o antijanšizmu in načelnosti v vladajočih vrstah.

Janez Janša
@JJansaSDS

 [Translate post](#)

Bedarija.

Botri stranke z ukradenimi mandati se s pomočjo [@SpletnaMladina](#) zgolj trudijo, da bi Logar čim več glasov odšknil [@strankaSDS](#). Ker je bil ves projekt zaradi tega sploh sprožen.

Mladina
@SpletnaMlad...

Folgen

Roka roko umije.

Kako je SDS Janeza Janše
operativno in finančno spočela
Demokrate Anžeta Logarja.

Piše Borut Mekina.

Janšev jezen odziv: botri za Logarjem manipulirajo s pomočjo tednika Mladina

Bruseljska asistentka

Mladina je opozorila na še eno manj znano dejstvo – generalna sekretarka Konkretno, Ksenija Flegar, je nedavno poslala asistentka v bruseljskem kabinetu evropske poslanke SDS Zale Tomašič. Seveda so personalne povezave lahko tudi naključen splet okoliščin in ne dokazujejo nujno tega, da je šlo za načrtovano operacijo »prodaje« stranke Konkretno. Če k temu dodamo kar nekaj Janševih jeznih izbruhov proti Logarju, ki pa jih glede prodaje stranke Konkretno ni bilo, bi lahko posredno glede na personalno sodelovanje, finančne tokove in odsotnost konfliktov sklepali, da je v dogajanju res manj koincidenč, kot nas poskušajo prepričati.

Doslej Logar nikoli ni niti poskušal jasneje vsebinsko opredeliti, čemu je odkorakal od Janše – pri čemer je zelo dolgo jemal slovo, tako rekoč po kapljicah, da bi dolgotrajno plenil medijsko pozornost. Še vedno bi bilo mogoče, da se v pripojitev stranke Konkretno ni vpletal njegov dosedanji šef in tudi, da je zaposlitev Flegar bila spontan dogodek.

Pomembna pri razlagi bi zagotovo bila vloga zadnjega predsednika Demšarja, silno previdnega v razkrivanju svojih političnih stališč in motivacij že ves čas. Kot napoveduje Logar, ga bo predlagal za podpredsednika Demokratov.

Kako se je odzval Logar?

Mladinina zgodba ni preveč pretresla množičnih medijev. [Odzval se je POP TV](#), ki je Logarja povabil pred kamere. Poglejmo si, kaj je povedal. Začel je z medijskim cinizmom: »Politična poroka stranke Konkretno in Demokratov je očitno na isto mnenjsko stran spravila tako Novo 24 kot Mladino, kjer iščejo strumna ozadja.«

S preusmeritvijo pozornosti želi implicirati, da ozadij ni in da gre za pristransko poročanje »levih« in »desnih«, ki ga po vsej politični različnosti enakomerno napadajo. Razlagi o finančnih in kadrovskih povezavah se je izognil. Na osnovno tezo, da je na čelu Janševega satelita, je dodal pojasnilo: »Stranka Demokrati je morda v nekem delu nastala zaradi SDS. Ampak predvsem zato, ker sam kot predstavnik te stranke pač nisem želel ali pa nisem videl prave prihodnosti za Slovenijo.«

Če bo dosleden, se Logar torej ne bo smel podati v koalicijo z Janšo, kar bi bila posledica, ki jo spekulacija o političnem teatru predvideva. Zakaj ne? Najbrž res ne more in ne želi sodelovati z nekom, ki ne dela za prihodnost države!

Končno pa je zelo samozavestno demantiral spekulacijo o dogovoru s še enim manevrom: »Demokrati ne bomo omogočili nobene vlade. Mi gremo v politično tekmo

zato, da prevzamemo vlado.« Zelo smela napoved! Argument je torej: ker želimo biti zmagovalci volitev, pač ne moremo biti Janšev satelit. Prepričljivo ravno ne zveni!

V celoti gledano se je konkretnostim v pojasnilih izognil, sploh ko gre za sumljive obtožbe, povezane s kadri. Če smo odkriti, je ponavljanje »ne bomo omogočili vlade« sumljivo, ker je preveč absolutno, saj so tudi v domači politiki koalicije pogoste. Demokrati pa tudi ne bi mogli sama prevzeti oblasti brez SDS.

Kako se je odzval Janša?

Janšev nekoliko zapozneli komentar na omrežju X je bil tak: »Bedarija. Botri stranke z ukradenimi mandati se s pomočjo Mladine zgolj trudijo, da bi Logar čim več glasov odškrunil stranki SDS. Ker je bil ves projekt zaradi tega sploh sprožen.«

Njegova znova zaostrena retorika nas spomni na vlogo, [ki jo je igral že doslej](#): užaljenega očeta, ki ga je izdal sin in mu uničuje podjetje. Tokrat je Demokratom pripisal botre, ki se menda trudijo škodovati s pomočjo tednika. Ali to pomeni, da usklajeno, ni povedal. Njegov klasičen konspiracizem torej sugerira neimenovane strice iz ozadja, ki so se zarotili zoper SDS, forsirajo Logarja in uporabljajo Mladino za svoje trobilo.

Kot sem se že večkrat spraševal, nas v podobnih reakcijah najbolj čudi ostrina: zakaj bi se Janša tako močno zaletaval v svojega tesnega sodelavca, če skoraj zagotovo ve, da ga bo na naslednjih volitvah krvavo potreboval v vladajoči koaliciji? Se prilega značaju nekoga, ki deluje skrajno hladnokrvno, da ravna tolikanj emocionalno in zato nerazumno? In prav on, ki stavi na ustavno večino razuma?

Nova orožarska retorika: vlada se skriva za »odpornostjo« in »dvojno rabo«

03/10/2025

[Anže Logar](#) se poskuša profilirati kot kritik projekta orožarskega holdinga. Njegova odločitev se zdi vsebinsko ustrezna in tudi politično smiselna v času pred bližajočimi se volitvami, saj mu seveda ne Robert Golob, ki si je zadal izpeljati več kot jasno ne dovolj transparentno zastavljen projekt brez možnosti ustreznega nadzora, in ne Janez Janša ne oporekata.

Zgodi se, da ima včasih prav tudi Logar in moramo se vprašati, kaj je narobe z nami, s široko kritično javnostjo, ki pri holdingu očitno okleva na podoben način, kot molčita koalicijski SD in Levica. Prav ima, ko dokazuje, da Dovos v takšni obliki ni potreben. Ni mu uspelo zbrati poslanskih podpisov za izredno sejo DZ o njem in predlaga, da bi lahko podpora obrambni industriji organizirali v okviru obrambnega ministrstva.

Očitek, da se bo o milijardnih poslih odločalo za zaprtimi vrati, morebitni nadzor v okviru parlamentarne kontrole delovanja Slovenskega državnega holdinga (SDH) pa ne bo učinkovito in bo zato možnost zlorabe velika, lahko sprejmemo. V kakšni obliki bi moral biti organiziran, je stvar razprave. Tudi to, da bodo lahko organi Dovosa informacije poljubno označili za poslovno skrivnost, pri tem pa bo vse prepuščeno odločanju štirih ljudi, trenutno zveni prepričljivo.

Agent Črnčec

K temu dodajmo še podatek, da za projektom kot glavni operativec stoji ena oseba, ki ji glede na pretekla ravnanja res ne moremo zaupati; Golobov skriti agent Damir Črnčec, ki so ga iz vladnega kabineta očitno poslali na SDH, že od začetka mandata te vlade v tandemu z Vesno Vuković buri domišljijo javnosti. Zaradi posebne vloge, ki jo igra v skritih ozadjih predsednikovih političnih agend. V [pogovoru s Petro Kerčmar v oddaji »24 ur zvečer«](#) je Logar resignirano in cinično zavzdihnil: »Ja, Damir Črnčec bo nadzor.«

Ker je bil dolga leta z njim sopotnik v bližini Janše, kakopak znotraj njim vsem trem skupne stranke SDS, bržkone zelo dobro pozna njegov *modus operandi*. In res je skoraj groteskno opazovati pojasnila bivšega direktorja Sove in nekoč velikega Janševega zaščitnika, ki ga je Golob plasiral v SDH z jasnim namenom, da izpelje projekt Dovos.

Ko te dni Črnčec pojasnjuje, kako bosta nad holdingom bdela še Računsko sodišče in KPK, zaradi česar lahko menda mirno spimo, očitno niti malo ne trzne z očesom, saj je

praktično v istem trenutku proti protikorupcijski komisiji vložil tožbo na upravnem sodišču. Še eno po tožbi SDH, kjer je postal pomočnik predsednika uprave! Morda je takšne agresivne manevre treba razumeti tudi v luči dveh postopkov, ki se vodita proti predsedniku vlade pred komisijo; tudi ni težko opaziti, da je Golobovi vladi veliko do tega, da v janšistični maniri denigrira in sramoti neodvisne institucije nadzora, ko ji to ustreza.

»Naše dete je komaj shodilo«

Sporni Črnčec, nad katerim visi večna enigma, zakaj ga premier neženirano promovira za svojega zaupnika in je pred tem bil najbolj priljubljen Janšev, kasneje pa tudi Šarčev agent, pooseblja tako rekoč simbol enotnosti Janševega janšizma in Golobovega antijanšizma. Zlivanja enega v drugega, njunega prepletanja. O tem sem že pisal: morda ga moramo razumeti kot drugo ime [za Janšo v Golobovi glavi](#).

Tik ob premierju ima veliko besede še en njegov konfident: državni sekretar Vojko Volk. Oseba, ki je po vsem sodeč dolgo preprečevala odločitev, da bi Slovenija priznala Palestino, na kar je sicer danes premier res strahovito ponosen! Razumi, kdo razume hipokrizijo...

Omenjeni sekretar se je ob Logarju znašel v isti oddaji na POP TV in mu na veliko oporekal: »Glejte, tole naše dete še dobro shodilo ni, je pa že deležno očitkov, da bo kriminalec in da bo korumpirano.«

Očitke poslanca, ki je vmes ustanovil stranko Demokrati, je Volk gladko zavrnil, češ da ima »jasnovidske sposobnosti«, Dovos pa bi seveda morali nujno podpreti, ker bo reševal slovensko gospodarstvo: »Čemu vnaprej sesuvati nekaj, kar je fantastičen projekt?«

📹 📷 **Dan civilne obrambe /**
"Projekti dvojne rabe, za vojaške
in civilne namene, krepijo
obrambo in povezovanje podjetij"

Področje obrambe ne vključuje le orožja,
ampak združuje tudi znanost in industrijo.
To je pomembno predvsem v času umetne
inteligence, je na okrogli mizi ob dnevu...

MMC RTV Slovenija v sliki in besedi: odpornost je postala geslo dneva

Sumljiva akviziterska retorika

Po njegovem je edina alternativa mogoča le, če kupujemo orožje in znanje drugje, česar pa nam ni treba, ker imamo svojega. Nadzora nad porabo sredstev bo več kot preveč, da bodo o vsem odločali le štirje ljudje, pa je Volk odločno zanikal: »Saj še sami sebi ne verjamete, da bodo štirje odločali«.

Takšna retorika prepričevanja, da moramo kar zaupati fantastičnim izdelkom, je seveda sumljiva že po sebi. Spomnite se kakšnega akviziterja, ki stoji pred vrati vašega doma in vam poskuša prodati svoj artikel. No, če pobrsamo po osebnem spominu in si

vizualiziramo osebe na naših vratih, ki nas na vse kriplje prepričuje, da zamujamo enkratno priložnost, bomo lažje razumeli primerjavo.

Vendarle se sekretar ni zadovoljil zgolj s praznim prepričevanjem, da moramo pač verjeti na besedo, ker je projekt Dovosa strašno fajn, saj ga vodijo zelo fini ljudje. Zmotila ga je celo medijska označba »orožarski holding«. Takšen protest proti omembi orožja je dodatno simptomatičen za trenutno stanje razprave o nujnosti oboroževanja in priprav na vojaški spopad, resda ne zgolj v Sloveniji, ampak kar v celotni Evropi, kjer se orožju več ne reče orožje.

Konzerva v glavo

Golobov sekretar se je zato v studiu začudil: »Govora je o orožarskem holdingu. Zakaj orožarskem? So sateliti, ki jih pošiljamo v vesolje, orožje? Je hrana, ki jo jedo vojaki, orožje? Ja, če ti kdo konzervo vrže v glavo, potem je lahko tudi orožje.«

Propagandistična tendenca, vtkana v politično govorico Golobove vlade, ne bi mogla biti bolj koncizno ubesedena v njegovem opisanem smešenju. Kadarkoli odpre usta, premier in njegov ministrski zbor spregovorita zgolj še o »odpornosti« in »dvojni rabi«. Ti dve besedi morata nujno postati besedi leta.

Pred leti je takšen naziv prejela fraza »lažne novice«, tokrat pa z naskokom zmaga nova. Sicer bi bilo bolj ustrezno reči »nateg«, ampak bi vsi prehitro razumeli... Golobova vlada se zaveda, da je pojem orožja potrebno z [evfemizmom](#) zamenjati z nečim, kar zveni prijazneje in bo ljudstvo zato hitreje kupilo predloge, da ga moramo nabaviti več.

Vojna kot poslovna priložnost

Kje so ti lepi časi, ko je Golob naravnost povedal, [da je vojna poslovna priložnost za Slovenijo](#) – ja, prav ste prebrali! Sedaj je nastopil čas zavijanja besed v celofan.

Ko je Črnčec up na Siolu, novinarka Mateja Trunk Hrvatini, ki je seveda tja prišla z Ministrstva za obrambo, nedavno naredila intervju s predsednikom vlade, je besedo »odpornost« v manjšem pogovoru uporabila enaindvajsetkrat, sintagmo »dvojna raba« pa petkrat. No, tako se gradi nova retorika! Ni dvoma, da za Golobovo vlado ni dneva brez odpornosti.

Toda povrnimo se k Volku. Kot vselej je ta premierjev zaupnik postal njen velik glasnik: čarobne mantre torej, ki vam hipoma spremeni topove v lončke za juho. Čakamo le še na javni manifest, da bo orožarski holding krepil nacionalno odpornost proti lakoti in gravitaciji. Če bi Volk napisal avtobiografsko pravljičico, bi Rdeča kapica morda namesto košare s hrano nosila granate, nato pa modro pojasnila: »Dragi volk, bolje biti varen kot mrtev.«

Smejmo se, če nam je do tega, dokler nas ne začnejo brizgati s paradižnikovo omako in razglasijo, da prakticirajo »dvojno rabo«: za potrebe picopeke in protiletalske obrambe. Zato seveda, da nam bodo takoj ponudili odporne čelade. Kajti kot pravi Volk, je tudi konzerva lahko orožje, če jo dobite v glavo.

Avtor:

Mateja Trunk
Hrvatini

Torek,
30. 9. 2025,
4.00

8 ur, 56 minut

0,41

Natisni članek

dvojna raba

civilna obramba

odpornost

Robert Golob

Intervju

Golob: Civilna obramba ima ključno vlogo pri **odpornosti** družbe

Mateja Trunk Hrvatini v Siolu: 29 krat 'odpornost', 5 krat 'dvojna raba'

Poniževanje pameti in intelektualna odpornost

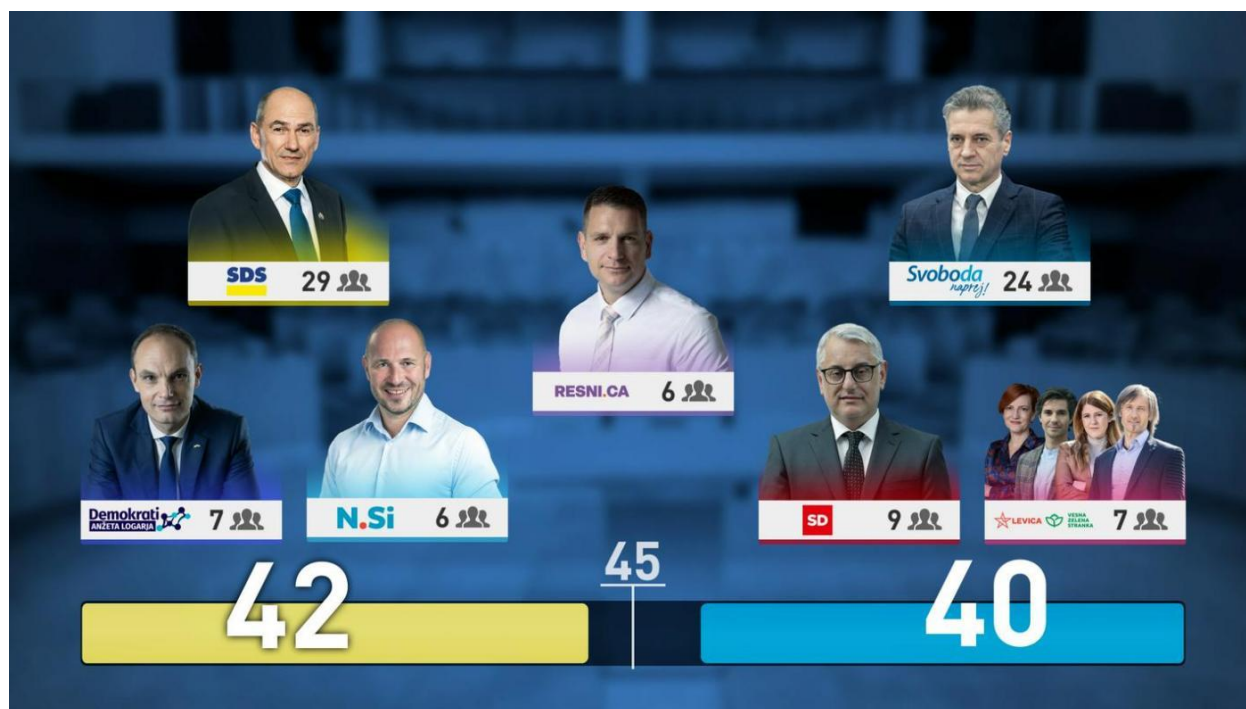
Že večkrat sem opozoril na intelektualno poniževanje v politiki: na sramotenje našega intelekta in zdrave pameti. Retorika, ki jo opisujem zgoraj, je zagotovo njegova dobra ilustracija, saj bi se ob njej kot državljani res morali počutiti osramočeni. Da nas takole nekdo vleče za nos?

Sploh zato, ker se bodo posli, ki nas bodo naredili za odporne, šteli v milijardah evrov. V tej psihoretoriki so namreč zamolčali en vidik, ki je naslednji. Poskusimo se navaditi, da nas, državljanke in državljane, politika ne bo nikoli naredila za intelektualno odporne. Za takšne se bomo morali narediti sami.

Zadnji anketi: Anže Logar kot pravi jeziček nove vlade

19/01/2026

Zadnji javnomnenjski anketi Mediane in Ninamedie, objavljene 17. oziroma 18. januarja letos, nakazujeta razmeroma stabilno, a fragmentirano politično fronto pred državnozborskimi volitvami, na kateri noben blok – ne levosredinski ne desnosredinski – ne more odločilno računati na parlamentarno večino. [Agencija Ninamedia sicer daje prednost](#) desnosredinskemu in mu brez dveh manjšinskih poslancev pripisuje projekcijo 47 mandatov za verjetno Janševo koalicijo, ki jo tvorijo poslanci SDS (30), Demokrati Anžeta Logarja (10) in Nove Slovenije (7).

Na drugi strani Mediana desni sredini pripisuje 42 mandatov, in sicer v takšnem obsegu: 29 za SDS, 7 za Demokrati. Anžeta Logarja in 6 za Novo Slovenijo. Strogo vzeto

so številke zmerno podobne, razlika pa je izrazitejša predvsem pri Logarjevih: obe vodilni agenciji sta mu izmerili precej različno podporo, prva 10 in druga 7 mandatov.

Resni.ca kot jeziček

Če je Ninamedia levosredinski koaliciji pripisala skupno 37 mandatov (Gibanje Svoboda ima 22, SD 8 in Levica z Vesno 7) ter hkrati kot jeziček na tehtnici razglasila stranko Resni.ca s štirimi mandati, Mediana tej koaliciji nameri skupno 40 (Gibanje Svoboda 24, SD 9 in Levica z Vesno 7). Tudi ta agencija je izračunala, da bo jeziček na tehtnici Resni.ca, ki naj bi po njihovem prejela še več, in sicer šest mandatov.

Če primerjamo obe anketi, opazimo precej podobne obsege podpore, kar v seštevku ponuja bolj celovito podobo volilnega telesa dobra dva meseca pred volitvami. Predvsem so kratka medijska poročila doslej izpostavila ključno vlogo konspiracistične stranke Resni.ca, katere glasovi naj bi bili odločilni pri sestavljanju vladajoče koalicije.

Kot vemo, so se v njenem vodstvu celo pisno zavezali, da z Janšo ne nameravajo sodelovati, kar bi pomenilo, da bodo svoje glasove bodisi namenili levosredinski koaliciji bodisi odšli v opozicijo. Da smo prišli tako daleč in bi morda novo vlado oblikovala stranka, ki se požvižga na javno zdravstvo in dvomi v znanost, je skrajno žalostno dejstvo, ki priča o marsičem. Med drugim o tem, da je Zoran Stevanović svojo bazo uspešno nagovarjal predvsem na družbenih omrežjih, daleč od množičnih medijev in strokovnih preverjanj. Kar nekaj let po epidemiji koronavirusa mu je uspelo obdržati zanimanje svojih pristašev in s spretno retoriko širiti dvom tudi v etabliirano politiko, kar sicer res ni težko.

Toda ob tem skoraj splošnem soglasju ostaja nekako spregledano, da obstaja še pomembnejši jeziček na tehtnici, ki se je kalil vse od leta 2023 in pripada neki drugi stranki, ki je nedavno na bizaren način spremenila ime. Med dosedanje ime stranke in ime njenega liderja so namreč dodali ekscesno piko: »Demokrati. Anžeta Logarja«.

Izračun sedežev v DZ

PODATKI Ninamedia,
12.–14. januar 2026, n = 700

Zgoraj anketa Mediana, tukaj anketa Ninamedie, povzeta po Dnevniku: SDS, Logar in NSI imajo skupaj 47 mandатов

Čigav projekt?

Ključno vprašanje ni zgolj kvantitativna razdelitev mandatov, temveč tudi kvalitativno: kaj ti poslanski sedeži sploh pomenijo v politični geografiji. [Kot že tri leta ponavljam](#), Logar sploh ne nastopa kot nosilec avtonomnega političnega projekta, temveč je v resnici tisti pravi jeziček na tehtnici, zaradi katerega bo sploh mogoče oblikovati desnosredinsko vlado.

Za nazaj se torej znova potrjuje, kar smo že slutili – da je bila ustanovitev njegove stranke genialen predvolilni projekt, le da še vedno ne vemo natančno, čigav. Njegov uspeh ne izhaja iz kakšne programske izvirnosti, temveč iz strukturne umeščenosti nove stranke med SDS in politično sredino; prostor, ki ga je Logar spretno zasedel prav zato, ker je bil izpraznjen. Njegovih trenutnih 7 do 10 mandatov ni zanemarljiva številka, vendar ta ni nastala zaradi ideološke jasnosti ali programske profilacije, temveč, paradoksalno, zaradi nejasnosti.

Logarjev dosedanji uspeh je v resnici kombinacija treh dejavnikov. Prvi je splošni trend personalizacije politike, kjer je videti, da je Janšev sopotnik spretno zajahal prostor nekakšne alternative dosmrtnemu predsedniku SDS, ki očitno obstaja, saj šef stranke na lestvicah priljubljenosti političnih oseb nikoli ne kotira posebej visoko. Drugi dejavnik je utrujenost volilnega telesa zaradi nenehne polarizacije, pri čemer predsednik Demokratov vztrajno ponavlja svojo spravljivo sredinsko držo [po vzoru Boruta Pahorja](#), kar volivci očitno nagrajujejo. V tem smislu Logar navzven deluje kot nekdo, ki se navidezno kompromisno ne pozicionira ideološko, četudi sta za njim zaznavna neoliberalna agenda in podjetniški lobi.

Tretji dejavnik je strateško medijsko pozicioniranje Logarja kot umirjenega in racionalnega politika, kar ima le deloma opraviti z njegovo sredinsko držo, več pa s psihologijo nekonfliktnosti in predanosti programskim rešitvam.

»Levi Logar«

Njegov politični govor zaznamuje retorična strategija praznine, ki se skriva za [pojmi dialoga, sodelovanja in preseganja delitev](#). Ponujena alternativa je zato vselej definirana negativno; ni eksplicitno »janšistična«, a tudi ni usmerjena v oblikovanje nove hegemonije, temveč v utrjevanje obstoječe desne z milejšim obrazom. K temu je pripomogel tudi vtis, da ga Janša prezira in zaničevalno obravnava kot odpadnika, kar se je vedno zdelo nekoliko zaigrano.

Dobri Logarjevi rejtingi nas zato ne bi smeli presenetiti, saj konceptualne zastavke poznamo že vsaj dve leti. Prav toliko časa opozarjam, da bo trojček SDS–Logar–NSi odločilno ogrozil levosredinski blok. Povedano drugače: trenutna predvolilna razprava o tem, kako je Stevanović s stranko Resni.ca eksplicitni jeziček na tehtnici nove vlade, po nepotrebem zakriva dejstvo, da je bil ves čas pravi impliciten jeziček, s katerim se je sploh vzpostavila dilema, pravzaprav Logarjev politični projekt, [začeni s Platformo sodelovanja](#).

Posebej poučna je primerjava z Vladimirjem Prebiličem, ki bi lahko imel s Prerodom na levi sredini podoben mobilizacijski učinek, a je njegova zvezda zelo hitro začela bledeti. Kot nekakšen »levi Logar« je razpolagal z drugačnim profilom, z več vsebinske verodostojnosti, jasnejšo vrednostno orientacijo in relativno visoko stopnjo zaupanja. Vendar je postal žrtev lastnih napak in hkrati sistematičnega torpediranja znotraj levega pola. Levosredinska politična infrastruktura ga je marginalizirala ali celo aktivno sesuvala, zato za razširitev volilne baze ni več uporaben, število mandatov pa se tudi zato nevarno nagiba v desno.

Jezička sta dva

Trenutno se vse vrti okoli dveh jezičkov: Stevanovića in Logarja, ne glede na to, kako prazna je tehnična sama. Prvi bo morda, če ostanemo pri istem do volitev, omogočil levosredinsko koalicijo, drugi desnosredinsko. Skoraj nemogoče si je predstavljati, da bi stranka, ki nosi njegovo ime, držala obljubo in vstopila v desno koalicijo zgolj pod pogojem, da bi bila v njej tudi kakšna »nedesna« stranka.

V mandatu 2020–2022 smo se namreč že naposlušali zaklinjanj iz vrst SMC in DeSUS, zakaj so se morali priključiti šefu SDS, potem ko je Marjan Šarec predčasno zapustil krmilo vlade in se je Janši ponudila enkratna priložnost. Takrat so politiki obeh strank Šarčeve koalicije ugotovili, da se preprosto morajo žrtvovati za dobrobit Slovencev in pozabiti na ideološke razlike.

Ni dvoma, da se bodo k temu zaklinjali znova in znova.

Psihopolitika navideznega konflikta: nam Janša in Logar uprizarjata spor?

23/01/2026

Mediji in javnost imajo novo kost za glodanje, katere dramatičnost raste vsak dan. Kako tudi ne bi, saj se približujejo volitve in, [kot sem že nakazal](#), je pravi jeziček na tehtnici prihodnje usode slovenske demokracije v rokah Anžeta Logarja. Pod Janezom Janšo kot zmagovalcem nas nesporno čaka napad na družbene podsisteme in pravno državo; o tem ne rabimo novih dokazov. Logar se zdi tisti, ki bi to lahko omogočil. Zato je skrajno pomembno, kaj bo storil: se bo odmaknil od svojega nekdanjega šefa, ga zavrnil in omogočil levosredinsko koalicijo?

Ni dvoma, da je omenjeno vprašanje ključno, a čistega odgovora nimamo predvsem zaradi njegovega neskončnega retoričnega izmikavanja pred novinarji. Namesto tega spremljamo zgodbe o »javnem obračunu« med njima, ki je spet postal samostojen medijski dogodek: prebiramo o sporih na družbenih omrežjih, izključevanju iz koalicijskih projekcij in razklani desnici. Toda prav v tej samoumevnosti konflikta se skriva problem in vse več opazovalcev mu preprosto ne verjame. Ne zato, ker bi bili naivni ali nagnjeni k teorijam zarote, temveč ker empirični znaki političnega delovanja obeh akterjev temu nasprotujejo.

Racionalnost ali preračunana psihopolitika?

Zakaj bi namreč prvak SDS, ki mu ankete, denimo Mediana, skupaj z Novo Slovenijo pripisujejo okoli 35 poslanskih mandatov, tik pred volitvami začel izrivati človeka, brez katerega realno ne more sestaviti koalicije? Zakaj bi Janšo kaj bolj pomirila trenutna anketa Ninamedie, ki mu nameri 37 mandatov, saj jih ima brez Logarja odločno premalo? Zakaj bi slepo stavil, da mu bo vse to navrgel novonastali trojček NSi-SLS-Fokus, s katerim bo nenadoma dosegel zahtevanih 45 mandatov, kar se zdi utopija? Ne, saj ni tako matematično naiven, da bi v to res verjel!

Zakaj bi politik, ki je Logarja desetletja gradil, vanj investiral, ga postavil za predsedniškega kandidata in mu zaupal celo predsedovanje svetu stranke, zdaj ravnal lahkomišelnost in grobo napadal nekoga, ki ga res krvavo potrebuje, sebi v škodo? Naj verjamemo, da je prvak SDS popolnoma iracionalen in ne zmora nobene predvolilne politične kalkulacije slaba dva meseca pred volitvami? Bomo res privzeli, da gre za spontani konflikt, če pa se ravno v ključnih točkah njuna dejanja ujema?

Konflikt mora izgledati resničen

Teza o njenem dogovoru [kot »nečem velikem«](#), kot je rahlo lahkomišelnost napovedal tik po porazu na predsedniških volitvah leta 2022 in bil pri tem videti zelo zadovoljen, je že stara. Po njej oba protagonista ves čas zgolj uspešno igrata razhod, v resnici pa sodelujeta ali vsaj vesta, da bosta. Toda taka igra ima pomemben pogoj: volilno telo ne sme podvomiti, da sta dogovorjena, kar je mogoče preprečiti le na en način – z javnimi napadi. Če Janša Logarja javno diskreditira, ga izloča iz koalicijskih projekcij in ga obtožuje paktiranja z levico, potem mora biti konflikt pristen, je marsikdo pomislil. In morda gre ravno za to, da ne bi mislili na kaj drugega.

A prav tu se pojavijo simptomi nenavadnega političnega obnašanja, ki razkrivajo umetnost takega uprizarjanja. Prvič: Janša nikoli ne napada Logarja vsebinsko. Ne najdemo resne kritike njegove politike, njegove ideologije ali njegovih konkretnih ravnanj, vidimo pa bližino. Drugič: Logar nikoli zares ne graja Janše, kar bi pričakovali, če se je od njega odmaknil z jasnimi razlogi. Tretjič: Logarjevo »izklapljanje« iz SDS je bilo nenavadno počasno, neodločno, skoraj ceremonialno. Četrto: v parlamentu glasujeta dovolj usklajeno. Petič: Logar se sistematično izmika jasni obsodbi Janševih ravnanj, ko so ta graje vredna – tudi v neposrednih soočenjih, kot je bil izziv Nike Kovač, da obsodi napade na nevladnike. Šestič: v zadnji oddaji Tarča se Logar spet ni uspel jasno opredeliti, ali bi šel v koalicijo z njim, hkrati pa je brez zadržkov izjavil, da bi moral Golob odstopiti.

To ni vedenje politika, ki bi resnično gradil alternativo, temveč bolj obnašanje nekoga, ki mora ohranjati dvoumnost v stališčih, da bi ga bilo težje ujeti na nekonsistencah. Seveda bi mu verjeli, če bi jasno povedal, da ne bo dovoljeval razgradnje pravne države, demokracije, napadov na medije in da bo nasprotoval vsak korupciji tudi v Janševi vladi. A čakamo zaman.

Zabloda in močvirjenje

Moder in racionalen politik, ki potrebuje Logarja v vladi, ga ne bi agresivno mlel. Prav nasprotno: poskušal bi ga nevtralizirati in pomiriti. Toda delno napako v dihotomiji pripisa – ali ravna racionalno ali iracionalno – storimo zato, ker pozabljamo, da Janša deluje predvsem kot psihopolitični strateg. Ko deluje kot takšen, pa je maksimalno racionalen v tem, kar počne. Njegova politika temelji na proizvodnji konflikta, saj ta intenzivno proizvaja čustva, čustva pa mobilizacijo volivcev, ki jo sicer krvavo potrebuje. Na omrežju X je zato sprožil nov vihar z naslednjo objavo:

»Vidim, da nekateri v tem X-mehurčku ne verjamejo lastnim ušesom: »Če @JJansaSDS zmagata naslednje volitve, bomo mi @DemokratiSLO naredili vse, da se sestavi koalicija z največjo stranko na levi strani.«

»Če naš tretji steber zmagata naslednje volitve, bo naš sogovornik nekdo z leve strani.«

»Komu tu kaj ni jasno? Če želite v naslednji vladi še naprej Svobodnjake, volite @AnzeLog @DemokratiSLO. Brez njega ne bo leve vlade. Edina alternativa sedanjega norčevanja iz slovenskega človeka in vaših žepov je glas za @strankaSDS. Kdor ima s tem težave, lahko glasuje za skupno listo @NovaSlovenija @strankaSLS #Fokus. Potrebujemo močno večino največ dveh strank. Vse ostalo je zabloda in nadaljevanje sedanjega močvirjenja.«

Performativna narava

Izjava se nanaša na dva posnetka Logarjevega nastopa v studiu POP TV pri Urošu Slaku. Namen je enostaven: prvaka Demokratov prikazati kot nekoga, ki je izdajalec in bo sodeloval z Golobom, ne z njim. Nato pa pozvati volilno telo, naj raje glasuje za dvojček SDS skupaj s satelitskim NSi-SLS-Fokusom.

Za hip bi lahko domnevali, da avtorja ne skrbi toliko, da bo šel v koalicijo z njim in bolj, če se bo priključil predsedniku Gibanja Svoboda. Znova vidimo, da je Logar hkrati predstavljen kot nekdo, ki ni del desne alternative in kot ključni pogoj za obstoj leve oblasti. Toda pravo sporočilo je, da je nevaren in mora v očeh Janševega volilnega telesa prevzeti vlogo notranjega sovražnika; zato je postal del »zablode« in »močvirjenja«. Ker hkrati šef SDS zelo dobro ve, da brez njega ne more sestaviti vlade, se prav v tem protislovju razkriva performativna narava konflikta.

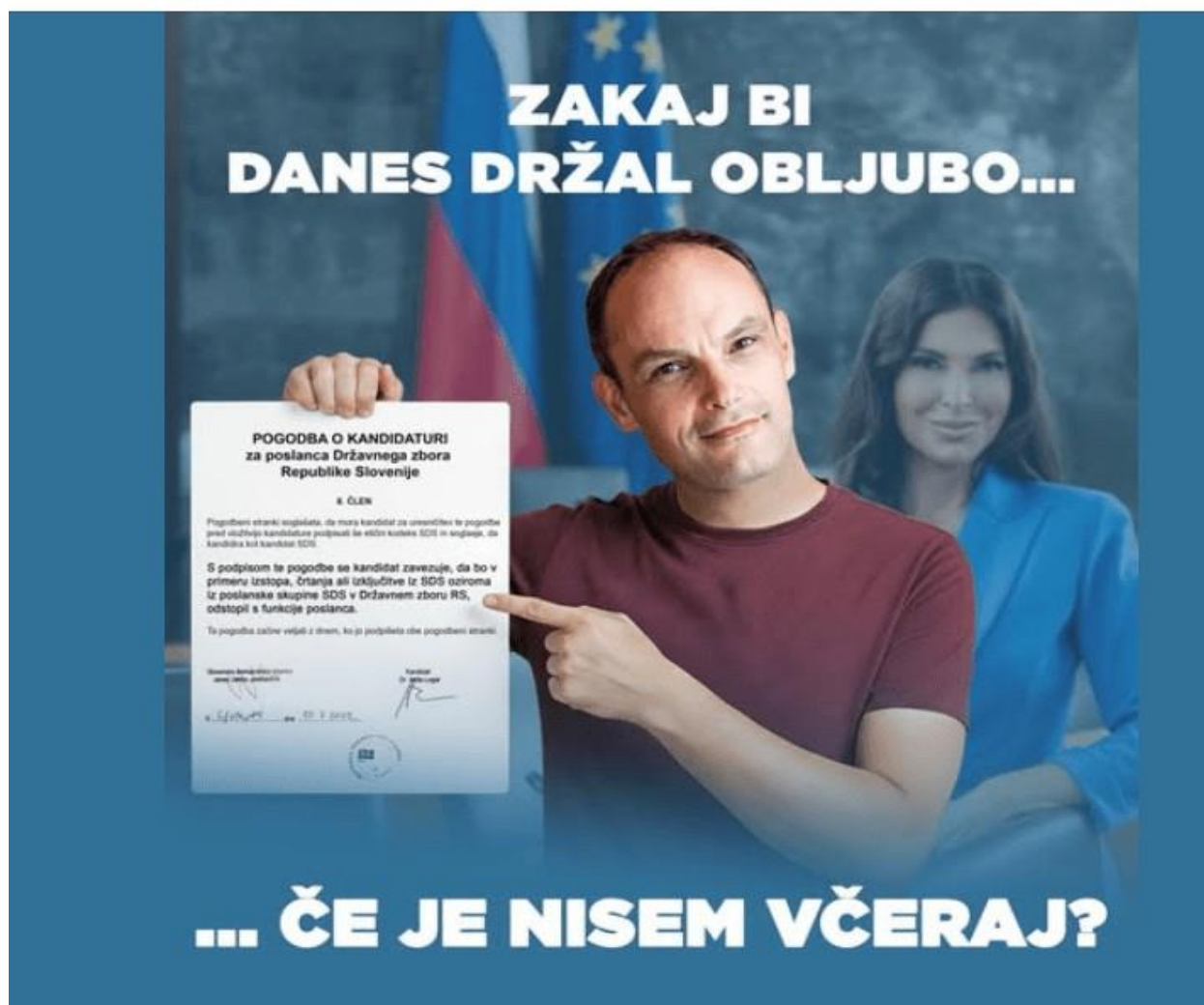
Mimogrede: predsednik Demokratov v svoji začetni izjavi sploh ne zanika, da ne bi tvoril koalicije z Janšo, ampak pove le, da jo pogojuje z vključitvijo neke leve stranke. Kar šefu SDS, ki se kot zmagovalec na volitvah vsakič baha s ponudbami o velikih koalicijah in partnerstvih, sploh ne bi smelo predstavljati nobene težave, nasprotno!

Janez Janša

15 h · 🌐

INTEGRITETA

Ena od Janševih številnih objav, kjer Logarja napada kot nenačelnega politika

Dvojna mobilizacija

Logar torej nastopa kot pogumen borec proti polarizaciji, Janša kot velik borec zanjo. Vloge sta si lepo porazdelila in učinek strategije je dvoplasten: na eni strani pristaši SDS dobijo nov razlog za mobilizacijo, kajti notranji sovražnik je vedno nevarnejši od zunanjega. Če je Logar napaden, potem očitno ni »naš«; če ni »naš«, potem predstavlja grožnjo. Občutek ogroženosti utrjuje identiteto jedra SDS in aktivira volivce.

Na drugi strani Logarjevi podporniki prejemajo ravno nasprotni signal. Napad s strani Janše legitimira pozicijo šefa Demokratov, ki postaja vedno bolj jeziček na tehtnici prihodnje vlade, kar mu dviguje pomen in je kot tak vreden zaščite. Nastali konflikt volilno telo okoli Logarja konsolidira in ga prepričuje, da je ta res odpadnik, ki nikakor ni povezan s svojim nekdanjim šefom, s čimer dodatno mobilizira tudi njegovo volilno telo. Kar spremljamo, je torej dvojna mobilizacija, ki bo v seštevku na volitvah dala več, kajti 1 + 1 ni 2, ampak več kot 2.

Izmikanje kot stalnica

Logarjevo izmikanje je stalnica njegove retorike, ki ima dve značilnosti: večkrat analizirano vsebinsko, tj. [pahorjansko praznino](#), skrito za navidezno sredinskostjo in bojem proti konfliktnosti, ter sistematično izmikajočnost. V zadnji Tarči tudi ob vztrajanju voditeljice znova ni zmožel obsodbe Janševih agresivnih napovedi glede zapiranja pipice nevladnikom, ki jo je od njega pričakovala Nika Kovač. Šele v petem poskusu spraševanj je izsiljeno izrekel: »Mislim, da je izjava nepotrebna,« s čimer se pravzaprav niti ni distanciral in ničesar obsodil!

Pred tem je, soočen z vprašanjem soodgovornosti, mešal meglo in se na veliko čudil, zakaj »bi moral vnaprej povedati«, zakaj »bi moral dokazovati, da sem nedolžen«, in podobno. Pri njem je zato bolj bistveno tisto, česar ne pove. Izmikanje je postalo njegova politična tehnika in je na las podobno tistemu vicu, ki kroži po družbenih omrežjih, v katerem se pogovarjata dva upokojenca. Prvi pravi: »Anže Logar je zadnjič dve uri govoril na televiziji.« Drugi vpraša: »O čem pa?« in prvi odgovori: »Ni hotel povedati.«

Skorajda ne vemo več, ali vic posnema realnost ali realnost vic in enako velja za njegove izjave o aktualni vladi iz omenjene Tarče: »Bi sodelovali v vladi Roberta Goloba? Ne, ta vlada ni pravi odgovor. Vlada Demokratov je pravi odgovor.«

Je to končno tisto pojasnilo, s katerim je Janša zdaj zadovoljen?

Dokončna pika

Zelo eksplicitna pa je bila Logarjeva naslednja izjava: »Zame predsednik vlade, ki je kršil korupcijo, ne more biti predsednik vlade. Pika. Ampak res dokončna pika. In ne more biti tudi naprej predsednik vlade. To, kar zdaj gledamo, je dno dna politične kulture.«

Če torej nikakor ne pojasni, kdaj kako bi sodeloval z Janšo, je tukaj zelo odločen. Pomembno je predvsem, da o Janši ne izreče ničesar primerljivega. Kritika je selektivna, asimetrična in s tem politično pomenljiva in če je dosleden, v naslednjo vlado, če jo bo vodil Golob, sploh ne bo nikoli vstopil.

Zato so tudi njegova pogosto ponavljana optimistična stališča, da bo dosegel 20 odstotkov na volitvah, in v Odmevih je celo posmehljivo pripomnil, da ga Zoran Stevanović pri tem kopira, del istega izmikanja. Če namreč bahavo in nerealno razlaga, da bo on itak zmagovalec volitev in oblikovalec vlade, se elegantno izogne vsem pojasnilom, s kom jo bo sestavljal, saj bodo o tem predvsem odločali drugi.

Ni zanikanja

Če bi bil konflikt med obema resničen, bi se moral pokazati tudi v parlamentarnem delovanju. Toda tam ga ne zaznamo; njuna politična praksa ostaja sozvočna in tudi posebnih kritik na račun Janše ni. Zgovorna je tudi njegova starejša izjava: »Zakaj bi bil satelit? Slovenska politika je postala plitka, ker je najlažje nalepiti etiketo.« Pogosto se uporablja kot dokaz njegove samostojnosti, a v resnici razkriva zavračanje etikete, ne pa zavračanja odnosa.

Iz povedanega lahko izluščimo dvoje: nikjer ne zanika sodelovanja z Janšo, slednji pa se močno trudi ustvariti vtis nasprotnega. Najvišja cena, ki jo bo moral plačati prvak SDS, bo sicer predvidljiva floskula po volitvah, ko bo v primeru zmage sestavljal vlado in dejal, da bo v dobro Slovenije že potrpel in vzel k sebi tudi njega, ne glede na njune spore, s čimer bo pokazal svojo veličino in nezamerljivost.

Po drugi strani se Logar trenutno celo bolj trudi sporočiti, da z Golobom raje ne bi sodeloval, kar v izbiri obeh opcij pomeni, da je še bolj usodno vezan na drugo možnost. Vse skupaj deluje kot velik retorični cirkus izmikanja in »močvirjenja« – izraz, ki ga Janša po zgledu ameriških republikancev rad uporablja v populističnih napovedih o izsuševanju močvirja, v katerem nas menda zadržujejo politični nasprotniki. Tudi v tem smislu je Logarjeva napovedana »tretja pot« izrazito prazna obljuba navidezne alternative tam, kjer sta alternativni le dve.

Indici se krepijo

Indici, da je njun spor zaigran, ne slabijo, temveč se kvečjemu krepijo, čeprav čistega dokaza nimamo. Ključno vprašanje ostaja odprto in nerazrešeno: s kom bo Janša sploh sestavil koalicijo, če ne z Logarjem, ki bo na povabilo pristal? Kako verjetno je, da politik, ki je pionir propagande in psihopolitike v slovenskem prostoru, tega ne bi imel vnaprej preračunanega? Zato konflikt tu ne deluje kot psihološki zdrs, temveč kot premišljena gesta.

V tem smislu je aktualni spor z njim eden pomembnejših političnih manevrov zadnjih let, ker mobilizira različna volilna telesa in nikogar zares ne izključi. Morda celo uspava nasprotni tabor, ker se mu bo zdelo, da desnica nima možnosti za vladajočo koalicijo. Da ne bo presenečena?

Anatomija političnega izmikanja: Logar in njegova obrt neodgovarjanja

17/02/2026

Intervju z Anžetom Logarjem za POP TV nam po zaslugi vztrajnosti novinark razkriva zelo značilno prvino njegove politične retorike, ki mu jo hkrati vsi zamerijo, a mu očitno ne škoduje posebej – izmikanje. Še več, tokrat si je privoščil neznosno ponavljajoče se izmikanje, torej izmikanje skozi ponavljanje istih fraz. Odnos, ki ga je s tem pokazal, je moralno in intelektualno ponižujoč: sprva za obe novinarki, Marušo Slana in Kajo Kobetič, nato za širšo javnost, najbolj pa za volilno telo.

Trenutek v intervjuju, simptomatičen zaradi obsega izmikanja in hkrati novinarkinega opozorila, da to počne, navajam spodaj v prepisu in [ga je objavila 24ur.com](https://www.24ur.com). V njem hitro prepoznamo vzorec in tudi njegov kognitiven odnos do prakse, glede katere Logar že dolgo nima sramu. Še več, skoraj se zazdi, da poskuša nekaj, kar je argumentacijski

prekršek, predstaviti kot svojo vrlino, novinarkino vztrajanje pri vprašanju pa blamirati kot nespodobno neumno.

Niti štiri ponovitve niso dovolj

Ker ga bom kasneje analiziral, del pogovora navajam v celoti:

»Torej, če ne boste mogli sestaviti raznobarvne koalicije, pa me zanima konkretno: ali bi vstopili v vlado Janeza Janše, če v njej ne bo levosredinske stranke?

Politična širina je temeljna obljuba, ki jo dajemo v ta politični prostor.

Torej bi vstopili v vlado Janeza Janše brez levosredinske stranke?

Politična širina je temeljna obljuba, ki jo dajemo.

Da ali ne?

Citirate me, kolikor me hočete. Politična širina je tisto, kar mi prinašamo v politični prostor.

Zakaj se ne želite opredeliti?

Zaradi tega, ker ne želim spravljati politike na enoznačnice. Politika je sodelovanje širokega pola in ne vem, kako vi razumete politično širino, ampak jaz jo razumem tako, da v vladi sodelujeta oba pola in Slovenija potrebuje politično širino. Torej sodelovanje obeh polov.

Torej, če obeh polov v vladi ne bo, tudi vas v tej vladi ne bo?

A ni logično?

Vprašam, ker se še nikoli niste opredelili.

Politična širina je temeljni postulat, s katerim gremo Demokrati v to kampanjo.«

Moralna nenačelnost

Logar je torej skupno štirikrat zavrnil odgovor, in to ne na kakršno koli vprašanje, temveč na temeljno dilemo teh volitev in tudi na bojazen, ali bo Slovenija znova stopila na pot avtokracije. Se pravi: bo Janša kot relativni zmagovalec sploh lahko sestavil vlado, če bo Logar s svojo stranko konsistenten v obljubi, da v koalicijo s svojim nekdanjim šefom ne bo šel brez najmanj ene levosredinske stranke?

Zakaj je to pomembno? Ker ob polni konsistenci levosredinskih strank, da z Janšo ne gredo v koalicijo in hkrati Logarjevi zvestobi lastni obljubi do takšne koalicije po volitvah sploh ne bi moglo priti.

Prva misel, zakaj se nekdo vztrajno izmika odgovorom, je kakopak njegova moralna nenačelnost. Toda v Logarjevem primeru ne gre zgolj za hipno odsotnost načelnosti, temveč za preišljeno in ponavljajočo se retorično tehniko. Z njo prakticira strategijo bežanja pred opredelitvami ter hkrati preusmerja pozornost od tistega, kar bi zanj pomenilo prenevaren odgovor.

Tokrat se je postavil celo v vlogo nekakšnega moralnega arbitra, ki se čudi domnevni intelektualni inferiornosti novinark, ker menda ne razumeta subtilnosti njegovega odgovora, zato ga mora ponavljati. Težava torej ni v njegovem ponavljajočem se izmikanju, temveč v spraševalkah, ki menda ne razumeta.

Izmikanje kot slogan

Svoje nastopanje v zadnjih mesecih je očitno retorično še izpilil z vehementno gestikulacijo in odločnim tonom ustvarja vtis človeka, ki je pripravljen prijazno sporočiti čisto vse. Še več: skupaj z retoričnim izmikanjem skuša prodati vtis, da svoje poglede rad deli z javnostjo, da podpira dialoškost in je pionir politične inovativnosti posebne moralne vrste. Njegovo izmikanje naj bi zato razumeli kot plemenito vrlino. Je lahko še bolj perverzno?

Z neznosnim ponavljanjem fraze »politična širina je temeljna obljuba, ki jo dajemo« je ustvaril videz, da izreka nekaj vsebinskega, čeprav bi moral to šele pojasniti. Ponudil je nedokazano trditev, nekakšen *petitio principii*, in s ponavljanjem prikri, da na začetno vprašanje noče odgovoriti. Namesto konkretnega odgovora, ali bi šel v vlado brez levosredinske stranke, je serviral abstraktno geslo in tako vzpostavil videz načelnosti, ne da bi se načelno opredelil.

Taktika preusmerjanja pozornosti je razpravo o konkretni politični odločitvi premaknila na raven vrednot, zamaskiranih v lepo zveneč koncept »politične širine«, ki nam ga ponuja kot »postulat«.

Menda intelektualno podhranjena novinarka

Kakor da to ne bi zadostovalo, je bojda »logično« razpravo ob brezsravnem sklicevanju na lastno logičnost speljal še v dodatni retorični obrat. Ko je novinarka Kobetič ob ponavljajočem se izmikljanju zastavila tisti »Da ali ne?«, je začel problematizirati samo zahtevo po odgovoru.

Replika »Ne želim spravljati politike na enoznačnice« ustvarja vtis, da je njena prošnja po jasnem odgovoru odvečna redukcija, medtem ko je on intelektualno vzvišen in ne pristaja na poenostavitve. Zahteva po odgovoru z »da ali ne« je tako predstavljena kot znamenje kognitivne šibkosti, medtem ko je on sam zagovornik kompleksnosti in širine!

Ob retoričnem smo dobili še etični obrat: izmikajočnost kot kršitev argumentacijske dolžnosti, saj bi moral odgovoriti na vprašanje, je zapakiral v obrambo višjih principov zapletenosti politike, ki jih novinarka menda ne razume. Izmikanje je postalo etična drža, vztrajanje novinarke pa dokaz intelektualne in verjetno tudi etične podhranjenosti.

Maksimacija volilne podpore

Seveda razumemo, da je floskula o »politični širini« zanj preišljena odločitev, saj omogoča umik od vsakršne zaveze. V primeru koalicijskega sklepanja z Janšo bi jo lahko hitro nadomestila nova o žrtvovanju za narodov blagor in če je ljudstvo požrlo prvo, bo še drugo. Povedano drugače: intervjuvanec se spreneveda natanko zato, da se ne bi zavezal k ničemur, predvsem ne k lastni začetni obljubi, da v koalicijo brez levosredinske stranke ne bo šel. Mimogrede: [na moje poslano vprašanje o tem](#) v stranki Demokrati Anžetu Logarju nisem prejel niti vljudnostnega odgovora.

Opisana tehnika ima poleg ohranjanja širine možnih političnih ravnanj še eno predvolilno funkcijo: volivcem desne sredine signalizira pripravljenost na sodelovanje, volivcem leve sredine pa, da zgolj postavlja pogoje. Vsak nato sliši, kar želi slišati, Logar pa s tem maksimizira volilno podporo in izplen. Temu njegova izmikajočnost tudi služi.

Če bi odgovoril z »da«, bi ostal Janšev in hkrati nekonsistenten glede na začetno obljubo. Če bi rekel »ne«, bi tvegala izgubo desnoredinskih volivcev. Zato so po njegovi presoji najbolj koristna ohlapna pojasnila, zlasti pred volitvami, ko volivci ne vedo, k čemu se je dejansko zavezal. Pitijskost in praznina sta nato, kot bi rekel sam Logar, le logičen korak...

Kar mora pri tem storiti, je zgolj zabrisati vtis etične nenačelnosti in svoje stališče zaviti v mimikrijo politične modrosti, nekonfliktnosti in sprave. V tem pogledu [nenehno kopira zgled Boruta Pahorja](#), le da se je razbremenil njegovih instagramskih ekscesov in vragolij.

Erozija demokracije

[Kot sem že opozoril](#), je Logar postal nesporni »dominator« v tej tehniki, tako rekoč olimpijski zmagovalec. V stranki, ki se ponaša z obljubo dviga demokratične kulture in se imenuje Demokrati, zato zaznavamo konceptualno protislovje: demokracija predpostavlja informirano razpravo in deliberacijo. Če volivci ne vedo, kaj njihov glas

pomeni, ker jim tega kandidat ne razkrije, smo zagotovo priča eroziji demokratične kulture.

Izmikanje, ki ga Logar sistematično izvaja z omalovažujočim odnosom do novinarjev, bi skoraj terjalo, da uredniki dodelijo poseben dodatek za sadizem, ki ga morajo ti prenašati na delovnem mestu. No, saj imajo še eno možnost: da zelo jasno in glasno sredi intervjuja povedo, da takšne prakse ne bodo trpeli. Od medijev bi vendarle vsakič pričakovali, da tovrstne poskuse normalizacije diskurza ustavljajo, ne pa omogočajo. Nenačelnost bi morala biti sankcionirana, ne nagrajena z videzom odgovornega državnika.

Da se Logar nenehno izmika, kaže na njegovo aroganco in dejansko je samo še korak od znamenitega nastopa sina Zorana Jankovića v parlamentu, kjer je pod patronatom odvetnika Aleksandra Čeferina ponavljal stavek »Moj odgovor je enak prejšnjemu«. Predstavljajmo si torej peturni pogovor z Logarjem, kjer ves čas počne natanko to: ponavlja taisti stavek!

On bo mandatar

V omenjenem intervjuju rad namiguje, da bo »vodil državo«, omenja več kot 20 odstotkov podpore in relativno zmago. Na vprašanje, od kod tak gromozanski optimizem, se zgolj skrivnostno nasmehne.

[Na konvenciji v Logatcu](#) je znova poudaril isto širino: »Demokrati bomo v koaliciji, ki bo zagotovila politično širino. Smo v čolnu na razburkanem morju in veslati moramo na obeh straneh, če želimo naprej. Demokrati ne bomo nikomur omogočili vlade in je prav tako nikomur ne bomo onemogočili.«

Isti slogan ima v tem kontekstu še drugo funkcijo. Poanto smo dojeli: če se razglaša za bodočega mandatarja, mu ni treba odgovarjati, s kom bo šel v koalicijo. Ne bo se pridruževal drugim, kajti drugi se bodo njemu. Logarjevo napihovanje, da bo

mandatar, tako znova služi izmikaju v začetni dilemi. Hkrati stavi na psihološki učinek zmagovitega vlaka, saj se volivci raje priključujejo tistim, ki jih dojemajo kot zmagovalce.

Povedano drugače: napovedovanje lastne zmage ni zgolj optimizem, temveč še ena plast iste strategije: njegovo napihovanje, da bo mandatar, je znova v vlogi perfidnega izmikaja začetni dilemi, po kateri je bil povprašan.

Politika normalizacije in mehčanja podobe avtokrata: Logar kot anti-Janša

09/03/2026

Politični projekt, ki ga v zadnjih letih premišljeno uvaja Anže Logar, moramo razumeti tudi kot tvegan, a dovolj učinkovit primer nove diskurzivne »usmeritve« znotraj slovenskega desnosredinskega političnega prostora. Kako uspešna je? Pred slabim letom so šefa Demokratov nekateri komentatorji ključnih medijev že razglasili za prepozno, preveč oklevajočo in nujno neuspešno inovacijo, precej več spodbud in pričakovanj pa usmerjali v Vladimirja Prebiliča. Trenutno in dobrih deset dni pred volitvami se zdi, da ankete kažejo obratno: prvemu uspeva, drugemu precej manj.

Projekt depolarizacije

Logarjeva politična usmeritev temelji na retoričnem poudarjanju preseganja ideoloških delitev, ideji nekonfliktnosti, odpravi moteče polarizacije in nečesa, kar občasno Prebilič, Vrtovec in Logar sam, kakor se komur dozdeva, imenujejo »normalna država«. Na prvi pogled se zato zdi, da spremljamo ne preveč artikuliran projekt depolarizacije političnega prostora, se pravi poskus preseganja antagonizmov, ki so v zadnjih dveh desetletjih močno zaznamovali slovensko politično dinamiko in zastrupljali njeno politično kulturo.

Če je kot ključen akter, ki bo verjetno določal zmagovalno koalicijo, bodisi Golobovo bodisi Janševo, doslej Logar relativno uspešen, je prejkone ravno zaradi takšnega pozicioniranja in nikakor ne programa ali osebne simpatičnosti. Naj ponovim, kar ves čas ponavljam, kako je do tega prišlo: deset let Pahorjevega mandata je nekdo, ki stoji za Logarjevo ideologijo, vzel zares in zgolj skopiral volilno dovolj učinkovito »nevtralno« držo bivšega predsednika republike ter jo naredil za strankarsko. V kakšni meri so [pri tem pomagali v Janševem štabu](#), je še vedno ena zanimivejših skrivnosti, kjer se kopja stališč o tem lomijo.

Vprašanje političnega stila

Podobno kot Pahorju tudi šefu Demokratov težko očitamo, da bi uporabljal surove besede, sovraštvo ali nestrpnost. Drži, zagotovo je nekdo, ki ne bo znal obsoditi nestrpnosti, ksenofobije in sovražnega govora, tudi ne genocida, kar pomeni, da na ravni vrednot in ideologije ostaja zvest svojemu velikemu bratu v SDS. Obenem je, kar je nekaj drugega, do [popolnosti izgradil večino izmikanja konkretnim odgovorom](#). Če je to ta nevtralnost in nekonfliktnost, ki jo pridiga, bi se je morali najbolj bati.

Ampak v tem, da ne zna obsoditi nekulturne govornice, je le dodatna težava. Ambivalenca njegove politične pozicije je drugje: ne le, da je bil dolga leta Janšev sopotnik, o čemer je napisanega že veliko, ampak želi delovati predvsem z drugačnim političnim stilom. Ko njegov dosedanji šef še naprej benti, žali, se norčuje, uporablja cinično in grobo trumpovsko govornico, vzpostavlja ne le politično polarizacijsko logiko; zavedati se moramo, da je razlika tudi ali predvsem v diskurzu in uporabljeni govornici.

Stil prvaka SDS je zaznamovan z izrazito antagonističnim razumevanjem politike, v katerem politični nasprotnik pogosto nastopa kot delegitimizirani akter, vreden uničenja, še pred tem pa zasramovanja in osebnega ponižanja. Propagandna narava Janševega delovanja, vključno s stranko SDS, je iz domače politike naredila krvavo bojišče, v katerem se že dve leti poziva ljudstvo celo k oboroževanju.

Logar kot anti-Janša

Če je konflikt osrednji mobilizacijski mehanizem in politični *modus operandi*, želi Logar prakticirati njegovo nasprotje. V tem smislu hoče delovati kot anti-Janša. Povedano drugače: če se je Robert Golob za potrebe parlamentarnih volitev leta 2022 vzpostavil kot anti-Janša na levi sredini v smislu volilnih preferenc in taktičnega glasovanja, kot prav takšen Logar z nekakšnim antijanšizmom glede stila jemlje glasove na desni.

Njegov projekt moramo zato razumeti kot poskus maksimizacije političnih glasov; na eni strani torej konfliktna politična retorika, ki seje sovraštvo in homogenizira jezne množice, na drugi retorika povezovanja in sodelovanja, dialoga, stabilnosti in racionalnega upravljanja države, ki zadovolji preostanek volilnega telesa, ki ga aktualna leva sredina ne prepriča. Priznajmo, da to vlogo zaenkrat opravlja relativno učinkovito.

Zato ne pridemo daleč, če pri njem iščemo programske usmeritve in jih razglašamo za ključne – te so na las podobne Novi Sloveniji in SDS. Kar zares šteje in na kar stavi, je diskurzivna stilna preobrazba. Splošno znano je, da volilno telo pri nas resnično ne mara političnih konfliktov in to spoznanje je Logar zgolj vzel zares, nato pa postavil v okvir, ki objektivno najbolj ustreza Janši.

Bo ostal načelen?

Žalostno je spremljati, ko mediji te dni, tik pred volitvami, dovolj šibko zahtevajo njegovo konkretnjšo opredelitev, kaj bo storil glede vstopa v koalicijo po volilni nedelji. Če bi Logar ostal zvest svojim načelom, kar se morda ne bo zgodilo, potem nove Janševe vlade nikoli niti ne bo, saj si je težko predstavljati, katera levosredinska stranka

bi želela s prvakom SDS v vlado; to pa je pogoj, ki ga je v nastopih rad ponavljal, da bi se prikazal kot graditelj mostov in sredinski politik. [V mojem apelu](#) političnim strankam, ki so ga mediji družno vrgli v koš z izjemo časopisa Večer, sem spomnil ravno na to.

Takšna diskurzivna stilska preobrazba ima pomembne politične učinke in bistveno širi družbeni doseg. Politični prostor, ki je bil prej zaznamovan z ostrimi identitetnimi ločnicami, kulturnim bojem in surovo retoriko, se postopoma prevaja v prostor nekakšnega tehnokratskega upravljanja, kjer se ideološke razlike predstavljajo kot nepomembne ali celo nerelevantne. Zato je včasih že mučno poslušati, kako Logar vztrajno zavrača tudi vsak smiseln antagonizem različnih stališč, da bi sebe ponudil kot nekoga, ki se je dvignil nad preveč konfliktno realnost in zato s piedestala razsvetljenca bere levite o politični zmernosti in veliki skrbi za dobrobit države, ki je mi ne razumemo.

Nenormalna normalna država

Ob tem vedno znova pozabi povedati, zakaj je tako dolgo molče opazoval od znotraj, kako se gradi propagandna mašinerija SDS. Načini, kako nam ponuja novo strankarsko identiteto, ki omogoča širitev volilnega bazena onkraj tradicionalnega jedra politične podpore, so slabo artikulirani, predvsem pa nam takšnega ponujanja »politike brez ideologije« niti ne poskuša pojasniti. Zakaj bi morali verjeti, da sklicevanje na normalnost, racionalnost in politično umirjenost ni zgolj nova oblika ideologije?

Če smo se česa naučili iz trpke preteklosti, ko gre za analizo ideologij, je naslednje. Diskurzivna strategija, ki se ponuja kot nadpolitična ali celo nadstrankarska, je morda lahko učinkovita za potrebe volitev, žal pa ideologija postane najmočnejša prav takrat, ko se prikazuje kot nekaj samoumevnega, najbolj normalnega. V tem smislu so, če parafraziram, pozivi k normalizaciji države običajno najbolj nevarno ideološki in pogosto tudi najbolj »nenormalni«.

Desnosredinske koalicije sploh ne bo? O mirnem spancu za levico ali programirani prevari teden pred volitvami

15/03/2026

Janez Janša napoveduje, da obstaja natančen pogoj, pod katerim bo sam postal mandatar. Če ta ne bo izpolnjen, se bo vlogi novega predsednika vlade odpovedal. Tak pogoj je navedel nekajkrat, nazadnje v [presenetljivem pogovoru za časopis Dnevnik](#) 14. marca 2026, torej le teden pred državnozborskimi volitvami:

»Trdna večina je 46 poslancev SDS plus trojček okoli NSi. Temu lahko dodamo katero koli drugo stranko. Ne bi pa sestavljali vlade, v kateri bi bila lahko stranka, ki ima štiri ali pet poslancev, jeziček na tehtnici. To smo že dali skozi. V krizi to pač požreš, zdaj pa je taka situacija, da nam ni treba. Kdor hoče spremembo, naj voli za nas, če mu mi nismo všeč, je tu Nova Slovenija–Slovenska ljudska stranka–Fokus, vse drugo je glas za nadaljevanje Golobove vlade.«

Nekaj zelo podobnega smo slišali skoraj istočasno, 15. marca 2026, [za tednik Reporter](#):

»Trdna večina je absolutna večina, torej najmanj 46 izvoljenih poslancev SDS ter trojčka NSi, Fokus in SLS. To je edina trdna večina. Mi lahko k tej večini v koalicijo dodamo še vse ostale stranke, s tem nimam problemov. Ne bomo pa sestavili vlade, v kateri nam lahko najmanjša leva ali "kar nekaj stranka", ki je jeziček na tehtnici do večine, postavlja nerazumne pogoje v lastno korist in škodo vsem ostalim in nam potem strelja v hrbet ob prvih težavah. V tem primeru bomo počakali na naslednjo priložnost.«

No, tudi ti izjavi nista novi. Kakor da bi se rad ponavljal, je [isto napovedal že v Odmevih](#), ki so bili 12. januarja letos. Dejansko je sporočil praktično identične misli:

»Če bo Slovenska demokratska stranka dobila več kot 45 glasov, bo to trdna večina. Šibka večina je, če moraš v koalicijo vzeti še majhne stranke, ki imajo nekaj poslancev, in potem je teža glasu, ki so ga volivci dali za to stranko, desetkrat večja od teže glasu, ki so jo volivci dali za večjo stranko. Taka stranka potem, ker je jeziček na tehtnici, *kingmaker*, izsiljuje. Potem se moraš ukvarjati s koalicijo namesto s težavami države.«

Janšev pogoj ne bo izpolnjen

Ni dvoma, da Janša sporoča svoje pogoje – ne želi sestaviti vlade, če dvojček SDS z NSi, Fokusom in SLS ne bo absolutno zmagovit. Prav tako ni dvoma, da noče vlade, v kateri bi majhna stranka, torej s štirimi ali petimi poslanci, odločala o večini.

Ker pa vse anketne projekcije kažejo, da ostaja daleč od takšnega rezultata, lahko sklepamo, da ta pogoj ne bo izpolnjen. [Zadnja anketa Vox Populi \(Ninamedia\)](#), opravljena dober teden pred volitvami, je SDS namerila 26 poslancev, trojčku NSi, Fokus in SLS pa 8. V seštevku je rezultat 34 poslancev, kar je karseda daleč od zahtevanih 46.

Iz svojih kombinacij je očitno izključil Anžeta Logarja – z njim torej ne želi sodelovati, kar je tudi sicer njegova večkratna napoved. Če bo kot resnicoljuben možakar vztrajal pri tem, je izjemno malo verjetno, da bo njegova stranka vodila novo vlado, razen ob kakšnem volilnem čudežu. Poleg tega rad ponavlja, da lahko mirno čaka na naslednjo priložnost, ker se mu v politiki nikamor ne mudi.

Tudi Logarjev pogoj ne bo izpolnjen

Na drugi strani, kot vemo, tudi Logar postavlja določene pogoje, pod katerimi bi vstopil v novo vlado. [V pogovoru za POP TV](#) je pred letom povedal:

»V primeru zmage na volitvah bi se pri oblikovanju koalicije najprej obrnili na tisto stranko, ki bi na levi dobila največ glasov.«

Ob različnih drugih priložnostih je dodal še, da »naslednja koalicija mora biti raznobarvna« in da je cilj »velika programska koalicija«, ki bi povezala širši politični prostor. V praksi to pomeni, da nikakor ne bo deloval v enobarvni desnosredinski koaliciji.

Čeprav se je v zadnjih nastopih glede tega nekoliko utrudil, množični mediji pa ga ne znajo pocukati za rokav ali pa tega nočejo, ne more biti dvoma, da prvak Demokratov v duhu igranja na karto depolarizacije in širine pogojuje svoje sodelovanje v vladajoči koaliciji z najmanj eno levosredinsko stranko.

In če k temu prištejemo še dejstvo, da Janša izrecno zavrača možnost, da bi bila z Logarjem v vladajoči koaliciji skupaj, dobimo nenavaden rezultat: desnosredinske koalicije preprosto ne bo.

Leva sredina je zato lahko mirna, kajti zagotovo ne bo izpolnjen najmanj en, v resnici pa verjetno kar več pogojev: (a) Janša bi moral s trojčkom okoli NSi prejeti 46 poslanskih mandatov, (b) Logar bi moral biti povabljen v Janševo koalicijo, vendar je iz nje izključen, in (c) v vladajoči koaliciji bi morala biti vsaj ena levosredinska stranka, takšne pa ni na vidiku.

Nekaj podobnega je pokazalo že [moje pismo političnim strankam](#), kjer pretendentov za sodelovanje z Janšo na levi sredini ni bilo. Logar se je na Facebooku čudil intervjujema obeh glavnih oponentov in zapisal dva poudarka: »Janez Janša: Glas za Logarja je glas za Goloba« in nato še »Robert Golob: Glas za Logarja je glas za Janšo«. Čigav je torej njegov glas? Vse skupaj je komentiral: »Resnica je takšna: Glas za Logarja je glas za normalno in uspešno Slovenijo.«

Logar kot zlati prinašalec

In res je v omenjenem intervjuju za Dnevnik šef SDS ponovil svojo misel, da je Logar zlati prinašalec za Goloba:

»Po razmerjih, ki jih zdaj ugotavljajo ankete, je on edina možnost, da se ponovi leva vlada.«

Izjava se ujema z njegovo stalno presojo, zaigrano ali ne, da je njegov dosedanji tesen sodelavec dejansko njegov največji izdajalec, vreden popolnega prezira. S takšnim pa nikoli ne bo šel v nobeno koalicijo. Je potemtakem po volitvah 22. marca letos že jasno, da bomo dobili levosredinsko koalicijo? Odgovor je enostaven: da, popolnoma jasno je. Vendar žal pod dodatnimi pogoji.

Prvi je ta, da si Janša in Logar v svojih decidiranih izjavah ne premislita in jih ne prekličeta. Nič ne pomaga prepričevanje, da nam politiki lažejo v svoji nenačelnosti in da nas to pač ne sme presenetiti. Vendar se lahko zgodi prav to.

Drugi pogoj je, da njuna prepričanja niso zaigrana: da se Janša res ne pretvarja, da sovraži Logarja in da se Logar ne pretvarja, da si močno želi zgolj vlade z levosredinsko stranko. Če oba hlinita, je možno vse.

Če nam politiki premišljeno ne lažejo in če ne igrajo svojih prepričanj, lahko zmagovalca razglasimo že en teden pred volitvami: ne glede na volilni rezultat se je desna in skrajna desnica kar sama izločila iz tega, da bi vodila Slovenijo naslednja štiri leta.

Saj res: kaj pa, če smo naivni in želijo z lažmi uspavati levosredinsko volilno telo?

Ko dialog postane ultimat: sodelovalni Logar izključuje

27/03/2026

Mučna povolilna koalicijska usklajevanja z vsemi figami v žepu vred povečujejo politično negotovost v državi. Na koncu so pripeljala do nepričakovane izjave Roberta Goloba, da potrebujemo vlado narodne enotnosti. Mar res?

To seveda nujno pomeni sodelovanje z Janezom Janšo v koaliciji; brez njega takšne vlade ne bo. Izjavo je že izkoristil šef opozicije in se naredil za žrtev. Toda poglejmo resno težavo: mar ni takšno stališče v nasprotju s tem, kar nam je Golob ves čas obljubljal in zaradi česar so ljudje glasovali zanj? Mar ni, podobno kot leta 2022, v veliki meri glas za Gibanje Svoboda bil glas proti vrnitvi avtoritarnosti, ki jo Janša neposredno obljublja? Bo vlada narodne enotnosti dejansko lahko štela za izdajo volivcev?

Izključitev Levice

Če Zoran Stevanović, eden od ključnih členov pri sestavi nove koalicije, občasno pove, da ne bo šel v koalicijo ne z Golobom ne z Janšo, pa si velja pozorno ogledati, kaj v zadnjih dneh, torej tik po volilni nedelji, sporoča Anže Logar, še en razvpiti »jeziček na tehtnici«. Pred dnevi je človek retorike sodelovanja in vključevanja, ki gradi svojo politično profilacijo na depolarizaciji in dialogu, ponosno sporočil: »Demokrati ne bomo sodelovali v koaliciji s stranko Levica.«

Njegovi Demokrati torej izključujejo kar dvojno: stranko Levica z Vesno iz vlade in nato še sebe iz vlade, če bo prva del koalicije. V [včerajšnji oddaji 24ur zvečer \(26. marec 2026\)](#) je storil še korak naprej in strumno napovedal: »Demokrati smo v vladi ali pa gremo na predčasne volitve. Druge možnosti ni.«

Doslej verjetno še nismo slišali stavka v obdobju po volitvah, ki bi bilo v večji meri egocentričen. Kaj nam vse to pove?

On bo v vladi

Logarjeva retorika politične sprave, dialoga in vključevanja, do katere ima večina že alergijo, se več kot jasno uporablja za promocijo zmernosti, odprtosti in pripravljenosti preseči ideološke delitve. Prav dejstvo, da se nanjo tako pogosto sklicuje, nam razkrije nekaj drugega: da spremljamo prazno gesto brez iskrenih namenov in brez resnične politične vsebine. Ampak če to drži, v njegovi retoriki že od začetka najdemo popoln razkorak med retoriko in prakso.

Če je bila obljuba sprave, neizključevanja in sodelovanja osrednji del njegove politične identitete, se mostograditeljstvo zdaj, nekaj dni po volitvah, izkazuje za lažno. Ta razpade takoj, ko spremljamo konkretna politična dejanja v povolilnih usklajevanjih in napovedih. Začetno stališče iz performativne vključujočnosti prehaja v jasno izključujočnost, vendar za ceno tega, da Logar že smelo napoveduje, da bo on v vsakem primeru v vladi. Da, njemu je uspelo. V njej pa bo natančno na podlagi geste izključevanja!

Ne le, da je njegova retorika zašla v protislovje, zanikala je tudi držo, ki bahavo stavi na dialog – o tem lahko bralec več najde v moji knjigi *Dialog kot krinka*. Sama ideja, na katero se stavi, je grobo spodkopana in zanikana, kajti v praksi Logar očitno ne sprejema kompromisov, nanje ni pripravljen in mu ni do politične pluralnosti, s katero je ravnokar pretental volilno telo.

Boj proti korupciji

V pogovoru za POP TV je poudaril še, da bodo njegovi Demokrati dali prednost boju proti korupciji. Znova je omenjal posebne policijske odrede in ustanovitev specializiranih organov, ki bi se s tem ukvarjali. Na drugi strani je stranka Levica, ki sama rada pravilno izpostavlja, da predstavlja izjemo glede koruptivnosti in da ji ne moremo najti nobenih tovrstnih grehov.

Logar potemtakem nima težav sodelovati z Janšo, na katerega se afere lepijo že desetletja, hkrati pa izključuje stranko, ki je prejkone najmanj skorumpirana? Če naj resno vzamemo trditev o boju proti korupciji, bi pričakovali, da bo bolj pripravljen sodelovati s političnimi akterji, ki imajo na tem področju relativno boljši ugled. No, smo se zmotili!

Enkrat več se kaže, da je Logarjeva politična retorika, ki mu je prinesla preboj v parlament, zgolj strategija nagovarjanja razočaranih volivcev, ki zavračajo polarizacijo. Pri tem ne obeta veliko ali morda čisto nič.

Videti je, da Logarjeva pozicija manifestira nekaj, kar je širša težava slovenske politike, ki je domači množični mediji ne znajo nasloviti: razkorak med zmagovito lažno retoriko in prakso. Na podoben način, kot je njegovo patološko izmikanje jasnim odgovorom postalo simptom njegove prepoznavne nenačelnosti, bi morali tudi hipokrizijo razkoraka med obojim čim prej dojeti kot nekaj, kar onemogoča demokratične procese.

Na tej točki so največji dolžniki novinarji, saj se glas kritične javnosti redči in mu največkrat ni dovoljeno, da bi do medijev in s tem do množic sploh prišel. Skratka: bodimo še bolj pozorni na Logarjevo retoriko sodelovanja in vključevanja takrat, ko je ne premore.

Kdo še lahko ustavi Janševo vlado?

11/04/2026

Slovenska politika in celotna država sta se po izvolitvi novega predsednika državnega zbora znašli v skoraj infarktne stanju. Javnost ne more verjeti, da je ob vseh zanikanjih, varanjih in blefu na to mesto s takšno lahkoto zlezel populist Zoran Stevanović, človek karseda sumljive preteklosti in še bolj spornih političnih načel. Zle slutnje, da se pred našimi očmi počasi formira Janševa vlada, so vsak dan močnejše, komentatorji pa tekmujejo v pesimističnih napovedih.

Spet drugi iščejo krivca – hibernirani levičarji in provladni novinarji kar tekmujejo v obsojanju, kdo je kriv za prihajajoči obrat v desni fašizem. Krivi so vsi, čisto vsi, razen seveda te vlade in njih, saj so bili vendar štiri leta v potuho!

Umirjal bi živce

Nič niso pomagala niti naivna zaklinjanja predsednika vlade Roberta Goloba, naj umirimo živce, še na dan Stevanovićeve izvolitve, ko je dejal, da ostaja optimist in da bo to barko varno pripeljal v pristan. No, potem se njegovi pristaši ne bi smeli razburjati. Le kdo bi mu še verjel, če nič v njegovem sedanjem ravnanju ne kaže na tak obrat?

Pesimistična ocena je sicer točna. Spremljamo razkroj slovenske politike, ki vse bolj spominja na vaški sejem, kjer okoli nabasanih stojnic krožijo že zdavnaj razkrinkani mešetarji in prekupčevalci. Le da v parlamentu ne trgujejo z blagom, ampak z voljo volivcev. In ker to počnejo na račun demokratičnih standardov in izigravanja volilnega izida, se ponuja enaka beseda, ki jo je v preteklosti izrekel predsednik Golob ob podobnih kupčijah na Trstenjakovi: veleizdaja.

Parlament je s Stevanovićevo izvolitvijo postal prizorišče moralnega bankrota brez primere. Izvoliti človeka z najtežjo možno hipoteko spornih preteklih ravnanj kaže, da so standardi padli pod raven, kjer sploh še lahko govorimo o njih. V tej organizirani prevari, v kateri sodelujejo on, Janez Janša, Jernej Vrtovec in Anže Logar, že dva tedna spremljamo isto igro: kako si oblast priboriti skozi zadnja vrata.

The screenshot shows a news article from STA dated April 10, 2026. The main headline is "Golob optimističen glede izvolitve predsednika DZ, SDS brez svojega kandidata". A sub-headline reads "Golob: Barko bomo pripeljali v varen pristan". A quote from Golob is highlighted: "Golob optimistično: 'Samo mime živce'". The article is categorized under "Aktualno" and "Siol.net". A sidebar on the left lists navigation options like "glasovanje", "stranke", "kandidati", and "predsednik". A social media share button for Facebook is visible.

Siol in MMC RTVS: Golob se zaklinja, da ohranimo mirne živce

Etika na psu

Pri Stevanoviću je problematično prav vse: njegov osebni profil, konflikten način delovanja, njegova več kot sumljiva preteklost in pravnomočne obsodbe, njegova izrazito antisistemska drža, kjer bo po novem šef prav tega sistema. Njegov antielitizem

na čelu politične elite. Njegova demagoška retorika nacionalističnega zaklinjanja, da deluje v dobro države in državljanov, medtem ko njegova kartoteka kaže ravno nasprotno. Dodajmo še očitno manipulacijo: zgodbo, da o kandidaturi ni vedel in da je zanj izvedel iz medijev, kar mu je nato »dalo idejo«. Da je zato hvaležen novinarjem. Kako slabo zrežiran je bil ta prizor in kako antološki! Kako značilen zanj. Kdo naj temu verjame?

Politika kot poklic pri nas še nikoli ni bila tako razvrednotena. Ironija je skoraj groteskna: v trenutku, ko se etični standardi sesuvajo, se plače poslancev višajo. Kot da bi za vsako stopnico nižje sledila stopnica višje nagrade. Tako pa mešetarji predlagajo mešetarje, ljudje z debelimi kartotekami grehov se v parlamentu nasmihajo, kot da gre za slavnostni sprejem in ne za institucionalni pogreb. In ja, uganili ste: zadovoljni ob svoji prevari zraven še ploskajo.

Sami poštenjaki

»Vodstvo Državnega zbora je zgled za spoštovanje in promocijo etičnih načel,« pravi Etični kodeks poslancev. In nadaljuje skoraj didaktično: »Poslanec je lojalen moralnim načelom, pravni ureditvi in javnemu interesu.«

A Etični kodeks bodo očitno morali spremeniti. Stevanović, že sodeč po svojem geslu na enciklopediji Wikipedia, napoveduje novo etičnost, kjer se načela merijo po debelini kartoteke. Po novem standardu biblični Vrtovec očitno ceni akcijo: malo popivanja, malo streljanja, da ni čisto dolgčas. Logar vidi v zavarovalniških prevarah podjetniško inovativnost, Janša pa ostaja zvest preverjenemu kadru: dvakrat pravnomočno obsojen pomeni dvakrat dober.

Jasno, takšni so naši plemeniti borci proti korupciji! Debelejša je kartoteka, bolj so pošteni! Bo samim poštenjakom [v tretjem bloku](#), Stevanoviću, Janši, Logarju in Vrtovcu, na koncu uspelo?

Iz Wikipedije, proste enciklopedije

Zoran Stevanović, slovenski politik, * 23. februar 1982, Jesenice.^[1]

Je predsednik politične stranke Resni.ca. 10. aprila 2026 je bil na tajnem glasovanju izvoljen za 17. predsednika Državnega zbora Republike Slovenije.

Življenje [uredi uredi kodo]

Srednjo šolo je zaključil na Srednji policijski šoli v Tacnu, delo policista je začel opravljati leta 2000. Novembra 2001 je v policijski enoti, znotraj katere je deloval Stevanović, **prešlo do poplavanja in zbiranja s službenim orožjem med delovnem časom**. Njegova vpletenost v dogodek ni jena (sam jo zanika), vendar je bil po tem kazensko premeščen na policijsko postajo Radovljica. Sam trdi, da je bil **premeščen »nagradno«**, čeprav »nagrada« premeščeve v Policijo ne obstaja.^[2]

Leta 2005 je Stevanović po prometni nesreči **obupal izvesti zavarovalniško prevzelo**, za kar je bil tudi pravomočno obsajen. **Previd tem dogodkom je bil že enkrat obsajen** zaradi ogorčenja varnosti. Sam kljub temu trdi, da ni šlo za prevzelo ter da ni bil še nikoli obsajen.^[3]

Stevanoviću je v službi policista **občutilih več spornih dejanj**. Leta 2011 je bil iz **travnih razlogov dokončno odpuščen**. Razlog za odpuščitev je bilo nedostojno in žaljivo vedenje do nadrejenega, že pred tem pa je **delo opravjal pod velično alkohola**. Delovno in socialno sodišče je kasneje razsodilo, da je odgovod bila nezakonita, saj se je Stevanović **za alkoholiziranost skliceval na vrnovne longicene**.^[4] Stevanović medtem trdi, da je policijo zapustil po lastni odločbi, ter da je odgovod bila opozorilo pred odpovedjo.^[5]

Zoran Stevanović
File:Zoran Stevanović.jpg

Predsednik Državnega zbora Republike Slovenije
Transitni nosilec naziva
Začetek delovanja
10. april 2026
Osebnostni podatki
Rojstvo
23. februar 1982 (44 let)
Politična stranika
Resni.ca (2026–)
Obcni
3
Partija
partik

Leta 2011 se je za kratek čas zaposlil v kziniki družbi Hypo Leasing.^[6] Kasneje je kot četrtinski lastnik soustanovil lastno podjetje za varovanje Femko VS. Ostale deleže je **kasneje odkupil**, podjetje pa je po treh letih delovanja **šil v stečaj**. Ministrstvo za notranje zadeve in Inšpektorat za delo sta v delovanju podjetja **odkila nepravilnosti in mu odvzela licenco za varovanje**.^[5]

Leta 2014 je magistriral na Univerzi na Primorskem na Fakulteti za management.^[10] Na Filozofski fakulteti v Ljubljani je opravljal doktorski študij,^[11] vendar disertacije ni zagovarjal, po njegovih besedah je **prešlo do nesoglasja z doktorsko komisijo**.^[12]

Od leta 2019 je samostojni podjetnik,^[13] ukvarja se z gradnjo adrenalinskih parkov.^[13]^[14] Trenutno je zaposlen na stranki Resni.ca kot njen politični predsednik.^[14]

Od 11. novembra 2025 je predsednik Zveze društev vaterpolskih društev Slovenije.^[15] V intervjuju dva meseca kasneje je dejal, da je spravil slovensko reprezentanco iz ruševin in da bi brez njega reprezentanca prvenstvo »samo gledala prek televizije« ^[16]

Geslo o Stevanoviću na strani Wikipedia

Obljubili so marsikaj

Veliko je odvisno od javnosti in še bolj od medijev. [Že večkrat sem napisal](#), vsakič ob ustreznih medijski cenzuri, ki nikoli v mojem javnem komentiranju ni bila hujša kot zadnji dve leti, da desne vlade nikoli ne bo, če se bo kvartet naštetih držal svojih obljub. Koliko je torej vredna njihova politična beseda?

Zdaj se že ponavljam: Janša je obljubil, da majhnih vlad v obsegu podpore Zoranu Stevanoviću, ki je znašala 48 poslancev, nikoli ne bo vodil. Če bo držal obljubo, njegove vlade ne bo. Logar je obljubil, da bo deloval zgolj v vladi, kjer bo najmanj ena leva stranka. Stevanović je deponiral izjavo, da ne gre z Janšo ali SDS. Vrtovec je ob zaprisegi na Bibliji rekel že marsikaj, a mu nihče več ne verjame, ker spoved ne pomaga.

Kaj bi potemtakem morala storiti javnost in kaj mediji v prihajajočih tednih?

Stranka Resni.ca

- predsednik Zoran Stevanović

Resni.ca
politična stranka

Koroška cesta 2
4000 Kranj

info@resni.ca
www.resni.ca

NAMENJENO ŠIRŠI JAVNOSTI

ZADEVA: POLITIČNO SODELOVANJE - ZAVEZA

Spodaj podpisani Zoran Stevanović, predsednik stranke Resni.ca, se zavežujem, da stranka Resni.ca nikoli ne bo politično sodelovala s stranko SDS in njenim predsednikom Janezom Janšo. V kolikor bi se to zgodilo, se zavežujem, da bom v istem trenutku odstopil z vseh funkcij.

14 -10- 2021

REPUBLIKA SLOVENIJA
UPRAVNA ENOTA KRANJ

POTRJUJE

da je Zoran Stevanović, _____ Kranj, Slovenija, lastnoročno podpisal/a to listino. Istovetnost imenovanega je ugotovljena na podlagi osebne izkaznice _____ ki jo je dne 15.06.2020 izdal organ UPRAVNA ENOTA KRANJ.

Zoran Stevanović

Upravna taksa v višini 3,00 EUR po tarifni številki 10 Zakona o upravnih taksah je plačana.

Št.: 020-1/2021-2881

Dne: 14.10.2021

Irena Plestenjak

[Handwritten signature]

Faksimile Zorana Stevanovića: notarsko overjena izjava, da nikoli ne bo sodeloval z Janšo in SDS

Ena najtežjih nalog

Seveda od njih zahtevati, da se svojih obljub držijo. Da vsakomur med njimi odločno pokažejo, da lažejo in manipulirajo, če bodo besedo snedli. Da jih ustavijo v javnih nastopih in povedo zelo naravnost: »Ste torej lagali in se boste na oblast prerinili z lažjo?« Da kronično izmikajočemu Logarju, ki nikoli ne odgovori na nobeno vprašanje, ne dajo več besede.

Je tako težko izreči »Oprostite, gospod Logar, petkrat sem vas vprašal, nikoli niste odgovorili, besede več nimate«? Oziroma dodati po potrebi: »Razen tega je vaša, ker ste jo snedli, vredna en prazen ništrc.«

Da, pred slovenskimi mediji je velika naloga. Žal običajno klonijo, še preden odprejo usta. Kot vsakič ponavljam, so novinarji branik demokracije. Tisti, ki jo rušijo, se tega zelo dobro zavedajo, zato si jih želijo podrediti.

Pred slovenskimi mediji je ena najtežjih nalog v zadnjih treh desetletjih.

Trojanski konj tretjega bloka: med Golobovo ponudbo in projektom laži

7/04/2026

Nova Slovenija je danes na družbenih omrežjih objavila star video in zraven pripisala: »Ravno prav za danes. Da osvežimo spomin.« Glede česa nam ga želijo osvežiti?

Objavili so posnetek svojega predsednika Jerneja Vrtovcu, ki kategorično zanika, da bi želel sodelovati z Golobovo vlado. Z levico se po njegovem ne da sodelovati. Da je to poprej kdaj mislil, je njegova največja politična napaka, je nato odločno dodal.

Trije ministri za Novo Slovenijo

Sporočilo je prišlo danes, ko je Robert Golob kot relativni zmagovalec razkril, kakšna so izhodišča za koalicijski sporazum in podal prvi predlog t. i. vlade narodne enotnosti. V njej je predvidel tri ministrska mesta za Novo Slovenijo, po dve pa za Socialne demokrate in Levico. S Stevanovićevo Resnico bi sodeloval projektno.

V naslednjih dneh bomo videli, kam pelje ta barka, kot temu pravi aktualni mandatar in obljublja, da jo bo »pripeljal v varen pristan«. S tem je želel pomiriti strahove, da mu bo

vlado speljal šef SDS. Najbrž še ni dokončne odločitve na nobeni strani in vsi udeleženci volitev, ki so se prebili v parlament, so se prelevili v kupce in prodajalce na tržnici. Zato ne vemo s čisto gotovostjo, kako se bodo na koncu odločili.

Je Nova Slovenija, ki si želi v petek promovirati svojega Janeza Ciglerja Kralja za predsednika državnega zbora, s tem Golobu že dala košarico? Je ta javno naznanil ponudbo treh ministrstev v tem hipu zato, ker bo na ta način pogojeval svojo podporo kandidatu Nove Slovenije za šefa parlamenta?

Spinanje srednje poti

S tem bo ostala odprta ideja, da se skrbno pripravlja nekakšen [nadideološki tretji blok](#), ki bi rad vodil Slovenijo in je tema političnih razprav zadnjega tedna. Naredili bi velikansko napako, če bi samopromovirani trojček Logar-Vrtovec-Stevanović razumeli kot resno politično alternativo. Prej gre za projekt, ki temelji na politični mimikriji, zanikanju volilnega rezultata in vrsti propagandnih spinov v situaciji, ko domači mediji očitno niso kos situaciji, da bi javnosti razložili finese dogajanja.

Na retorično gesto, kako se naveza Demokratov, trojčka okoli Nove Slovenije in Resnice ponuja kot nekakšen center, nikakor ne desnica, [sem že opozoril](#). Potezo moramo razumeti kot artikuliranje praznega vtisa, da si prizadevajo za srednjo pot med polariziranimi skrajnostma, ki pa hkrati izključuje ključne akterje na levem bloku, predvsem Roberta Goloba in Luko Mesca.

Opisani razkorak med izjavami in politično realnostjo je prvi simptom, da nimamo opravka s sredinsko formacijo in da bi bilo pomisliti na kaj drugega kot na projekt s skritim političnim ciljem popolna naivnost.

Samo če snedejo svoje besede

V zapisu o tem, da [nam v resnici nikoli ne bo vladala desnosredinska koalicija](#), sem podčrtal pogoje, s katerimi so na volitve odšli vsi trije kandidati. Naj spomnim: Janša je izrecno zahteval trdno večino 46 poslancev, sestavljeno iz SDS in trojčka okoli NSi, hkrati pa tudi zavračal vlado, kjer bi bile majhne stranke jeziček na tehtnici. Take vlade res ne misli voditi. Bo zdaj svojo obljubo kar požrl? Na drugi strani je Logar vztrajal pri »raznobarvni« koaliciji, v kateri bi sodelovala tudi vsaj ena levosredinska stranka. Bo zdaj svojo obljubo kar požrl ali morda Novo Slovenijo ali Resnico razglasil za takšni stranki?

Na tretji strani je Stevanović z istomišljeniki že leta 2021 pri notarju deponiral izjavo, da z Janšo nikoli ne bo sodeloval. Bo zdaj tudi on svojo notarsko overjeno obljubo kar požrl?

Če vse naštete pogoje vzamemo resno, dobimo začetni paradoks: koalicija z Janšo, Logarjem, Vrtovcem in Stevanovičem je matematično in politično skoraj nemogoča. Mogoča je samo, če vsi po vrsti snedejo svojo besedo in se izkažejo za lažnivce. S tem smo pri začetni dilemi: koliko v politiki sploh velja katera koli beseda?

NSi je z osebo **Jernej Vrtovec**.

3 h ·

Ravno prav za danes. Da osvežimo spomin.

Poduk Nove Slovenije po Golobovi ponudbi: z njim se ne da sodelovati

Polna zasedba v trojanskem konju

Če smo sprva domnevali, da je Logar od samcatega začetka trojanski konj, s katerim šahira Janša ob sprotnem ustvarjanju videza, da nista dogovorjena, je slika trenutno nekoliko bolj pestra. V igro zavzetja prestola v Troji (Sloveniji) se je vključilo več akterjev.

Janša kot desničarski Agamemnon od daleč opazuje, ali bo zvijača z lesenim konjem uspela. V njem so kot darilo Trojancem skriti vojščaki Odisej (Logar), Menelaj (Vrtovec) in Diomed (Stevanovič), v petek pa nas bo Sinon (Cigler Kralj) v parlamentu prepričeval, da so se Ahajci že vrnili domov in da je čudovit konj nič manj kot darilo bogov, zato ga morajo sprejeti.

Laokoont in Kasandra v podobni nekaj malega kritičnih analitikov sicer že previdno svarita Priama (Goloba), torej trojanskega kralja, da se pripravlja zvijača, ampak pri tem nista preveč uspešna. Bo morda sprejel pravo ali napačno odločitev?

Taktika programirane prevare

Več kot očitno je tudi, da v takšni programirani prevari sodelujejo vsi naštetih zato, da bi omogočili dvojni učinek. Navzven se prikazujejo kot rešitelji Slovenije pred zavoženim Golobovim mandatom, nato še kot načelni, zaupanja vredni in politično sredinski, s tem pa sprejemljivi za vse strani.

Retorična kulisa tretjega bloka ima nalogo zgraditi močan vtis, da obstaja resna alternativa, ki jo je smiselno sprejeti, pri čemer mora trojček pokazati, da Golob ni sposoben ustvariti koalicije in da volilni rezultat relativnega zmagovalca niti ni pomemben.

V drugem koraku bo tretji blok seveda ponudil svojo politično kombinacijo. Ker presenetljivo niti ne skriva svojega izključevanja Goloba, se nov mandatar ponuja kar sam po sebi in je hkrati lahko samo en, kar nam bodo ponudili kot veliko presenečenje v kinder jajčki: to je Janša. Da bi zmogli zahtevati koga drugega na čelu SDS, ne bo skladno ne z voljo šefa in tudi ne z zaobljubami Stevanoviča, ki se je v svoji notarski izjavi odrekel sodelovanju ne le z njim, ampak tudi s stranko SDS.

Vlada, utemeljena na laži?

Če bo kdaj prišlo do formacije Janševe vlade po tej poti, se bomo morali zavedati, da je bila ta utemeljena na laži, izigravanju političnih obljub in manipulaciji. Projekt tretjega

bloka je lahko uspešen le, če bodo najmanj trije ključni akterji poteptali svoje principe in na njih utemeljene izjave.

Morda lahko kdo poreče, da politiki nenehno lažejo, ampak s tem res ne bomo mogli biti zadovoljni. Kar precej hujše od tega bo, če bo nova koalicija strukturno utemeljena na laži. Ob tem dodajam, da bo v tem primeru slovenska politika tudi formalno začela delovati po principih kognitivne disonance in propagandistične realnosti. Torej ne na podlagi konkretne koalicijske matematike, ampak sistematičnega razhajanja in izmikanja realnim zavezam vpletenih akterjev.

Hkrati bo, kar je najbrž ironija vseh ironij, pod pretvezo depolarizacije dejansko prišlo do nove polarizacije, saj bo prispevek tretjega bloka pripeljal do novega nasprotja na relaciji med desnico in levico, v tem primeru med Janšo v koaliciji in Golobom v opoziciji. Načelnost in konsistentnost ne bosta več imeli domovinske pravice, bodo pa vpleteni na vse pretege poskušali ustvariti vtis legitimnosti in načelnosti v ekstremnih razmerah.

Staro pod krinko novega

Tretja pot se na koncu ne bo pokazala kot možna rešitev, ker bo enostavno zgolj obvoz, da bi se lahko vrnila stara politika pod pretvezo nečesa novega.

Prišel je čas za politične iluzije, ki bi jih morala kritična javnost razkrinkavati sproti. Žal je imamo v Sloveniji kritično premalo, medtem ko so mediji že dolgo nazaj sami sebe kastrirali.

Križci in krožci: anatomija tajne operacije z označenimi glasovnicami

15/04/2026

[Dovolj nepričakovano imamo neposreden dokaz](#), da je bila akcija izvolitve Zorana Stevanovića načrtovana do potankosti in strogo nadzirana; daleč od videza, ki so ga vsi vpleteni po vrsti dajali. Ker vnaprejšnji dogovor zanikajo, zdaj tudi že slutimo, [da po stari navadi lažejo](#). Anemičnost ali nesposobnost medijev, od katerih bi pričakovali, da javnosti to bolj suvereno pokažejo ali celo dokažejo, postaja nevzdržna praksa premalo resnega novinarstva. O čem govorim?

Kako so glasovali

Trdil bom, da so morali vsi poslanke in poslanci, zbrani pod zastavo Janeza Janše, pred glasovanjem natanko vedeti, kaj počnejo, zato resnico poznajo. Na glasovanju za predsednika Državnega zbora je bilo oddanih 79 glasovnic. Preštejmo jih: za Stevanovića je glasovalo 48 poslancev, 29 jih je bilo proti, dve glasovnici sta bili neveljavni, 11 poslancev glasovnic ni prevzelo. Kot so napovedali, so to bili poslanci SD ter Levice.

Nasprotovanje Stevanoviću in glasovanje proti so napovedali v poslanski skupini Svoboda, ki šteje 29 poslancev, kar ustreza končnemu številu glasovnic proti. Temu podatku lahko zaupamo. Iz tega je bilo mogoče dovolj zanesljivo sklepati, da je bil za predsednika izvoljen z glasovi poslancev svoje stranke Resni.ca, poslanskih skupin SDS, nato trojčka NSi, SLS in Fokus ter Logarjevih Demokratov.

Sistem označevanja

Rezultat in številke so znane in javne. Vendar obstaja še dobro prikrita hrbtina stran, strogo nadzirana in vodena, ki smo jo lahko morda le slutili. Slovenska tiskovna agencija, očitno na podlagi podanih sumov, je skladno z zakonom o dostopu do informacij javnega značaja zaprosila za vpogled v glasovnice.

Pokazalo se je nekaj zelo zanimivega: ko so si jih ogledali, so opazili, da so bile nekatere glasovnice označene. Nikakor ne počekane po naključju, ampak z jasnim vzorcem. Zaznati je bilo mogoče tri vrste simbolnih označb: 9 glasovnic je bilo označenih s krogcem v spodnjem desnem kotu, 6 s piko ob glasovnici za, 4 glasovnice pa z zvezdico v zgornjem delu. Poleg tega je bilo še 29 glasovnic brez dodatnih oznak, ki so podprle Stevanovića. Kaj nam to pove?

Odsotnost simbola kot simbol

Dosedanje interpretacije so po mojem mnenju pomanjkljive. Izhajajo namreč iz seštevka 19 glasov tistih glasovnic, ki vsebujejo naštetih označbe. Ampak že najmanj [od časov prebiranja Arthurja Conana Doylea](#) vemo, da je simbol lahko tudi odsotnost simbola: da je tudi to, da pes ni zalajal na storilca, dokaz dogodka. Da je dogodek (posredna identifikacija storilca) lahko tudi nedogodek (odsoten lajež psa).

Dovolj utemeljeno lahko slutimo, da so štiri poslanske skupine glasovnice označevale po tem sistemu: 9 glasovnic s krogcem ustreza trojčku okoli NSi, 6 s piko skupini Demokratov, 4 z zvezdico Resnici, kjer res manjka en glas. »Zakaj pa je jaz ne bi označil,

če je to tako? Zakaj samo štiri, ne pet?,« se je kasneje branil sam Stevanović. Saj res, zakaj je pomislil, da je on sam ni označil?

Toda medtem je 29 neoznačenih najverjetneje pripadalo eni homogeni skupini, ki ni potrebovala dodatnega označevanja, ker je bilo že neoznačevanje oblika identifikacije. Glasovi SDS so enako zahtevani za posredno označevanje, ker je bilo nujno nadzirati skupno število glasovnic za Stevanovića, ne le njihov del. Mimogrede, zlahka si predstavljamo tudi, da so poslanci morali svoje glasovnice tudi fotografirati. Zakaj bi vse to počeli?

Mehanizem preverjanja

Dosedanje razlage so se zadovoljile z očitkom, da je prišlo do kršitev v demokratičnih postopkih, kot so zaenkrat dejali v Gibanju Svoboda, in da tajno glasovanje ni bilo tajno. Da bi morda glasovanje morali ponoviti. Kljub javnim zatrjevanjem o svobodi vesti in enotnosti brez nadzora vpogled v glasovnice nakazuje, da so nekateri poslanci morali to enotnost dokazovati, ker glasovnice niso bile le oddane, ampak tudi označene po vnaprejšnjem dogovoru.

Označevanje glasovnic predpostavlja vnaprej dogovorjeni mehanizem preverjanja. To pomeni, da nekdo po glasovanju primerja vzorec označb s pričakovanim izidom. Tak dogovor predpostavlja načrt, navodilo in možnost sankcije za tiste poslance, ki ne bi bili lojalni. Brez tega sistem označevanja nima posebnega smisla.

Kaj je motiv?

Toda začeti bi morali z dejanjem motiva. Vsi glasovi za Stevanovića so bili očitno nadzirani, kar kaže na zelo sistematičen dogovor med vsemi z namenom, da je omenjeni res izvoljen na funkcijo, zelo verjetno pa tudi, da na podlagi omenjenih 48 glasov zgradijo podlago za vladajočo koalicijo. Zastavek akcije je bil torej zelo visok.

Če poslanci pri tajnem glasovanju označujejo glasovnice z namenom, da bi vodstva strank lahko preverjala njihovo lojalnost, potem smemo to šteti za neposreden poseg v ustavno zagotovljeno svobodo odločanja. Zakaj? Ker tajnost glasovanja obstaja prav zato, da poslanca zaščiti pred pritiskom. Kadar take zaščite ni, je odpovedal eden od temeljnih mehanizmov parlamentarne demokracije.

Zato se težko znebimo občutka o centralno vodeni operaciji, premišljeni do potankosti. Če si ogledamo kasnejše izjave Stevanovića, Anžeta Logarja in Janeza Žaklja (24ur zvečer), se vsi po vrsti glede glasovanja sprenevedajo in zanikajo sleherni dogovor ali nadzor. Glede na to, da novopečeni predsednik parlamenta skoraj vsak dan začne z

lažjo, imamo zelo dobre dodatne razloge, da jim ne verjamemo, saj bi kar 19 poslancev moralo pojasniti, kdo je po njihovem narisal simbol na njihovo glasovnico. Če niso bili oni sami, bi jih moralo skrbeti in se javiti k besedi danes. Zakaj trdim, da zelo verjetno lažejo in da bi vse po vrsti morala preizprašati javnost, v njihovem imenu pa novinarji?

Miselni eksperiment s šimpanzi

Moj argument je tale. Odstopanju od popolnega vzorca sta samo dve: eni od glasovnic za glede na poslansko skupino SDS, ki šteje 28 sedežev, je dodal svojo še nekdo, morda manjšinski poslanec. Ene od njih, ki je blizu številu sedežev Resnice, pa morda ni označil sam predsednik parlamenta Stevanović. Namenoma ali zaradi pozabe. Ujemanje številke je skoraj popolno. Je lahko res naključno?

Seveda je mogoče trditi, da so vse označbe narisane naključno, brez dogovora. Toda takšna razlaga zahteva več predpostavk kot nasprotna: da so poslanci neodvisno drug od drugega izbrali enake simbole in to celo v številu, ki se skoraj popolnoma ujema z velikostjo poslanskih skupin. Poskusimo z miselnim eksperimentom.

Predstavljajmo si parlament, napolnjen s šimpanzi, pri čemer se tem simpatičnim bitjem, ki ne lažejo, opravičujem za primerjavo. Razdeljeni so v štiri skupine: ena ima 28 članov, druga 9, tretja 6 in četrta 5. Vsaka skupina ima svojega vodjo, ki poda navodilo, ki ga je prejel od nadzornika.

Šimpanz spiše Zdravljico

Navodilo vsem je preprosto: glasujte po svoji vesti, kot velewa slovenska ustava, in ne kracajte po glasovnici. Nihče ne izvaja koordinacije in ne zahteva označevanja glasovnic. Kakšna je verjetnost, da se bo zgodilo naslednje: 29 jih bo oddalo glasovnico brez dodatne oznake, natanko 9 jih bo čisto spontano in brez dogovora narisalo še krogec, natanko 6 spontano dodalo piko in natanko 4 spontano dodalo zvezdico? Niz 28-9-6-5 je skrajno podoben nizu 29-9-6-4. Toda ne le ta niz, če k temu dodamo še, da je vsaka skupina šimpanzov uporabila isto vrsto simbola, dobimo zanemarljivo možnost naključja.

Neko majhno verjetnost bi morda takšnemu razpletu vendarle morali priznati, drži. Je pa bolj podobna temu, da bi kateri od omenjenih šimpanzov uspel na zadnji strani glasovnice sestaviti besedilo Zdravljice ali vsaj himne stranki SDS, ne da bi vedel, da je spisal plagiat. Takšnega, ki bi še avtorja Prešerna pustila brez besed. Drži, se dogaja med pesniško navdahnjenimi šimpanzi, ampak ne prav pogosto! Končno se je [zgodilo tudi Janši](#), ko nikakor ni kopiral govora Tonyja Blaira.

Dogovor, prisila ali prisilni dogovor?

Precej verjetneje bomo sklepali, da ni bilo spontanosti, ampak zelo natančno navodilo, ki je prišlo »od zgoraj«, in je bilo namenjeno praktično vsem 48 poslankam in poslancem. Označevanje glasovnic po razrezu poslanskih skupin je moralo imeti le en sam namen: preverjanje lojalnosti, da ne bi kdo od poslancev glasoval po svoji vesti, kar bi po ustavi moral. Povedano drugače: poslanci so bili v »pravilno« glasovanje prisiljeni.

Zato niti ni pomembna le trenutna razprava, ali je bila zagotovljena tajnost glasovanja, ker sam razumem kot še bolj usodno ravno navedeno dejstvo: poslanske skupine SDS, trojčka okoli NSi, Demokratov in Resni.ce so sledile enemu povelju. Temu lahko vedno rečete tudi dogovor, ne nujno prisila, vendar je bil v teh primerih res strogo nadzorovan. Označene glasovnice potemtakem dokazujejo predvsem navedeno dejstvo.

Orkester lažnivcev

Vsi akterji, sploh pa Stevanović, Logar in Vrtovec, če posamičnih poslank in poslancev ne omenjamo, so se nenehno pretvarjali, da v tej fazi po volitvah iščejo vsebinske rešitve za Slovenijo in da jih kadrovske stvari sploh ne zanimajo. V resnici so delali na projektu blokade Golobove vlade. Janša je po hollywoodsko dajal vtis, da je obseden s preštevanjem glasov na volitvah, ki so mu jih ukradli, sam pa se, kot je večkrat dejal, sploh ne ukvarja s koraki, ki sledijo v smeri sestavljanja koalicije.

Navedeno pomeni, da smo zavedeni, če se preveč ukvarjamo s parado Stevanovićevih laži in manipulacij. Ne, spremljamo dobro zaigrano igro celega orkestra lažnivcev, saj vsi akterji javno trdijo, da ni bilo dogovora, koordinacije in da vsi glasujejo izključno po lastni vesti in presoji. No, zraven so se prelevili še v umetniške kreativce, ki čisto po naključju dorisujejo enake vrste simbolov. Zato fizični dokaz v obliki označenih glasovnic daje slutiti orkestriranost.

Statistika ne laže in struktura označevanja daje slutiti skrbno organizacijo, kjer so vsi vpleteni, torej morda čisto vseh 48, ki so glasovali za Stevanovića, prepustili nadzoru nad glasovanjem.

Slovenski Hollywood

Če bo kdaj iz tega nastala vladajoča koalicija, bi jo lahko poimenovali slovenski Hollywood: pod krinko spontanosti igrajo vnaprej dogovorjene vloge, vmes pa lažejo in hlinijo po nareku neimenovanega režiserja, ki ga vsi dobro poznamo.

»Izkazalo se je, da je v Sloveniji štiri leta imela oblast koalicija, ki ne zna šteti, zato smo tudi tam, kjer smo,« je takoj po izvolitvi predsednika parlamenta komentiral Janša in dodal: »Danes je bil dan, ko se je tranzicijska levica ponovno naučila šteti.«

Pozabil je dodati, da se še vedno ni naučila označevati glasovnic.

Končno v Janševem objemu: Logarjeve tri velike prevare za finale

19/04/2026

Odločitev je padla: [trojanski konj Anže Logar](#), ujet v stanje, ko do konca razgaljen več ne more skrivati svoje začetne misije, je spretno zaigral menda težavno odločitev, da podeli košarico in zavrne ponudbo relativnega zmagovalca zadnjih državnozborskih volitev. Odločil se je za Janšo in »dokončno zaključil pogajanja z Robertom Golobom«. Je še kdo presenečen ob tem manevru ob rojevanju koalicije?

Zgodilo se je, kar smo mnogi napovedovali in o čemer pišem v knjigi: spremljali smo maratonsko zastavljeni projekt Janševega satelita, ki bo ujel svojo domačo orbito v trenutku, ko bo prišel čas in bo moral razkriti svoje prave barve. Zdaj je prišel. Maske so padle in v zadnji epizodi menda težkega odločanja je gostobesedni šampion retorike sodelovanja, neizključevanja in dialoga ponudil še enega v nizu prozornih blefov, zapakiranih v njemu lastno iskanje verbalnih fines.

Prva laž: prekinil je pogajanja, toda teh ni bilo

Že razlaga, da je Golob s pogovori s člani in poslanci Demokratov »šel čez meje normalnega političnega dialoga«, zveni bolj kot priročen izgovor in manj kot resen razlog za prekinitev pogajanj. Logar *urbi et orbi* naznanja, da je pogajanj konec: »Četrтков sklep Svobode, da poskuša člane naše stranke in poslance z neposrednim vplivanjem prisiliti v koalicijski sporazum, je korak predaleč, nesprejemljiv in tako se s potencialnimi koalicijskimi partnerji ne ravna.«

Njegovo stališče so za lažno označili v stranki Gibanje Svoboda, kjer so zapisali, da do vsebinskih pogajanj nikoli ni zares prišlo, ker se pri naslovniki niso niti odzvali: »Anžetu Logarju smo pošiljali vabila in predloge, a odziva ni bilo. Kljub temu so v javnosti ustvarjali vtis, da pogajanja potekajo. To preprosto ne drži.«

Dobre razloge imamo verjeti, da res; vsa medijska poročila so govorila o neodzivnosti, nedvigovanju telefonov, bežanju pred kontaktom z relativno zmagovalko volitev, končno pa je v Tarči moral poslanec Borut Sajovic pred kamerami ponižujoče izročiti vabilo poslancu Francu Križanu, da bi javnost videla siceršnje izmikanje Demokratov. Po teaterski vlogi užaljene neveste Logarjeva razlaga ni posebej prepričljiva. Kakor da se mu več ne ljubi skrivati, da je pohodil svoje načelo povezovanja in sodelovanja, menda položeno v »podstat« (sic!) njegove stranke!

Povedano na kratko: prva manipulacija, ki jo zaznamo, se skriva v proizvajanju videza, da so bila prekinjena pogajanja, teh pa dejansko nikoli ni bilo, ker so se naslovniki izmikali!

Druga laž: politična širina kot obljuba

Že pred leti je Logar uvedel v razpravo register floskul, s katerimi je javnost prepričeval o preveliki polarizaciji slovenske politike. Mimogrede, na tej točki ga zadnje dneve močno imitira Zoran Stevanović. V skladu z idejo je razlagal, da potrebujemo široko koalicijo, več »politične širine«, sodelovanje blokov oziroma novega, ki bo povezal vse v dobrobit države.

V tednih po volitvah je takšno retoriko čez noč opustil, čeprav imajo Demokrati v svoji »podstati«, kot se je izrazil njihov šef, tako rekoč vrojeno željo po slogi in povezovanju. Toda človek deklariranega dialoga, ki z Golobom sploh ni vstopil vanj, je nenadoma opustil svojo neštetočrat ponovljeno obljubo, da bo šel zgolj v koalicijo, v kateri bo najmanj ena levosredinska stranka. Trenutno nič ne kaže, da bi se v Janševi to zgodilo in Logar svojih zavez več ne omenja. Če bo na koncu nastala enaka koalicija, ki je v parlamentu z 48 glasovi izbrala Stevanovića, bodo v njej izključno desne stranke. V istem trenutku bo tudi nazorno jasno, da je lagal glede svojih političnih principov in v tem primeru zlorabil svoje volilno telo precej bolj kot v primeru prve naštete laži.

Ob tem dodajmo še nekaj. Laži in manipulacije, ki so pomagale politikom do političnega profita, kar strankarska uvrstitev v parlament to nedvomno je, bi morali sankcionirati še bolj. Zato bom to štel za drugo Logarjevo prevaro, pred očitkom o njej pa mu lahko pomaga samo še čudež oziroma možnost, da Janševe koalicije ne bo.

[Kot sem že podrobno pisal](#), se nam dobessedno obeta precedenčna koalicija lažnivcev, utemeljena na kopici velikokrat ponovljenih laganj, s katerimi so protagonisti dosegli uspešen volilni rezultat; vse kaže, da bo Stevanović snedel besedo o sodelovanju z Janšo, prvak SDS o tem, da ne bo vodil majhnih koalicij in Logar, da zanj pride v poštev le sodelovanje v mešani. Ker smo blizu tega scenarija, bo vsak opis, ki ne bo izpostavil naštetih okoliščin, ki so omogočile nastanek nove vlade, v svojem bistvu pomanjkljiv.

Tretja laž: raznobarvnost kar znotraj sebe!

Tretja Logarjeva laž je podvrsta prejšnje. Ker se je znašel v stiski, kako pojasniti svoja zavajanja zaradi zagotovil, da se bo priključil le »raznobarvni koaliciji«, je posegel po specifični razlagi. Njegova manipulacija je tokrat naslednja: »Ker poslanska skupina Demokratov predstavlja politično širino, bo vsaka vlada, v katero bomo vstopili, raznobarvna.«

Prevara je skorajda komična. Kakopak Logar ni pokazal, v čem bi bili raznobarvni njegovi poslanci, razen če ima v mislih goljufijo, po kateri se v [t. i. tretjem bloku](#) (Stevanović, Vrtovec in on) po novem predstavljajo kot sredinski politiki, nikakor desni! Ker se je znašel v zadregi, je navzlic vsakotedenskim ponovitvam o »enotnosti« v njegovi poslanski skupini zdaj izumil nov trik: omenjeno raznobarvnost zagotavlja že pestra zasedba njegovih poslancev! Menda vedno enotni, a vedno heterogeni! To je tako, kot da bi nekdo obljubil široko koalicijo, potem pa prisopihal z ogledalom in razglasil novo stanje: »Zdaj nas je več, zato bo pluralizem zagotovljen.« In res bi potreboval ogledalo, da se pogleda vanj, prizor pa ne bi bil prijeten.

Vsakega politika z vestjo bi bilo sram, da po maratonu izrekanja načel in obljub tako mimogrede požre svoje začetne principe. Logarja žal ni in ima presneto srečo, da zaenkrat tudi ne njegovega članstva. Odločnost pri laganju je posledica tudi tega, da je zastor padel in mora storiti le še finalni korak – skočiti v objem Janše. Od obljubljenega »nekaj velikega« leta 2020 je ostal le še velikanski nateg.

Novinarsko lakajstvo in sramežljivost

Zdaj tudi končno vemo, kako zaman so se leta trudili provladni novinarski lakaji, ki so verjeli, da bodo z obrambno držo do Goloba, cenzuro kritike in premierju naklonjenim medijskim poročanjem uspeli prepričati volilno telo ali vsaj omiliti škodo. V odnosu do političnih manipulantov z druge strani niso imeli šans; če so stavili na manipuliranje z državljani s prijazno medijsko obravnavo, je tabor nasproti zaigral na karto bolj uspešnih grobih prevar. Eno in drugo je zavržno, njihova presoja, da je prvo enako učinkovito, pa niti z vidika rezultata, kaj šele etike, ni bila dobra izbira.

Ne, provladna drža novinarskih postreščkov je poklicno samomorilska na podoben način kot njihova avtokastriranost. Še vedno imajo vse možnosti, da razgaljajo politične laži in trike protagonistov nastajajoče koalicije, a tega ne znajo storiti ustrezno in v zadovoljivem obsegu.

Od novinarjev pričakujemo, da razgalijo vsa zavajanja politikov. Da lažnivce med njimi soočijo z njimi, zahtevajo pojasnila, ne uporabljajo evfemizmov, kot so »netočnost«, »neresnica« ali »sporna izjava«, če ni nobene potrebe. Da ponudijo analizo manipulacij, podajo kontekste in pokažejo, kdo ima od laganja koristi. Končno mora temu slediti etični pritisk, zastavljena vprašanja o odgovornosti in skrb za javni interes. Žal obstaja tudi hrbtna plat, enako zavržna, ki je prehitro ocenjevanje ravnanj kot lažnivih s strani politično motiviranih novinarjev z namenom diskreditacije.

Laž je šele začetek

Zavedati bi se morali tudi, da nekdo, ki laže in manipulira brez etične rezerve, to počne verjetno zato, ker je zanj, nemoralneža, laganje eden manjših problemov. Verjetno je pripravljen zaiti precej dlje in mu ne predstavlja največji smrtni greh. Naj spomnim zgolj na izjavo Zorana Stevanovića med Janševo vladavino:

»Uvedli so korupcijo v vse pore javnega življenja. Uvedli so popolno diktaturo in uvedli so nadzor. Dovoljeno jim je prav vse, iz kanalizacije so prilezle prav vse podgane v zadnjem obdobju.«

Bil je 29. september 2021. Po njegovi iniciaciji v Janševo družino je vse drugače in če dobro prisluhnemo, bomo kmalu slišali znan refren: »Moč podganam!«

Organizirana laž prevzema oblast: kratka navodila za novinarsko rabo

3/05/2026

»Ne, šibke vlade mi ne bomo sestavljali.« Stavek je izustil Janez Janša v pogovoru za »svoj« medij, Planet TV. Bilo je 29. aprila in nismo ga slišali prvič. Le na kaj ta izjava meri? Ima sploh smisel analizirati besede, za katere z veliko predvidljivostjo vemo, da so namenjene novi manipulaciji?

Traja že nekaj časa in vsi smo opazili: na očeh javnosti se pripravlja njegova vlada, Janša ustvarja suspenz odloga, mediji pa papagajsko poročajo o vsakih etapi tega odloga. Ta ne bo le-še-ena in ne bo katera koli. Še njeno nastajanje je zasnovano na prevari in zanikanju, da sploh nastaja, kakor da mora vse okoli nje biti prežeto z isto varljivo substanco.

Njena posebnost bo, tako kaže, prav njena utemeljenost na vladavini laži v izvedbi skrbno organiziranega orkestra izvajalcev laži. Še eno dejstvo, ki pospešeno tone v pozabo. Zakaj je takšno stanje nevzdržno in kako se mu upreti dober mesec po volitvah,

ko državljani nemočno opazujemo novo tajno operacijo, ki tokrat ne prihaja iz Izraela, pa še slednja je, mimogrede povedano, po tistem vzorcu poniknila iz dnevnih poročil?

Tezi A in B

Ni dvoma, da politiki pogosto lažejo, manipulirajo in dajejo lažne obljube. Vendar se na to ne bi smeli navaditi. Naj spomnim na Donalda Trumpa in njegovih 30.573 laži iz prvega mandata, [kar ga je dobesedno popeljalo v novega](#). Ja, laganje je dobičkonosno in dobiva volitve. Malo redkeje se dogaja, da spremljamo grozd političnih akterjev, ki lažejo sistematično s skupnim ciljem, da bi dosegli isto korist.

Tvegajmo možno tezo: (A) politični igralci pripravljajo novo vlado proti naši volji. Je izjava preveč smela? Ni, kajti dejansko jo pripravljajo tudi proti volji njihovih lastnih volivcev, ki so, glede na poprejšnje napovedi, gojili drugačna pričakovanja do svojih izbir. V predstavniških demokracijah njihova volja ni zgolj nek aritmetični rezultat volitev, zato tudi ne sme šteti le formalna koalicijska matematika, v katero nas zdaj sveto prepričujejo. Ne, enako v očeh državljanov štejejo programske zaveze, napovedi in predvolilne izjave.

Če politiki ravnaajo v nasprotju z njimi, potem dejansko ne izvršujejo volje volivcev, ampak z njo manipulirajo. Če volivec glasuje za politika X pod pogojem, ki ga je sam podal, da namreč ne bo sodeloval s politikom Y, nato pa stori natanko to in se spajdaši z njim, je bila volja volivcev instrumentalizirana, nikakor ne več zgolj reprezentirana. Toliko o tezi A: nova vlada nastaja proti naši volji.

Ker ob tem ne znamo oblikovati odločnega stališča, bom tvegala še novo tezo: (B) ta vlada bo dejansko nelegitimna, kakorkoli bo nastala na zakonit način. Se tega dejansko dovolj zavedamo? Njena nelegitimnost ne bo izvirala iz nekakšne kšeftarske narave, kot temu popularno pravijo, kajti tudi ta je žalibog lahko njena možna usmeritev. Ne, zasnovana bo na nečem bolj usodnem, kar sem doslej že večkrat omenil in je vsem na očeh: politični prevari. Oblast, ki je na njej utemeljena, pa zagotovo v demokraciji ne more biti sprejemljiva.

Že sociolog Max Weber je povedal, da oblast ne potrebuje le legalnosti, ampak tudi legitimnost in da jo morajo ljudje priznavati kot upravičeno. Legalnost jamči volilni rezultat, legitimnost pa ji daje resnična volja volivcev. Če te volje ni, je zasnovana na neiskrenosti in zmanipuliranosti. V takem primeru bi dejansko edina rešitev bila ponovitev marčevskih volitev.

Vsa imena prevare

Predsednica republike pri tem ne more veliko pomagati, ker jo omejuje zakon. Lahko pa več prispeva kot politična prva moralna avtoriteta v državi. Državljanke in državljane lahko opozori, da opazujemo nastajanje vlade, ki bo delovala proti volji volivcev (teza A), na katero se akterji sicer perfidno radi sklicujejo, in da bo ta vlada nelegitimna (teza B). Če kaj, potem ti dve tezi zahtevata močna stališča. Zavedati se moramo, da demokracija ne propade le, ko oblast krši zakon, temveč tudi takrat, ko ga formalno spoštuje, a hkrati manipulira z volivci.

[Kot sem že povedal](#), je najboljša domislica celotnega mandata Roberta Goloba o tem, da dobivamo »koalicijo prevarantov«, prišla kak dan prepozno, saj mu kot relativnemu zmagovalcu volitev ni uspelo pri sestavi vlade. Njegovi konkurenti bodo zlorabili demokratične procedure, ker se bodo na oblast zavihтели s pomočjo v temelju zanikanih predvolilnih stališč, od katerih en del tvorijo obljube. Napako delamo, če obljube dojemamo le kot programske ideje, ki so jih stranke ponudile v presojo in zaradi katerih nas štiri leta mirijo, če smo že nestrpni, da jih bodo šele uresničili. Takšno pojmovanje preveč zoži sam pojem. Ne, obljube so tudi politične, ne le programske, in takšne vrste, da jih lahko preverimo takoj.

V tem oziru je prevara *qua* prevara ključen pojem. Ta ima več imen in v seštevku govorimo o niansah istega: povezanih lažeh, manipulacijah, zanikanjih in požrtih napovedih. Nič od tega ne sme postati del demokratičnih postopkov. Da bi bilo še huje, do vsega prihaja nemudoma; ne govorimo o tem, da so oblastniki začeli lagati in manipulirati čez čas, ampak bo sama oblast od začetka konstitutivno zasnovana na tovrstnem temelju in da bo, kot pravi Golob, koalicija prevarantov. Vpleteni akterji niso lagali okoli česa poljubnega, ampak glede lastne politične pozicije, usmeritve, sodelovanja in pogojev, v katerih želijo sploh delovati kot politiki.

Samo bistvo prevare, pisano z veliko začetnico, se skriva v prevari volilnega telesa, in sicer lastnega in tistega širšega: akterji, kot so Janez Janša, Anže Logar, Zoran Stevanović in deloma Jernej Vrtovec v imenu Nove Slovenije, počnejo nasprotno od tega, kar so obljubili in za kar v vsebinskem smislu nimajo mandata. Njihovo nenehno sklicevanje na voljo ljudstva je zato potvorba v polnem pomenu besede. Še več, nihče med njimi sploh še ni merodajno pojasnil, zakaj si je v svojih poprejšnjih stališčih premislil in še manj, zakaj je varal. Mar ne smemo tega od njih zahtevati? Nekaj počnemo narobe, če ne, in še bolj velja isto za medije.

Kako so zmanipulirali volivce

[Vse naštetu že vemo](#), a se bom vendarle v kratkem ponovil: Janša je nešteto krat pred volitvami napovedal, da manjšinske vlade niti slučajno ne bo vodil. Kot vidimo, ponavlja to frazo celo 29. aprila, ko je parlament že sprejel nov zakon o vladi in ko že kroži osnutek koalicijske pogodbe! Dolga leta je prisegal, da zahteva »ustavno večino razuma«, kar je dolgočasno ponavljal in se pridušal, da za drugimi ne želi popravljati napak. Našteto je počel konsistentno, premišljeno, zelo jasno in zelo pogosto. Zdaj bi bil premier in nam ne privošči nobenega pojasnila! Bi ga kdo kaj vprašal?

Logar je nešteto krat miril, da z Janšo ali le z njim ne bo šel v vlado in da ga zanima le sredinska koalicija z najmanj eno levo stranko v vladi. Nakladal je o politični širini kot »podstati« njegove stranke Demokrati in nas miril, da zanj desnosredinska vlada ni opcija. Zdaj je svoj program in pogled na politiko hipoma nesramno požrl in tudi on ni podal nobene razlage za spremembo svojih principov. Za svoje laganje, torej.

Stevanović je pri notarju ovekovečil svoj večni gnus do Janše in SDS. Zdaj bo »konstruktivno« omogočil njegovo vlado in najbrž vsakič pokimal svojemu novemu šefu in med drugim Alešu Hojsu, ki ga je čisto mimogrede označil za »pezde malo«. Nova Slovenija se je pod Matejem Toninom zaklinjala, da s šefom SDS nikoli več ne bo sodelovala. Potem je, kot se za polnokrvne satelitske stranke spodobi, isti šef naročil, da se predsednika zamenja z ubogljivim in pokornim Vrtovcem.

Pred državljani, civilno družbo in mediji je nenadoma dvojna naloga. Prva je, kako onemogočiti oblast lažnivcem, ki so se organizirali in si medsebojno dajejo alibi. Druga je s prvo povezana: kako ohraniti politično legitimnost, ki je ogrožena s strani tistih, ki zanikajo resnico in bodo demokracijo zlorabili. Pri tem nas primarno niti ne zanima sama politična agenda, kjer lahko slutimo, kaj dobivamo: vlado, ki razume državo le kot orodje kapitala, kot sredstvo, kako nesramno sprivatizirati vse, kar je še ostalo, ter posesati javni denar v zasebne žepe.

Da bo v rekordnem času uničila vse, kar je javnega, sploh zdravstvo, kot koloradski hrošči in s pomočjo ene pikapolonice. Ob tem avtokratskega modela vladanja in dedemokratičnih procesov tokrat niti ne bom omenjal.

Izgubiti zaupanje v resnico

En del obeh težav, da dobivamo vlado, ki nastaja proti volji ljudstva (teza A) in vlado, ki bo nelegitimna (teza B) je zagotovo, da ne znamo opraviti z lažmi. Kot je nekoč povedala Hannah Arendt, organizirano laganje ni namenjeno temu, da bi ljudje verjeli

laži, ampak da bi izgubili zaupanje v resnico kot takšno. Sam bi dodal: tudi v demokracijo in volitve.

V tem smislu ima Janševa vlada ob vseh napovedanih programskih izhodiščih še eno zelo veliko ambicijo, želeli ali ne – priskutiti vero v resnico. Zato je opozarjati nanjo dejansko maksimalno demokratična naloga v takih časih. V danem primeru opozarjanje pomeni nekaj dokaj preprostega: vztrajno opominjanje na vladavino lažnivcev in prevarantov, ki nastaja pred našimi očmi in bo kasneje prevzela oblast. Tega dejstva, tudi če bo oddelala cel mandat, nikoli ne bi smeli pozabiti. Kako to storiti?

Nedavno preminuli filozof Jürgen Habermas je demokracijo opisal kot proces, ki temelji na komunikaciji, v kateri pa potrebujemo iskrenost, razumljivost, resničnost in pravilnost. Ti štirje pogoji niso bili izpolnjeni. Razumljivost (*Verständlichkeit*) je pogoj, da bo poslušalec izjavo razumel. Resničnost (*Wahrheit*) zahteva govor, ki ustreza dejstvom oziroma objektivni resničnosti. Iskrenost (*Wahrhaftigkeit*) opiše resnicoljubnost govorca; da torej to, kar pravi, tudi zares misli. Pravilnost (*Richtigkeit*) pa je moralna upravičenost oziroma ustreznost v kontekstu družbe.

V kontekstu laži in prevar naštetih politikov so ti kršili najmanj tri od naštetih pravil: največkrat iskrenost, pa tudi resničnost in pravilnost svojih stališč. Janša, Logar in Stevanović, pa tudi Nova Slovenija, so očitno kršili pogoj resničnosti, ker so prelomili svoje napovedi. Če niso verjeli v to, kar pravijo, so vsi prelomili tudi pogoj iskrenosti. In ker predvolilne obljube niso le informacija, ampak del etičnega odnosa do volivcev, utemeljenega na odgovornosti in zaupanju, so kršili tudi načelo pravilnosti. Sploh če poslušamo Logarja, pa vidimo tudi, da nenehno krši tudi četrto pravilo razumljivosti: njegove meglene izjave dokazujejo njeno pomanjkanje.

V luči množičnih kršitev naštetih Habermasovih pogojev ne moremo več govoriti o odgovorni politiki, ker je od nje ostala le še sistematična manipulacija z javnostjo oziroma z državljani.

Kaj bi morali storiti mediji

V demokraciji je najbolj učinkovit in tudi minimalen način, kako politiko soočiti z njenimi zavezami med dvojnimi volitvami, da od njih zahtevamo neposredna pojasnila. Kar lahko največkrat, ali vsaj najbolj učinkovito, storimo s pomočjo medijev. Spoštovani novinarji in uredniki, bo šlo? Ogrožena resnica tukaj pomeni največjo grožnjo demokraciji in ta se kaže v oblikovani vladavini laži. Psi čuvaji se morajo naučiti ne le lajati, ampak tudi trgati lažnivce.

Danes je 3. maj, svetovni dan svobode medijev. Kaj pričakovati od slovenskih novinarjev in urednikov, tradicionalno ujetih med svojo avtokastriranost in politično lakajstvo? Leta 2020 smo se v podobni situaciji nastajanja tretje Janševe vlade pogovarjali o izdajalcih in jih natančno locirali v dve stranki: SMC in DeSUS. Danes je izdajstvo zamenjal drugačen moralni prekršek. Trenutno opazujemo, kako novinarji od volitev naprej nemočno in omrtvičeni poročajo o vseh elementih organizirane prevare in nas tako rekoč navajajo, da jo sprejmemo.

V danem primeru je faza prepoznavanja laži za nami – o tem, da so nam šefi SDS, Demokratov in Resnice nakladali z lažmi, ni več najmanjšega dvoma in tega niti ne želimo preverjati. Vse drži kot pribito. Zdaj bi morali storiti vse, da se te ne »primejo« in normalizirajo. V praksi to pomeni slediti jasnim načelom, zato so spodaj kratka navodila za uporabo, omejena na spopad z lažnimi obljubami.

Novinarski vademekum

Mediji bi morali nenehno postavljati neposredna vprašanja naštetim akterjem in predstavnikom omenjenih strank, česar žal ne počnejo: »Zakaj ste lagali?«, »Ali ne čutite nobene odgovornosti do volivcev?«, »Kaj je ostalo od vaših načel v politiki?«, »Boste na oblasti nadaljevali z laganjem in prevarami?«, »Zakaj bi vam sploh v čem verjeli, če lažete?«. Pri tem pričakujemo, da so tečnobni kot obad, če uporabim Platonovo prispodobo za Sokrata.

Novinarji ne bi smeli sprejemati njihovega izmikanja, kar smo nešteto krat že videli pri šampionu v tej panogi, Anžetu Logarju. Zahtevati bi morali vsebinski odgovor, ponavljati vprašanja, pokazati nezadovoljstvo in končno odvzeti besedo ter ne dati nove priložnosti ob naslednjem vprašanju, če politiki v brk volivcem hladnokrvno blefirajo.

Stavki tipa »Gospod Logar, danes več nimate besede, ker že trikrat niste odgovorili!«, bi morali postati nekaj vsakdanjega. Zakaj nekemu, ki se izmika, sploh še dati priložnost za novo izmikanje, če nismo rojeni mazohisti? Zakaj izmikajočemu politiku ne povedati zelo jasno, kaj počne? Stavki tipa »Gospod Logar, mar res mislite, da lahko v neskončnost podcenjujete državljane s svojim sprenevedanjem, kot to počnete ravnokar?« morajo postati stalnica.

Zahteva po pojasnilih je sicer premalo. Naloga urednikov in novinarjev je tudi, da ne govorijo na pamet, da vzpostavijo dokazni okvir in sistematično zbirajo izjave, jih časovno umeščajo in jih primerjajo z dejstvi. Vsaka nova izjava bi morala biti primerjana z arhivom preteklih. Laž ni trenuten zdrs, ampak velikokrat vzorec in ta mora postati viden. Če tega ni, vsaka nova preprosto preplavi prejšnjo in izgine brez posledic. Če so

ameriški novinarji zmogli preštovati laži ob Donaldu Trumpu, zakaj slovenski ne zmorejo niti večjega prvega koraka?

Dalje: pričakovati moramo, da politike še bolj neposredno soočajo s protislovji, da neposredno citirajo njihova stališča in jih postavijo pred dejstvo, da ne govorijo resnice. Stavki tipa »Gospod Janša, rekli ste, da ne boste vodili manjšinske vlade, zakaj ste nam lagali?« ali »Gospod Logar, ste nam namerno lagali, ker od vaših obljub politične širine ni ostalo čisto nič?« Pri tem je ključna kontinuiteta in ena samcata konfrontacija ne zadostuje; če politik danes ne odgovori, ga je treba jutri vprašati znova in pojutrišnjem še enkrat. Vztrajnost nikakor ni nadležnost, ampak osnovna oblika odgovornosti. Laž se utrjuje skozi ponavljanje, zato jo je mogoče razgraditi le z enako vztrajnim soočanjem. Težko si je predstavljati, da bi lahko politiki prebili obroč dovolj odločnih novinarjev, ne da bi prvi izgubili verodostojnost, ki jo na naslednjih volitvah vendarle potrebujejo.

Na podoben način odpade novinarska uporaba evfemizmov, ker so odvečni: ne gre za netočnosti, neskladja ali neresnice, kajti njihovo laganje in manipuliranje je v tem primeru otipljivo in izpričano. Mediji bi morali vzpostaviti jasna merila, kdaj izjavo označijo za lažno, če so poprej preverili neskladje med izrečenim in dejanskim ravnanjem ali dejstvi. V danem primeru naštetih politikov je to silno enostavno. Brez tega ostaja nevaren prostor za relativizacijo, v kateri vsaka laž postane nenadoma le ena od možnih razlag.

Na podoben način bi morali mediji vztrajati pri politikovem prevzemu odgovornosti: »Kakšne bodo posledice vašega zavajanja?«, »Kako ste si drznili sestaviti vlado na podlagi laganja?«, »Zakaj mislite, da bi nekdo, ki je s prevaro prišel na oblast, še imel zaupanje ljudi?« in končno: »Vam verodostojnost kot politikom še sploh kaj pomeni, če ste nedostojni kot ljudje?«

Ob tem je treba jasno razlikovati med napako in lažjo. Napaka je popravljiva in priznana, laž pa je vztrajanje v neresnici kljub soočenju z dejstvi. Politikovo vztrajanje zato ob soočenju z dokazi ne more več šteti za nehoteno zmoto in politiki tudi ne kažejo želje, da bi jo priznali. Naloga medijev tudi ni le razkriti posamezne netočnosti, ampak pokazati na njihovo funkcijo, kajti laž ne štejemo za posamični kiks, ker služi odvratanju pozornosti, ustvarjanju dvoma in mobilizaciji podpore sebi v prid. Ko se razkrije njena funkcija, največkrat izgubi svojo učinkovitost in v tem smislu novinarstvo ne sme ostati na ravni prenašanja izjav v slogu nevtralnega poročanja; takšna nevtralnost je v primeru očitnih neresnic lažna in tudi dolžnost novinarja ne more biti, da zgolj reproducira stališča, ne da bi do njih zavzel odnos.

Če novinarji in uredniki tega ne bodo počeli, in zaenkrat kaže slabo, bodo postali del težave, morda ne s slabimi nameni, vsekakor pa zaradi svoje pasivnosti. V času, ko je laž postala politična strategija, nevtralnost predstavlja obliko kolaboracije. In prav zato laganje ni obrobna težava, saj je postala ključni moment zlorabe demokracije. Ko politiki sistematično manipulirajo z volivci, ob spodkopavanju resnice sesuvajo tudi legitimnost oblasti.

Spomin zlate ribice

Našteto velja, kakopak, za laži vseh politikov vseh barv. Še zlasti so na preizkušnji mediji, kot je RTV Slovenija, do katerih zaradi narave javnega servisa, ki mu pripadajo, gojimo višja pričakovanja. Sploh do tistih, ki so največkrat v kontaktu s politiki, to pa so Nastja Stopar, Nejc Furlan, Katarina Golob Veselič, Erika Žnidaršič, Marcel Štefančič, Tanja Gobec, Tanja Starič, Rosvita Pesek, Žiga Bonča, Manica Janežič Ambrožič in številni drugi. Končno čakamo na trenutek, ko bo kakšen med njimi zmogel večjo odločnost in nekoč energično dejal: »Oprostite, če res ne nameravate odgovoriti na jasno formulirano vprašanje, s tem zlorabljate svojo prisotnost v medijih, zato lahko kar odidete!«

Kot opažam zadnje tedne, bi morali novinarjem prepovedati nasmihanje. Takih situacij je bilo že preveč: politik manipulira in laže javnosti v brk, novinar mu signalizira, da ve, da laže, in oba se prijetno nasmihata drug drugemu. Ni hujše kolaboracije od te! Lažnivi politiki običajno računajo, tokrat celo z mežikanjem novinarjem, da bo spomin zlate ribice opravil svoje, kar pomeni, da računajo na našo počasno ali hitro pozabo.

Zato je nujna medijska vztrajnost. Ker velja, da imamo točno takšno demokracijo, kot nam jo privoščijo novinarji, je tokrat sorazmerno velik del odgovornosti na njih, sploh tistih, ki so se žal proslavili s svojo provladnostjo in cenzuro, zaradi česar [bodo po svoje soodgovorni za povratek avtokratov](#). Za začetek bi bilo blagodejno, če bi nehali cenzurirati druge in se samocenzurirati.

Združenje poklicnih novinarjev (SPJ) je ena največjih in najstarejših novinarskih organizacij v Združenih državah Amerike, ustanovljena leta 1909. V svojem etičnem kodeksu ima zapisano načelo, da morajo novinarji »iskati resnico in o njej poročati«. Seveda bo boj proti lažnivcem na oblasti dolg, ne bo vezan le na prihajajočo oblast in mediji niso edini, ki ga bodo morali boriti. Če je v čem lekcija, ki se piše, zares nova, je morda ravno tale: kako laž sesuva demokracijo in kako jo bo zavezanost resnici morala pomagati ohraniti.

Logar se je uspešno zlagal: optimistično je skočil v objem Janši

15/05/2026

Logarjevi Demokrati so veselo naznanili, da postajajo del Janševe vladajoče koalicije. Še več, v prihodnost z novim oziroma kar starim šefom zrejo z »velikim optimizmom«.

Nihče ni posebej presenečen. V [besedilu o organizirani laži](#) sem vpeljal dve tezi. Da bo Janševa nova oblast v nastajanju nelegitimna glede na vse predvolilne obljube in trditve ključnih akterjev v njej, je bila prva. Druga, da spremljamo povolilno prevaro, v kateri je organizirana laž postala konstitutivni temelj oblasti. Pričakovano so novinarji tudi to besedilo vrgli v koš.

Preskok je pomemben, ker laž ni več nekakšen obrobni moralni prekršek, ampak nekaj bistveno močnejšega: anomalija, ki je postala gradnik demokratičnih postopkov izgradnje oblasti, znotraj katere so resnicoljubne zaveze volivcem izgubile svoj smisel. Še več, laž in laganje sta postala orodje za prevzem oblasti in tehnika upravljanja. Kar je utemeljeno na njima, pa je nujno gnilo in od akterjev smemo pričakovati, da bodo z

laganjem in manipulacijami preprosto vladali vsak dan. Nekaj, kar bi nas moralo pri katerikoli vladi, katere nastanek bo utemeljen na prevari, strahovito skrbeti.

Radi bi pozabo

Lažnivci so zainteresirani za hitro pozabo. Stari Grki so resnici dejali aletheia (ἀλήθεια), neskritost. Spomniti velja, od kod prihaja izraz. V grški mitologiji je Lethe reka pozabe v podzemlju. Duše umrlih naj bi pile iz nje, da bi pozabile svoje zemeljsko življenje, preden bi prešle v novo stanje ali se ponovno utelesile; léthē (λήθη) v grščini pomeni »pozaba«, »zabrisanost«, »skritost«.

Jasno, ambicija lažnivca je, da so njegove laži ravno takšne: skrite, nerazkrite in po možnosti pozabljene, če jih je že kdo razkril. K temu žal pripomore sloviti spomin zlate ribice, ki vlada množicam, včasih dolg res le kakšen dan, predvsem pa množični mediji, ki ne zmorejo opravljati svoje nadzorne funkcije in pozabo dovoljujejo. Dogajanje okoli Demokratov Anžeta Logarja je v tem smislu nazorno. Čeprav so svojo politično identiteto dobesedno gradili na energični retoriki preseganja polarizacije, politični širini in distanci do janšizma, so zdaj klonili na celi črti in zanikali svoj politični substrat na najbolj ultimativen način.

Njihovo navdušenje nad lastnimi lažmi ob vstopu v Janševo vlado je bilo celo soglasno in slišali smo, da je Tadej Ostrc odvzel besedo še edinemu poslancu, ki je okleval. Toliko o notranji disciplini strankarskega aparata in prostoru za širino in drugačno prepričanje! S tem se ni pokazalo le, da Demokrati varajo, ampak da je bila začetna retorika depolarizacije zgrajena na zavestni laži, saj nam niso privoščili nobenega pojasnila o svojem obratu in na tiskovni konferenci, kjer so sporočili veselo vest, Logarja sploh ni bilo! Na nek način so v njegovi stranki na cinični ravni celo konsistentni: tako kot so lagali od začetka, lažejo še naprej.

Če to štejemo za žalostno dejstvo, je trikrat bolj tragično, da novinarji, ki imajo privilegirani dostop do politikov, pojasnil o obratu ob izvajanju politike laganja sploh ne zahtevajo ali tega ne počnejo niti najmanj vztrajno. Kar zmorejo, je zgolj papagajsko sledenje vsem korakom, ki jih seveda trasirajo in diktirajo pri SDS, Demokratih, Resnici, Novi Sloveniji, SLS in Fokusu Marka Lotriča. Na trenutke se zdi, da novinarji neumorno letajo od enih do drugih in dolgočasno poročajo o premikih v smeri konstituiranja nove vlade, ne da bi sploh dojeli, kakšno ničvredno instrumentalizirano vlogo opravljajo. Najbrž se morajo ob njihovi neboljnosti v naštetih strankah pošteno zabavati.

Dejansko vsakič znova nasedejo novem dnevnemu triku, ki ga prihajajoča oblast, ki je še sploh ni, izvaja. Ta zato vsak dan zato predlaga kak ukrep ali zakon, najbolj

zloglasno zmazek, ki so ga poimenovali interventni in bo naredil milijardno luknjo, če bo realiziran.

Demokratska odgovornost medijev

V normalno delujoči javni sferi bi moral biti razkorak med javno izjavo in kasnejšim ravnanjem predmet osnovne novinarske obravnave. Toda naš medijski prostor je v zadnjih desetletjih razvil skoraj patološki odpor do zasledovanja etičnih ravnanj politikov. Še huje, novinarji praviloma niso več pripravljeni uporabiti besed, kot so »laž«, »prelomljena obljuba«, »zanikanje« in »izdaja lastnih načel«, če naštejemo le nekatere opise, s čimer res ne izkazujejo profesionalne nevtralnosti, ampak izgubo osnovnega novinarskega poslanstva. Zakaj?

Če politik javno zatrjuje eno in nato ravna nasprotno, ne spremljamo le nekakšne spremembe politične strategije, kajti bolj čistega primera zavajanja v danem primeru volivcev res ne moremo najti. Od tod naprej sledi [moja teza o nelegitimnosti tokratnih volitev](#), saj so prav vsi člani bodoče koalicije tako ali drugače počeli taisto. Razlog, zaradi katerega se mediji jasnim opisom izogibajo, ni nekakšna metodološka previdnost: če na to pomislimo, se žal motimo. Temu že dolgo časa pravim kastracija oziroma avtokastracija njihove kritične funkcije, le da je v dramatičnem položaju, v katerem smo se znašli zaradi že preverjeno avtokratske vlade, hitreje razvidna.

Slovensko novinarstvo izgublja sposobnost razlikovanja med »informativnim« beleženjem dogodkov in etično odgovornostjo, ki mora slediti resnici. Vloga novinarja ni zgolj v povzemanju izjav politikov; od njih pričakujemo preverjanje njihove konsistentnosti in ugotavljanje razlik med izrečenim in storjenim. Če tega ne bodo počeli, smo izgubili demokratično odgovorne medije. Žal smo na dobri poti.

Lagal in lagal

Naj spomnim na zgolj omenjeni primer: Logar je že skoraj obsesivno zadnji dve leti ponavljal, da z Janšo ne misli oblikovati vlade. Denimo 15. februarja 2026 je znova povedal podobno: »Govorijo nam, da bomo v prvih minutah po volitvah skočili v objem Janeza Janše. Ne, ne bomo. Janez Janša je že imel tri priložnosti, pa jih ni znal izkoristiti.«

No, kot vidimo, se ravnokar dogaja natanko to: Logar je skočil v ta objem in mu dal četrto priložnost. Isti objem so tik pred volitvami v *deepfake* tehniki lepo ponazorili na portalu Vladozlom: ja, na njem so dan po njih tako rekoč preroško napovedali, da se bo zgodilo ravno to.

Ni dvoma, da je sama Logarjeva izjava izrazito politično nedvoumna, da je podana kot tako rekoč performativna zaveza in ne kot naključno izrečeno stališče. V tem smislu je avtor nesporno lagal in izvajal politično prevaro.

Še preden je vlada sploh nastala, že spremljamo njene sveže agende, ki delujejo kot dimne zavese. Na primer predlog zakona o pokopu in spominu žrtev prikritih grobišč NSi, SDS in Demokratov, da se žrtve povojnih pobojev pokopljejo na ljubljanskih Žalah. Obnašanje medijev je tudi tokrat spet porazno: karkoli servirajo našete stranke, novinarji nekritično poročajo.

Pregon protestnikov

Prav v takšnem kontekstu je treba dojeti tudi aktualne napade na nevladnika Filipa Dobraniča. Njegova izjava o nujnosti izvajanja pritiskov na politike je bila interpretirana kot grožnja, čeprav ni omenjal drugega kot pritisk in naštel nekaj poslancev. Poslanka Resnice Katja Kokot se ni zadržala in je njegovo ravnanje celo prijavila tožilstvu zaradi kaznivega dejanja spodbujanja sovraštva po 297. členu Kazenskega zakonika. Dodala je še prijavo svojemu šefu Zoranu Stevanoviću, od katerega pričakuje ukrepanje na funkciji predsednika parlamenta! Njena reakcija ni zgolj pravno absurdna in brezpredmetna, saj ne more biti uspešna, ampak predvsem politično strašljiva.

Demokratska politika zagotovo temelji prav na legitimnosti javnega pritiska. Brez njega ni civilne družbe, ni protestov, ni politične participacije in ni nadzora nad oblastjo. Interpretirati politični pritisk kot obliko nasilja pomeni nekaj globoko nedemokratskega. Dejansko spremljamo tipičen primer semantične manipulacije, kjer kritika oblasti, ki še sploh ni na oblasti, postane ekstremizem, zahteva po odgovornosti pa oblika nezaslišanega pritiska. Kako perverzno in kaj šele bo!

Tovrstna strategija sicer ni nova in jo dobro poznamo iz avtoritarnih sistemov, ki tradicionalno napadajo civilno družbo in opozicijo na način, da ju predstavljajo kot nevarnost javnemu redu. V tem in podobnih primerih velja opozoriti, da se instrument kazenskega prava uporablja zastraševalno – ne računa se s tem, da obstaja resna pravna podlaga za pregon nevladnika, ker je ni, se pa stavi na učinke zastraševanja in utišanja, kjer se kriminalizira normalna demokratska dejanja. Na ta način se poskuša disciplinirati kritično misleče in odvzeti pravico do protestov. V praksi to pomeni, da bodo vladajoči tudi vsako etično oceno, da lažejo ali da so izdali voljo volivcev, tako ali drugače preganjali.

Ponavljam: to počnejo oblastniki, preden so sploh na oblasti. Kaj šele bo?

14.5.2026, Ljubljana

Katja Kokot
Vodja poslanske skupine Resni.ca

Zadeva: Kazenska ovadba zaradi suma kaznivega dejanja javnega spodbujanja sovraštva, nasilja ali nestrpnosti po 297. členu Kazenskega zakonika

Spodaj podpisana **Katja Kokot**, poslanka Državnega zbora Republike Slovenije in vodja Poslanske skupine Resni.ca, vlagam kazensko ovadbo zoper **Filipa Dobraniča, znanega tudi pod vzdevkom Muki**, zaradi suma storitve kaznivega dejanja **javnega spodbujanja sovraštva, nasilja ali nestrpnosti po 297. členu Kazenskega zakonika**, oziroma zaradi suma drugih kaznivih dejanj ali prekrškov, ki jih bo pristojni organ ugotovil po uradni dolžnosti.

Kazensko ovadbo vlagam kot poslanka Državnega zbora Republike Slovenije in kot vodja Poslanske skupine Resni.ca, saj so bili v javnem nastopu poimensko izpostavljeni poslanke in poslanci naše poslanske skupine, in sicer:

- **Aleksander Štorek**,
- **Boris Mijič**,
- **Nedeljko Todorovič**,
- **Zoran Stevanovič**,
- **Katja Kokot**.

Dne **13.5.2026** je navedeni v **centru Ljubljane**, na javnem kraju oziroma na javnem dogodku, javno in poimensko našteval poslanke in poslance Poslanske skupine Resni.ca ter poslance Demokratov, pri tem pa pozival javnost oziroma "ljudstvo", naj na nas izvaja pritisk. Dogodek je bil po naših informacijah tudi posnet oziroma objavljen na družbenih omrežjih. Posnetek oziroma povezavo do objave prilagam tej ovadbi.

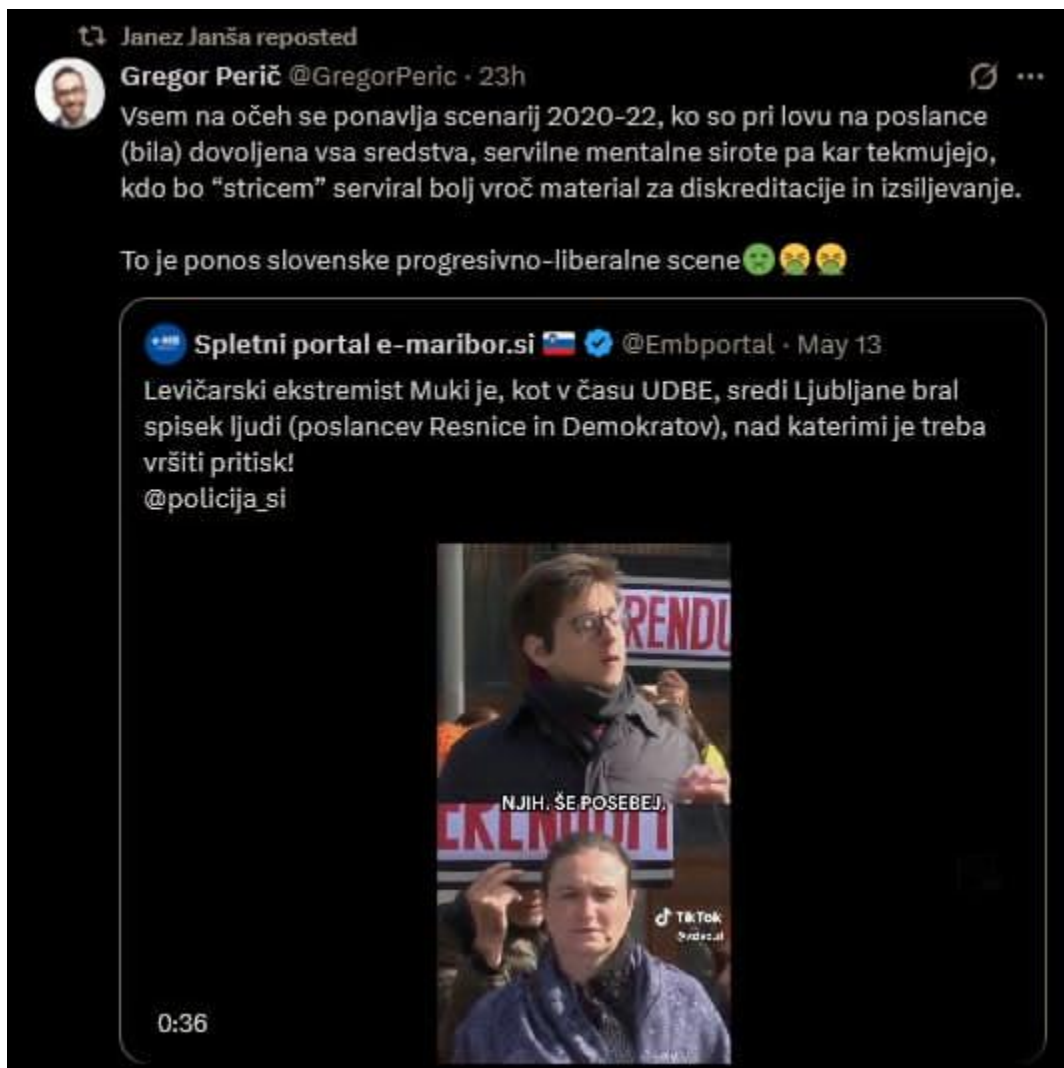
Kot poslanci razumemo in sprejemamo javno kritiko, politično nasprotovanje, proteste in izražanje drugačnih političnih stališč. V demokratični družbi je politična razprava dopustna in potrebna. Vendar pa ravnanje, pri katerem se poslance poimensko izpostavlja pred množico in se javnost poziva, naj nanje izvaja pritisk, po mojem mnenju presega običajno politično kritiko, kadar je storjeno na način, ki lahko sproži nadlegovanje, grožnje, zasledovanje ali drugo obliko pritiska na osebno varnost in svobodno izvrševanje poslanske funkcije.

Poslanka Kokot in njena ovadba zoper Dobraniča

Perič kot izdajalec

Se še spomnimo [Gregorja Periča](#)? Tistega liberalca in politologa iz vrst SMC, ki je leta 2020 omogočil vlado Janeza Janše, potem pa k njemu prebегnil? Njegova reakcija na Dobraniča je simptomatična. Danes govori o »servilnih mentalnih sirotah«, »stricih« in »diskreditacijah« z očitno željo, da bi naknadno, na podlagi predloga pregona,

racionaliziral lastno politično biografijo. Perič je za protestnike leta 2020 postal »izdajalec«, eden izmed mnogih.

Gregor Perič in njegova racionalizacija izdajstva

Postal je simbol političnega prestopnika, ki je omogočil oblikovanje Janševe oblasti mimo pričakovanj volivcev. Danes, ko poskuša kritičnost prikazati kot histerično gonjo liberalcev, ki se jim je očitno čez noč odpovedal, pravzaprav sodeluje v širšem procesu reinterpretacije politične odgovornosti. Izdaja je zanj nenadoma plemenito dejanje, podobno pa tudi laž.

Zaradi vsega naštetega bi morali vztrajati pri elementarni pojmovni jasnosti. Demokracija ne razpade zgolj takrat, ko oblast postane avtoritarna – o tem več nimamo

velikih dvomov. Ne, še bolj se izgublja, ko v javnem političnem prostoru izgubimo sposobnost ločevanja med resnico in lažjo, med prevaro in zavezo. Ali celo, kot vidimo v zgornjih poskusih, kadar se oblastniki trudijo, da bi nas utišali, ko na moralne zaveze opozarjamo.

Ob vsem naštetem si Logarjevi Demokrati drznejšo celo biti optimisti? Kakor da je avtokracija, utemeljena na lažeh, res nekaj, po čemer so od nekdaj hrepeneli.

Logar v Odmevih namignil: vsi politiki lažejo. Ko lažejo učinkovito, naredijo vlado

19/05/2026

Že večkrat pojasnjeno tezo, da po volitvah ne dobivamo zgolj vladavine prevarantov, ampak je nujno razumeti tudi družbeno logiko njihovih laži, da bi dojeli globoko nedemokratičnost političnih akterjev, prejkone najbolj čisto uprizarja Anže Logar. Ki se za nameček celo diči z imenom svoje stranke Demokrati.

V nastopu v Odmevih, kjer je preizkušal novo taktiko in zmedel voditelja Žigo Bončo, namreč v postavljanju protivprašanj kot igri izmikavanja vprašanjem njemu kot gostu, [je na očitek o lastnih prelomljenih obljubah povedal](#):

»Saj gospod Golob je že večkrat govoril o prevari, potem nas je pa vabil v koalicijo. V politiki, saj veste, so enkrat besede tako, drugič so drugače. To je kruta realnost politike.

Prepričan sem, da bomo Demokrati zaradi tega verjetno plačali tudi neko ceno, ampak smo jo pripravljani.«

Naveden del odgovora se splača analizirati podrobneje.

Trije retorični triki

Ja, Logar je v zadnjih letih grdo lagal in laži ponavljaj. Da ne bo šel v koalicijo z Janšo, če ne bo koalicija široka, ali da mu ne bo skočil v objem. Norčeval se je iz takih napovedi. Svoje izjave je variiral in trdovratno vztrajal pri njih, zdaj pa si je premislil. Trdil bom, da izvaja v zgornji repliki tri retorične prijeme. Prvi je nekakšno zrcaljenje hipokrizije: nisem jaz tisti, ki je prevarant, kajti če bi res bil, si Golob potem želi sodelovati s prevarantom? Drugi je racionalizacija: saj veste, morda sem res lažnivec, ampak politika je takšna stvar, da nam, politikom, ne smete zaupati, ker pač govorimo »tako in drugače«, zato temu pravimo »kruta realnost politike«. Tretji je igranje na karto žrtve: že res, da sem morda lažnivec in prevarant, ampak ker se žrtvujem za narod, plačujemo Demokrati za svoje laganje visoko ceno – slednje se je nanašalo na novinarjevo omembo, da v zadnji anketi podpora stranki strmo pada.

Bati bi se morali, da poanta njegovega pojasnila ni le v navedenem. V normalni demokratični klimi bi morala sprožiti politični alarm, saj poskušajo laganje predstaviti kot tako rekoč ontološko stanje politike same. Če ste politik, ste pač lažnivec – takšna je kruta realnost.

Njegove izjave niti ne moremo razumeti kot cinične, ampak kot dobesedno programsko: tako pač je in takšen on bo, ne gre drugače. V tem se skriva celotna »filozofija« politične neodgovornosti, v kateri beseda nima več nobene obveznosti do resnice, zaveze do volivcev in državljanov pa so postale en prazen ništrc. Kajti politik ne obljublja, da bi nekaj izpolnil, ampak izključno zaradi svojih osebnih in političnih koristi in pri tem računa, da bo ljudstvo nasedlo.

Avtomati za laži

Izrečena beseda ni več nosilka pomena, postala je surov instrument manipulacije. To je natanko tisto stanje, ki sem ga [opisal kot organizirano laganje v politiki](#). Ne spremljamo le posamezne neresnice ali občasne politične obrate, ampak sistemsko ukinjanje ideje, da bi morale izjave politikov ostati zavezane dejstvom ali lastnim obljubam. Ko politik javno pove, da so njegove besede danes eno in jutri drugo, dejansko ne priznava napake. Ne, legitimira laž kot normalno politično prakso.

Ljudstvu v takem sistemu ne ostane praktično nič, lahko zgolj spremlja politike, ki so postali nekakšni avtomati za laganje. Ostanejo mu zrežirane politične predstave za javnost, prazni slogani, blebetanje o javnem blagru, emocionalni učinki in zlagane obljube, za katere že vnaprej vsi vedo, da niso zavezujoče.

Državljeni niso več politični subjekti, ampak pasivna javnost, ki je prisiljena spremljati spektakel lažnivcev na oblasti. Končno so nato tudi volitve le še tekmovanje med manipulanti, kjer se meri učinkovitost laži, ne verodostojni programi. Ko politika izgubi stik z resnico, ker si ga niti ne želi več, se izgubi tudi [vez z odgovornostjo](#). Že jutri lahko Logar in drugi zanikajo današnje izjave brez posledic, ker je javnost vnaprej klonila v pričakovanju nove prevare.

Svetovni unikum

Bi v vsakdanjem življenju verjeli sosedu, ki se vam je petkrat zapored zlagal? Mu boste znova verjeli še šestič? V praksi ne bi zaupali več niti mimoidočemu v neznanem mestu, za katerega ste po naključju ugotovili, da vas je enkrat samkrat zavestno napotil do pošte v napačni smeri. Anžetu Logarju, Janezu Janši, Zoranu Stevanoviću in Jerneju Vrtovcu pa bi verjeli vsak dan znova? In to celo takrat, ko upravljajo z vašim življenjem in denarjem? Če to počnemo kot državljani, se res huronsko norčujemo iz sebe in svoje eksistence.

V Sloveniji smo očitno svetovni unikum: namesto da bi lažnivce nagnali iz politike, jim v tem trenutku celo dovoljujemo, da sestavijo vlado in se nam smejiijo v brk. Logar se je prikazoval kot umirjen, racionalen in sredinski obraz slovenske desnice. Utrujajoče je ponavljal, [da z Janšo ne bo šel v objem](#), da ne bo vstopil v enobarvno vlado in da njegova stranka jamči politično širino. Da je to njena »podstat«, je užaljeno razlagal dvomljivcem.

Ko so ga novinarji pred volitvami spraševali, ni zmožgel brez meta-obljube, obljube na potenco: »Ja, pa saj to sem vsakič ponavljal.« Da, skratka, z Janšo le pogojno ali nikoli. Zdaj je izpadlo, da taisti stavek pomeni nekaj čisto drugega, in sicer: »Ja, pa saj to sem vsakič znova ponavljal, ker sem notorični lažnivec.«

Zakaj smo upravičeni to povedati? Ker se je, gledano nazaj, ponavljajoče lagal in ravnal celo arogantno, češ ali ste res tako zabiti, da ne razumete? Kaj mi res ne verjamete? No, zdaj vemo, da smo imeli prav. In on sam temu, da se je izkazal za kroničnega lažnivca, poimenuje za kruto politično realnost!

Biti trojanski konj

Spremljamo ultimativno degradacijo vsakega demokratičnega in tudi političnega procesa. Demokracije ne more biti brez minimalnega zaupanja: zakaj bi orkestru lažnivcev sploh glede česar koli verjeli zdaj ali v prihodnje? Končno tudi: zakaj bi jim verjeli za nazaj? Zakaj bi Logarju verjeli, da ni bil ves čas trojanski konj Janše? Zakaj bi mu verjeli, če na Bolhi prodaja stare čevlje, vi pa bi jih radi kupili in bi morali zaupati njegovemu opisu? Ne, ne verjemite! Državljeni bi takemu, od katerega niti starih čevljev ne bi kupili, morali zaupati vodenje vlade?

Logarju seveda nihče več nikoli ne bo verjel. Nikoli več ne bo mogel govoriti o politični sredini naslednja štiri leta, če bo ta vlada trajala tako dolgo. Najbrž niti več ne bo poskušal flancati o odmiku od Janše in njegove politične metode – vsaj to je dobra novica. Ne bo mogel govoriti o politični širini, novi politični kulturi, dialogu, preseganju polarizacije in politični sredini. Ne, on je preprosto za veke vekov neverodostojen. Namesto da bi že v tem hipu šel na smetišče zgodovine, lahko pričakujemo zgolj njegove retorične akrobacije, sredi katerih se novinarji očitno ne bodo znašli.

S tem smo tudi dalje v presoji, ali je bil ves čas Janšev trojanski konj. Ne le, da mu več ne verjamemo v ničemer, niti glede tega, da Demokrati plačujejo kazen za svoje laži, ki menda niso laži. No, zdaj se morda le pretvarja, da ga skrbi politična cena, ki jo bodo zaradi njegovih snetih obljub plačali, toda v resnici je lahko povsem miren, kajti če je bil trojanski konj, je operacija politične infiltracije uspela in mirno se lahko vrne v objem naročnika skupaj s svojo stranko.

Bo res koga presenetilo, če se bodo Demokrati v roku enega leta združili s SDS?

Slovenski Epimenid

Znameniti Epimenidov paradoks, s katerim so si filozofi belili glavo, poznamo. Krečan Epimenid je dejal: »Vsi Krečani lažejo.« Težava je bila seveda v tem, da je bil tudi sam Krečan, enigma pa tale: če govori resnico, potem laže in če laže, govori resnico. Paradoks je postal ena klasičnih filozofskih ugank o samonanašanju in resnici.

Logarjeva različica je v nekem smislu še slabša od Epimenidove, kajti ta je proizvedel filozofski problem, prvak Demokratov pa ustvarja le politični cinizem. Ko razlaga, da so v politiki takšne in drugačne besede, govori nekaj podobnega: vsi politiki lažejo, tudi jaz. Toda za razliko od Epimenida pri njem ni nobene logične zagate in njegova poanta ni kakšen paradoks resnice, ampak prozoren poskus normalizacije laži. Če je

Epimenidov paradoks ustvaril težavo, nas Logar želi prepričati, da se z lažjo sploh ne splača več ukvarjati. Če vsi lažejo, potem nihče ni odgovoren. Če so politične besede po definiciji spremenljive, kar pravi, potem ni več mogoče govoriti o laganju, prelomljenih obljubah, manipulaciji ali prevari. Natančno tega si nadvse želi.

Na neki točki pa sta Epimenid in Logar le podobna. Prvi je ustvaril resno filozofsko dilemo, drugi pa skuša prodati nekakšen paradoks demokracije s tem, ko od državljanov pričakuje, da politikom verjamejo ravno zato, ker priznavajo, da jim ni mogoče verjeti! Da bi nasedli še temu?

Politika je kurba

Stališče o kruti politični realnosti je le evfemistična verzija starega gostilniškega načela »Politika je kurba«, h kateremu je Logarju težko dodati tisti »In mi smo kurbirji«. Nekaj, kar se je razglašalo za novo politiko, je zdaj razkrito kot najbolj staro, pokvarjeno in ostudno. Če se je zaklinjal, da nikoli ne bo skočil v objem Janše, bo poslej počel nekaj nasprotnega: oklepal se bo svojega mentorja, kot se siamska dvojčka.

In kaj ostane javnosti, civilni družbi in sindikatom, ki jih bo Janševa vlada ob pomoči vseh asistentov zradirala? Kaj ostane medijem, ki že dobro vedo ali bi vsaj morali, kaj jih čaka v prihajajoči avtokraciji? Ironično se nam dogaja, da pravih spoznanj o moči laži ne znajo servirati klasični mediji, ampak vsaj družbena omrežja. Tista, čez katere kot nekakšno »nelojalno konkurenco« naši novinarji najraje bentijo, ko pa bi morali pokazati nekaj profesionalnega poguma, raje dokazujejo svojo avtokastriranost.

No, dokler novinarji nekega politika ne soočijo z njegovimi notoričnimi lažmi do te mere, da bo zbežal s tiskovne konference ali iz studia, ne bo nič narejenega. Dokler lažnivi politiki ne bodo imeli več obraza, da si drznejo stopiti pred javnost, tudi ne. Dokler imamo (levosredinske) medije, ki cenzurirajo celo kritiko Janše, je pa mera polna! Zato zame ni dvoma: novinarji in uredniki pomagajo tlakovati pot avtokraciji, ki je že po definiciji utemeljena na proizvajanju laži, manipulaciji in nadzoru nad interpretacijo realnosti.

Prej se bomo uprli lažem in lažnivcem, prej bomo spet dobili demokracijo. Toda kaže obupno slabo.

Stvarno in imensko kazalo

(Indeks je zgolj ilustrativne narave, za vse zahtevane zadetke uporabite iskalnik po dokumentu)

antipolitičnost, 140

Avbelj, Matej, 102, 109, 119, 132

avtoritarnost, 44, 65

Čander, Mitja, 109, 119, 132, 162, 165, 181

Črnčec, Damir, 222, 223

demokracija, 247

Demokrati, 5, 218, 219, 223, 228, 230, 244, 246, 247

depolarizacija, 1, 2, 7, 8

dialog, 5, 7, 50, 62, 70, 74, 89, 116, 119, 124, 125, 127, 149

državlјanska vojna, 114

genocid, 205, 206, 207, 208, 210, 211

Golob, Robert, 60, 63, 64, 67, 88, 92, 155, 169, 202, 221, 222, 225, 235, 240, 251, 256

Grims, Branko, 207, 212

Han, Matjaž, 154, 155, 170

ideologija, 100, 203, 253

Irgl, Eva, 81, 82, 84, 102, 109, 118, 134, 162, 163, 167, 183

Jambrek, Peter, 158, 173

Janša, Janez, 5, 10, 19, 26, 36, 39, 40, 44, 51, 56, 58, 60, 61, 63, 66, 67, 73, 75, 82, 83, 86, 87, 91, 92, 94, 95, 96, 98, 99, 103, 105, 106, 107, 108, 110, 111, 113, 115, 116, 123, 132, 134, 139, 140, 143, 144, 146, 149, 153, 155, 157, 166, 167, 169, 170, 181, 183, 184, 186, 187, 189, 191, 192, 193, 194, 200, 201, 202, 203, 206, 213, 214, 215, 219, 221, 231, 233, 235, 236, 238, 240, 241, 244, 249, 251, 254, 255, 256, 257

konsenzualnost, 7

Logar, Anže, 4, 5, 10, 13, 14, 15, 16, 19, 20, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 33, 36, 40, 41, 42, 44, 47, 50, 51, 52, 53, 61, 62, 65, 66, 67, 69, 70, 71, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 81, 82, 83, 86, 88, 89, 90, 95, 98, 99, 101, 103, 104, 105, 107, 108, 109, 110, 111, 116, 117, 118, 122, 123, 124, 126, 129, 130, 131, 132, 133, 135, 136, 138, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 148, 149, 150, 152, 155, 159, 161, 162, 163, 164, 166, 167, 168, 169, 170, 172, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 185, 187, 189, 192, 193, 195, 196, 197, 202, 207, 208, 212, 213, 214, 215, 216, 218, 219, 221, 222, 228, 230, 231, 232, 233, 235, 237, 238, 239, 241, 242, 244, 246, 247, 249, 251, 252, 255, 256, 257

manipulacija, 16, 18, 21, 22, 27, 46

maskirni dialogizem, 50, 109, 123, 176, 178

Masten, Igor, 109, 119

Pahor, Borut, 10, 47, 50, 51, 52, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 74, 84, 103, 104, 108, 109, 111, 117, 118, 123, 124, 131, 134, 143, 149, 150, 151, 152, 157, 158, 159, 174, 177, 196, 205, 207, 208, 209, 210, 211, 212

Pikalo, Jernej, 109, 119, 132, 162, 165, 180, 181

Pirc Musar, Nataša, 5, 47, 53, 63, 67, 70, 71, 72, 73, 79, 96, 189, 205

Pivec, Aleksandra, 11, 30, 215, 216

Platforma sodelovanja, 5, 6, 105, 107, 117, 145, 162, 177, 181, 182, 199

polarizacija, 71, 170

politična mimikrija, 180

psihopolitika, 60, 176, 234

retorika, 1, 7, 81, 96, 98, 123, 124, 200, 203, 219, 221, 224, 226, 251

Rupar, Pavel, 96, 98, 115

Urbanija, Uroš, 10, 13, 14, 17, 132

volitve, 80, 82, 87, 88, 94, 103, 133, 135, 137, 139, 145, 146, 151, 183, 184, 194,
233, 236

www.vezjak.com